„O POVESTE DESPRE PIERDERE, REZISTENȚĂ ȘI TRANSFORMARE…“
Karen Campbell, *The Boston Globe*

ÎNCHIDEȚI *ochii*, LUAȚI-VĂ DE *mână*

CHRIS BOHJALIAN

Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele, magazinele, organizaţiile, locurile, evenimentele şi întâmplările menţionate sunt folosite în mod fictiv sau sunt produsul imaginaţiei autorului. Orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, sau cu locuri adevărate este doar o coincidenţă.

De voi putea să nu frâng nicio inimă,
Nu voi fi trăit în van.
Emily Dickinson

Spune tot adevărul, dar spune-l pieziş...
Emily Dickinson

PROLOG

Ca să mă apăr de frig, am construit un iglu din pungi de gunoi negre, de plastic, pline cu frunze ude. Nu era perfect. Vântul bătea dinspre lac, iar peretele exterior, aflat cu faţa spre apă, era drept, nu ca la igluurile pe care le-am văzut la televizor sau în vreo carte. Arăta ca peretele din interiorul unei peşteri: drept şi niţel solzos. Dar peretele exterior, care dădea spre oraş, era rotund ca un pepene. Nu puteam să stau dreaptă înăuntru, însă în mijloc mă puteam ghemui ca un cocoşat. Era destul de mare ca să se poată întinde trei oameni dacă se făceau covrig şi, într-o seară, a trebuit să ne înghesuim patru. Dar de cele mai multe ori, eram doar eu şi Cameron. Trebuia să am al dracului de multă încredere în cineva ca să-l las să se apropie noaptea de Cameron. Adevărul e că oamenii veneau şi plecau. Ştiţi cum e. Mai ales iarna. Dar igluul îmi ţinea de cald. Mă rog, un pic mai cald. Adică, nu e ca şi cum am degerat. Ştiam nişte copii şi adulţi care au păţit-o. Am cunoscut un copil care a făcut cangrenă. Se zice că doctorii au trebuit să-i taie amândouă labele de la picioare, dar nu ştiu sigur pentru că nu l-am mai văzut niciodată.

O să încerc să vă spun numai lucrurile de care sunt sigură că sunt adevărate. Când fac presupuneri, o să fiu sinceră şi o să spun că asta fac.

Igluurile se construiesc în ziua în care frunzele sunt moi, iar gheaţa e topită de soare, apoi noaptea frunzele îngheaţă în saci. La fel se întâmplă şi cu apa de deasupra; de aceea se lipesc sacii unii de alţii.

***

Unii au spus că am plecat de la adăpost pentru că a încercat cineva să mă violeze. Nu a încercat nimeni să mă violeze. Am plecat din mai multe motive. Adică, mă simţeam oarecum hăituită – de celelalte fete, mai ales de una dintre ele, dar nu şi de cei care erau la conducere. „Personalul." În fine! O fată începuse să bănuiască cine eram şi ştiam că avea să mă denunţe de îndată ce-mi afla secretul. Eu credeam că nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. Ştiţi ceva? Nu puteam s-o condamn. De multe ori nici eu nu voiam să am de-a face cu mine.

De altfel, ştiam că personalul voia să mă vadă plecată. Sau, cel puţin, voia să afle cine eram cu adevărat. Oamenii începeau să devină frustraţi

pentru că nu îi găseau pe părinţii mei. Povestea mea era pe cale să fie descoperită. Aşa că am plecat.

Dat fiind că am fost mereu un fel de – şi aici apare un eufemism mic şi drăgălaş – o adolescentă cu probleme, a fost un miracol că îndrumătorii care conduceau adăpostul nu m-au trimis la plimbare mult mai devreme. Cei care mă cunoşteau nu s-ar fi mirat dacă reuşeam să-i fac să mă arunce în stradă. Dar n-am făcut-o. Nu aşa s-a întâmplat. Eram deja destul de speriată, aşa că am încercat să mă supun regulilor. Am încercat să mă port frumos. Dar n-am putut. Avea să fie ultima dată când am încercat într-o lungă perioadă de timp.

Asta se întâmpla pe vremea când oraşul încă se străduia să afle ce trebuia să facă în privinţa plimbăreţilor. Practic, şi eu eram o plimbăreaţă, deşi nu mergeam pe jos. Am furat o bicicletă şi am mers spre oraş din Teritoriile de Nord-Est. Nu ştiu câţi kilometri au fost, dar a durat două zile pentru că nu mai mersesem cu bicicleta de când eram prin clasa a patra sau a cincea. Cel mai rău a fost când am urcat pe munte. Pe versanţii estici am mers pe lângă bicicletă. Numai asta a durat o după-amiază întreagă. Odată, m-a luat un tip care conducea un camion cu pâine, dar m-a dus numai vreo treizeci de kilometri. Totuşi, o bună parte din kilometrii aceia erau la deal, aşa că am fost recunoscătoare. Mulţi oameni – cei mai mulţi – aveau prieteni sau rude în oraş ori în suburbiile din jurul lacului Champlain care îi puteau primi la ei. Oamenii primeau şi străini în casă. Aşa sunt cei din Vermont. Cred că aşa fac oamenii de treabă peste tot. Dar tot erau mulţi plimbăreţi care îşi puneau cortul în parcul Primăriei sau care dormeau în maşină ori afară, în frig, sau îşi construiau igluuri jos, pe faleză. Intruşi. Refugiaţi.

Cred că ar fi fost mult mai rău dacă ar fi explodat şi Reactorul Numărul Doi. Ştiţi voi, ca la Cernobîl. Dar nu a fost aşa. Doar Reactorul Numărul Unu s-a topit şi a explodat.

***

Când eram copil, îmi luam păpuşile American Girl şi mă jucam de-a orfelinatul. Poveştile mele închipuite izvorau mereu din *Mica prinţesă*[1].

---

[1] *Mica prinţesă,* roman pentru copii scris de Frances Hodgson Burnett şi care a fost ecranizat în repetate rânduri (n.tr.)

Cartea şi filmul. În fine. Una dintre păpuşi era o fată frumoasă şi bogată care ajunge peste noapte săracă, la orfelinat. Fără mamă şi tată, fără unchi şi mătuşi. Unele fete o urau, dar altele o iubeau. Femeia pe care o puneam la conducerea orfelinatului era întotdeauna o tirană sărită de pe fix. Gândiţi-vă la nebuna din *Little Orphan Annie*[2]. Ea era modelul meu. Aşadar, cred că şi de acolo m-am inspirat. Când mă plictiseam, o scăpăm pe fată din locul acela. Tatăl ei sau mama şi tatăl ei apăreau pur şi simplu la orfelinat. Hang! Se termina jocul.

Uneori încercam acelaşi joc cu păpuşile Barbie, dar nu mergea niciodată. Păpuşile Bărbie arătau foarte bine. Dacă ajungeau să fie prinse undeva, cu siguranţă nu putea fi vorba de un orfelinat. Trebuia să fie un loc mult mai îngrozitor. Acum ştiu şi lucrul ăsta.

***

Ai mei aveau o sobă frumoasă, pe lemne. Nu una dintre cutiile alea negre care arată de parcă nu fac decât să polueze aerul cu totul. Una din steatit gri, aproape de aceeaşi culoare cu bijuteria preferată a mamei: un colier vechi, făcut din piatra lunii. Cred că a fost cândva al bunicii. Era din Danemarca. În orice caz, soba avea un geam în faţă ca o fereastră de castel sau de palat. Sunt sigură că există un cuvânt pentru forma aceea şi o să-l caut în dicţionar.

Mama şi tata făceau focul în sobă când eram toţi acasă la sfârşit de săptămână şi stăteam în camera de lucru. Camera asta era lângă bucătărie şi soba le încălzea pe amândouă, ba chiar şi camera cu televizorul, din partea cealaltă a bucătăriei. Camerele aveau podele de scândură şi erau încălzite cu GPL, desigur. Toată casa era încălzită. Era destul de nouă. Acum ştiu că oamenii spuneau pe la spate despre casa noastră că era o vilă sau un palat, dar nu noi am construit-o. Noi doar ne-am mutat în ea dintr-o suburbie a oraşului New York, când eram eu mică.

Soba avea şi termostat, înfipt într-o gaură de mărimea unei ţevi de aspirator, cam la jumătate de metru deasupra cutiei din steatit Când făceam focul, tata voia ca temperatura să fie între 200 şi 315 °C. Când urca mai mult de atât, unul dintre noi închidea coşul şi temperatura scădea.

---

[2] Film apărut în 1982, în regia lui John Huston (n.tr.)

Dacă trecea de 425 °C, riscai să aprinzi funinginea din interior. Termostatul era ca vitezometrul unei maşini: numerele erau cu mult mai mari decât aveai vreodată nevoie. Acul ajungea până la 900 °C şi te duceai dracului dacă temperatura creştea aşa de mult. Se isca focul mocnit cu siguranţă.

Părinţii mei glumeau când termostatul urca la peste 300 sau 370 °C. Spuneau că era „ca la Cernobîl” sau că era pe cale să se topească. Încă o mai aud pe mama cum îi spunea tatei când venea acasă de la schi duminica după-amiaza: „Dragă, ai grijă să verifici soba când mai pui lemne diseară. Afurisita a făcut ca la Cernobîl după-amiază”. Nu ţi-ai putea da seama din ce se spune sau se scrie acum despre tata, dar era foarte amuzant. La fel şi mama. Amândoi erau foarte amuzanţi.

Cred că de asta folosesc expresia „a face ca la Cernobîl”.

Nu spun „ca la Fukushima” sau „Fukushima Daiichi”.

Dar aş putea s-o fac. La urma urmei, şi la Fukushima s-a terminat totul al dracului de rău. Iar numele seamănă puţin cu o înjurătură.

***

Nu ştiu de ce am început povestea cu igluul. Acela a fost, de fapt, începutul sfârşitului sau, poate, sfârşitul începutului. Iată o frază despre mine pe care am citit-o în notiţele unui angajat al spitalului: „Toate rudele i-au murit.” Păi, da. Logic. Până şi Maggie, căţeluşa mea, a murit.

Până am ajuns să-mi construiesc igluul, partea cea mai rea trecuse. Cel puţin pentru cei mai mulţi din Vermont. Nu şi pentru mine, desigur. Nu se terminase pentru mulţi dintre noi, cei din colţul acela al Teritoriilor. Dar pentru majoritatea oamenilor trecuse. Până am ajuns să-mi construiesc igluul, eram doar un alt copil fără adăpost şi îi băgăm în sperieţi pe adulţii din Banana Republic sau clin Williams-Sonoma, când mă vedeau pe stradă sau la centrul comercial din Burlington.

Aşadar, poate nu ar trebui să încep cu igluul. Poate ar trebui să încep cu gaşca sau cu apartamentul închiriat pe termen scurt în care dormeam. Şi aceea a fost o casă, dacă poţi să numeşti aşa un loc unde ai stat o vreme. Sau aş putea să încep cu pilulele – oxicodona. Sau cu jaful. Sau cu Andrea Simonetti, care mi-a fost ca o soră câteva luni, dar acum habar nu

am pe unde e şi îmi fac griji pentru ea. Aş putea să încep cu Poacher[3], cu toaletele publice sau corturile cu intruşi. Sau cu adăpostul – cu fetele de acolo. Sau cu oamenii care au încercat să mă ajute. (Da, uneori erau şi oameni care voiau să mă ajute.) Sau aş putea să încep cu Cameron.

Poate ar trebui să încep cu începutul. Cu Reactorul Numărul Unu.

---

[3] Braconier (în engleză, în original) (n.tr.)

Î.C.
Capitolul unu

Era pe la mijlocul lui iunie şi nu mai aveam decât două zile de şcoală. Mai aveam o zi de examene şi încă o zi când cei mai mulţi dintre noi nu veneau sau, dacă veneau, vedeau că profesorii erau destul de relaxaţi şi nu îşi băteau capul cu ce făceam noi, atâta timp cât nu ne drogăm sub nasul lor şi nu făceam ceva ridicol care să le strice lor imaginea sau să ne coste viaţa. Eram în clasa a unsprezecea. Se apropia prânzul şi abia terminasem examenul la fizică. Cred că m-am descurcat, dar cine mai ştie? Acum nu mai contează şi, ca să fiu sinceră, nu-mi păsa nici atunci prea mult. Oricum, eu voiam să fiu poetă sau romancieră, chiar dacă voiam asta numai pentru că o asemenea carieră presupunea puţine interacţiuni cu oamenii. Am înţeles de la o vârstă foarte fragedă că nu ştiam să mă joc cu ceilalţi copii. (Nu cu toţi, desigur. Adică aveam prieteni. Nu mulţi, dar aveam câţiva.) Mă rog, credeam cu adevărat că o să scriu cărţi grozave. Chiar aşa gândeam. Voiam să merg la Amherst – oraşul, nu colegiul, pentru că nu aveam cum să intru la colegiu – şi să aflu cine era cu adevărat Emily Dickinson. Ştiţi voi, să aflu bârfele. Să descopăr lucruri despre ea pe care nu le mai ştia nimeni. Prieteni. Amanţi. O societate secretă. Nu glumesc. Aşa gândeam. Aveam acelaşi prenume şi poeziile ei erau la fel de scurte ca ale mele. Desigur, ale ei erau mai bune. Dar înţelegeţi ce vreau să zic. Legătura nu era tocmai logică. Totuşi, nu era o persoană sociabilă, aşa că aveam şi lucrul ăsta în comun.

„Cutezi să vezi un suflet încălzit la alb?
Atunci îngenunchează la poartă.
Roşu e culoarea obişnuită a focului
Când minereul viu
A săturat cerinţa flăcării.
Substanţa lui vibrantă joacă
Făr' de culoare
Doar cu lumina văpăii miruite."

E clar că poezia asta nu e despre miezul unui reactor. Dar ar putea fi, nu-i aşa, dacă n-ai şti că a fost scrisă în anii 1860? Şi-apoi, Emily e un

coşmar pentru un program de corectare la calculator, iar poezia asta nu e nici pe departe aşa de greoaie din punct de vedere gramatical ca alte poezii ale ei. Îmi plăcea şi lucrul ăsta.

În ziua aceea, când am auzit sirenele pompierilor, nişte copii dintr-a zecea şi a unsprezecea erau în cantină, în partea unde ferestrele dădeau spre curte, şi priveau ploaia. În curte erau nişte mese şi bănci de beton, unde stăteau de regulă mai ales elevii din anii terminali şi în special fumătorii, dar ploua de zile întregi – de fapt, de câteva săptămâni, de la Ziua Eroilor – aşa că nu era nimeni acolo. Era aşa de multă umezeală încât creşteau ciuperci printre dalele de pardoseală. Dar ferestrele erau deschise, aşa că auzeam sirenele în ciuda zgomotului făcut de ploaie. Cei mai mulţi elevi din anii superiori dispăruseră deja pentru că nu mai aveau chef de liceu şi ştiau ce urmau să facă în septembrie. Să ştiţi că mulţi dintre noi plecau. Oamenii din afara Teritoriilor au impresia că noi, cei de aici, suntem nişte prostovani şi mulţi dintre noi chiar sunt, dar unii nu. Eu aveam de gând să merg la Academia Reddington, care purta numele oraşului, finanţată şi construită cu mulţi ani în urmă de un tip pe nume James Howard Haverford. Acesta luptase în Războiul Civil şi făcuse avere fabricând maşini de cusut. Toţi copiii din Newport, Reddington, Barton şi Lowell merg la Academie gratuit, de parcă ar fi o şcoală publică, dar aici se află şi un internat destul de scump unde se adună în fiecare an elevi din vreo şaptesprezece state şi din câteva ţări străine. Sunt vreo patru sute de localnici şi cam două sute de interni. Sau cel puţin erau. Şcoala e închisă în continuare şi probabil aşa va rămâne pentru totdeauna.

Era zece dimineaţa, aşa că încă nu se servea masa de prânz. Eu stăteam pe masă, flirtând cu un băiat pe nume Ethan Gale, care şedea pe bancă. Purtam nişte blugi destul de strâmţi şi îmi scosesem pantofii sport, aşa că eram desculţă. Nu ştiu de ce, dar faptul că eram desculţă mă făcea mereu să mă simt sexy. Ca un fel de poetă. Vorbeam despre două fete de prin partea locului care lucrau după ore la un club de fitness din apropiere şi, dacă mă gândesc mai bine, o făceam pe nesuferiţii. Cele două nu prea ştiau care era datoria lor şi pur şi simplu stăteau în spatele tejghelei de la recepţie, acolo unde veneau membrii clubului să se înscrie. Dacă cineva îşi scăpa greutăţile pe piept, era terminat, pentru că fetele sigur n-ar fi ştiut ce să facă. Erau foarte drăguţe, dar eu şi Ethan nu

înţelegeam nici în ruptul capului cum de lucrau ele la o sală de sport.

Ethan era în anul al treilea şi, la fel ca mine, era din oraş. Tatăl lui era Ochiul din Cer – meteorologul de la radioul public din Vermont – asta însemna că Ethan era un fel de celebritate, pentru că vocea tatălui său era foarte cunoscută. Însă asta mai însemna şi că îi făceam viaţa grea, spunându-i că până şi meteorologii pricepuţi se înşelau mai tot timpul.

Tata glumea uneori pe tema asta. „Ce slujbă minunată, zicea el. Imaginează-ţi cum ar fi dacă piloţii ar trebui să aibă dreptate doar jumătate din timp. Sau doctorii şi arhitecţii. Dar cei care încearcă să afle cum va fi vremea? Suntem prea indulgenţi cu ei. Chiar dacă se înşală de nenumărate ori, tot îi urmărim." Înţelegeţi ce vreau să spun despre tata? Uneori ne certam foarte tare – discuţiile cu el nu semănau cu meciurile cu ţipete pe care le aveam cu mama, dar erau destul de tensionate –, însă chiar era foarte amuzant.

Desigur, era şi foarte deştept. Sunt de acord cu el în privinţa timpului probabil. Nu înţeleg cum e posibil să greşeşti prognoza când sunt atâţia sateliţi şi atâtea alte chestii pe orbita Pământului. Chiar nu înţeleg. Şi nu se îndreaptă toate din vest spre est? Sincer, am impresia că e de ajuns să dai un telefon într-un oraş aflat la câteva ore distanţă, la New York sau Ontario, şi să întrebi ce naiba se vede pe geam. Dar aşa e tehnologia. Nu funcţionează mereu. Proba A? Un reactor nuclear.

Mereu am crezut că Ethan avea să ajungă cineva. Poate chiar asta face. Poate că, la fel ca mine, s-a cam lăsat păgubaş. Ar trebui să verific dacă are cont pe Facebook. Ar trebui să verific dacă mai sunt şi alţii pe Facebook. În ultimul an nu am fost prea sociabilă – ba chiar mai puţin decât eram înainte de topirea reactorului, dacă e posibil aşa ceva. Ştiu că tatăl lui Ethan nu mai lucrează la radio – acum au alt Ochi în Cer. E posibil să fie aşa din cauză că VPR[4] nu mai transmite din Muzeul Fairbanks în St. Johnsbury. St. J nu e în Zona de Izolare, dar nu e nici departe. Mi s-a spus că mulţi oameni au plecat, iar dintre aceştia, cei mai mulţi au părăsit oraşul.

Oricum, eu am recunoscut sirenele imediat, dar am crezut că e doar un exerciţiu. Se mai întâmplase o dată, cu mai mulţi ani în urmă. O simulare de evacuare. Chiar şi momentele acelea transmise la radio şi

---

[4] VPR, Vermont Public Radio (n.red.)

cerute de FCC[5], când spuneau că „e doar un exerciţiu", te făceau să îţi simţi pielea ca de găină. Îmi amintesc că Ethan s-a uitat înspre cazarma de pompieri, apoi înspre uzină.

— Ce crezi că s-a întâmplat? m-a întrebat el.

Sirenele se auzeau tare, dar nu atât de tare încât să fim nevoiţi să ridicăm tonul. Încă mai ajungea la noi ce spuneau nişte tocilari din altă ţară care se agitau din cauza fizicii şi nişte ciudaţi de la cercul de teatru care vorbeau numai despre un muzical estival din Stowe în care juca unul dintre ei. Când s-au auzit sirenele, toţi au tăcut o clipă şi au privit în jur, apoi s-au întors la discuţiile lor.

Am făcut linişte abia când profesorul de istorie, domnul Pettitt, a intrat în sala de mese şi a bătut din palme ca să ne atragă atenţia. Celor mai mulţi elevi le plăcea de domnul Pettitt şi îi spuneau Brandon – acesta era prenumele lui. Eu nu făceam asta. Nu voiam să-i zic nicicum. Ceva nu-mi plăcea la el. Mi se părea un tip cu totul fals. Avea vreo treizeci de ani, o soţie frumoasă şi băieţi gemeni. Avea părul blond şi cârlionţat şi ştiam că unele fete erau îndrăgostite de el, dar eu nu mă număram printre ele. Două lucruri s-au întâmplat în acelaşi timp în care el bătea din palme. Mai întâi, toată lumea s-a uitat la el, apoi, de îndată ce a spus că era posibil să se fi întâmplat ceva la centrala de energie nucleară, toţi s-au uitat la mine. După aceea, Ethan mi-a înmânat încălţările.

— Ar fi bine să te încalţi, mi-a zis el.

— Crezi?

— Da, cred.

La ora aceea, criza de la centrală începuse deja de vreo două ore şi jumătate. Sunt sigură că în acel moment cineva era tras la răspundere pentru că aşteptase atât ca să dea alarma.

***

Teritoriile de Nord-Est şi-au primit numele cu mult timp în urmă de la un guvernator din Vermont. Cred că a fost o modalitate de a promova turismul. Se află în colţul de nord-est al statului şi, chiar şi după standardele din Vermont, e o zonă mai ales rurală. Dar aici sunt câteva

---

[5] FCC, Federal Communications Commision (Comisia Federală de Comunicaţii), agenţie guvernamentală independentă care reglementează comunicaţiile între statele federale şi cele internaţionale prin radio, televiziune, cablu şi satelit (n.red.)

staţiuni de schi, mai este şi lacul Memphremagog, care nu e nici pe departe la fel de mare ca lacul Champlain. La scurt timp după ce guvernatorul din Vermont a denumit această zonă Teritoriile de Nord-Est, alt guvernator a convins legislativul că Memphremagog era locul ideal pentru o centrală nucleară, mai ales dacă era construită pe unul dintre râurile care alimentau lacul. Unii discutau de mult timp despre construirea unei centrale pe lacul Champlain, la vreo şaisprezece kilometri sud de Burlington. Vă puteţi imagina ce dezastru îngrozitor s-ar fi produs dacă centrala ar fi fost construită acolo şi ar fi avut loc acelaşi accident? Dumnezeule! În Burlington chiar locuiesc oameni. Probabil că numai în Ţinutul Chittenden şi în jurul lacului Champlain trăiesc sute de mii de oameni. Din fericire – e straniu să folosesc tocmai eu acest cuvânt, au ales Memphremagog. Era destul de mare şi curentul râului era suficient de puternic pentru o centrală nucleară, mai ales după ce au construit digul acela.

Şi ştiţi ceva? Niciunuia dintre noi nu îi păsa prea mult că aveam o centrală nucleară. Au fost câteva persoane care au făcut puţin scandal după Fukushima. Câţiva politicieni şi binefăcători care nu aveau altă treabă au cerut o analiză a planului de evacuare şi o investigare a stării reactoarelor, pentru că erau destul de vechi. (Cât de vechi? Centrala fusese proiectată în anii 1960 cu şublere – da, cu şublere – şi construită la începutul anilor 1970.) Dar nu era mare scofală. Desigur, nu era vorba de politicienii şi binefăcătorii *locali.* Atât vreau să spun: *Nouă nu ne păsa.*

Centrala se afla pe o bucată de pământ acoperită de pini, numită Capul Abenaki (de fapt, acesta era numele oficial al centralei), unde râul Coburn se vărsa în lac. Construcţia era la vreo patru sute de metri în aval de dig. Nici nu o vedeai din Newport sau Reddington decât dacă erai în mijlocul lacului sau aproape pe partea canadiană a apei. Apoi, când o vedeai, era doar o parte a liniei falezei. Oamenii veneau să pescuiască la copcă pe porţiunea de trei sule de metri dintre liniile lungi ale turnurilor de răcire. Veneau în caiace la o azvârlitură de băţ de blocurile dreptunghiulare care adăposteau reactoarele. Jur că nimeni nu s-a gândit la toate astea până când s-au topit. Era la fel ca închisoarea. Nici la asta nu ne gândeam. Amândouă locurile ofereau oamenilor locuri de muncă. Aşa că pescuiam, înotam şi mergeam cu barca pe lac, uneori observând centrala, alteori nu. Ne-am gândit că era absolut sigur.

Sau, dacă nu era absolut sigur, măcar era destul de sigur.

Mama, care lucrase mereu în relaţiile cu publicul, credea că numele centralei era foarte drăguţ şi speculativ. „Vorbeşte despre moştenirea mândră a amerindienilor din Statele Unite şi din Canada, le spunea ea tuturor, apoi adăuga (dar numai în particular): Şi despre felul în care le-am tras-o în toate modurile posibile.” Asta era pentru că energia nucleară putea fi curată (cu excepţia momentelor când scuipa radioactivitate ca o lumânare romană), dar mineritul de uraniu era deosebit de toxic. Nu ştiu exact cum otrăveşte apa, dar ştiu că o face. Într-o noapte am văzut-o pe mama citind pe calculatorul din birou un articol despre felul în care minele de uraniu au distrus triburile Odawa, Crow, Algonquin şi Sioux.

— Ce-i asta? am întrebat-o.

— Propagandă.

— Aha.

— Dar, de fapt, nu e.

Am aşteptat.

— E târgul pe care l-am făcut cu Mefistofel. Din păcate, radioactivitatea ţine tot atât cât trăieşte şi sufletul.

Chiar nu ştiam despre ce vorbea până când nu am povestit întâmplarea unuia dintre doctorii de aici, iar el mi-a spus povestea lui Faust.

La câteva luni după accident, pe când trăiam în Burlington, aproape că i-am zis lui Poacher cine eram. El credea că eram unul dintre plimbăreţii care invadaseră oraşul. Cred că voiam să văd ce făcea dacă îi spuneam. Avea să se sperie, aşa cum bănuisem dintotdeauna că ar reacţiona fetele de la adăpost, sau să rămână relaxat? În schimb, în ultima clipă i-am spus că tatăl meu era tatăl lui Ethan. Ştiţi, am minţit, pur şi simplu. I-am spus că tata fusese cândva Ochiul din Cer.

— Emily, a murmurat el, întins pe spate pe saltea, tu eşti o revelaţie.

Poacher era înalt şi zvelt, cu părul brunet şi des, pieptănat pe spate. Avea ochii puţin înguşti, dar ar fi putut fi un star de cinema aflat în declin – unul dintre tipii ăia care avuseseră cândva roluri principale, dar fuseseră nevoiţi să se retragă devreme din pricina alcoolului şi a petrecerilor, iar acum primeau oferte numai la televizor, în emisiuni

precum *Celebrity Apprentice.* Perciunii lui nu păreau chiar ridicoli, dar ciocul şi mustaţa îţi cam dădeau fiori. Avea câte un tatuaj pe fiecare biceps: sârmă ghimpată pe braţul stâng şi o frunză de marijuana pe cel drept. Avea şi o vestă de piele de care era foarte – adi*că. foarte* – mândru.

Când a spus că sunt o revelaţie, se uita la tavan, drogat în ultimul hal, crezând că şi eu eram drogată. Dar nu eram. A folosit foarte mult cuvântul acela. *Revelaţie.* Era unul dintre cele vreo douăsprezece cuvinte care îi condimentau vocabularul şi care păreau neaşteptate până când ajungeai să-l cunoşti şi îţi dădeai seama cât era de jigodie şi din ce motiv le folosea.

— Cum de nu eşti şi mai distrusă? m-a întrebat.

Vorbea în general – nu de ce nu eram la fel de drogată ca el în clipa aceea.

— Cred că sunt suficient de distrusă, i-am zis eu. *Pe bune*, *numai dle-ai şti*, mă gândeam în sinea mea.

Cred că avea vreo patruzeci şi cinci de ani, adică vârsta pe care ar fi trebuit s-o aibă şi părinţii mei. Asta însemna şi că avea de două ori anii noştri, ai celorlalţi – faţă de unii dintre noi, era şi de trei ori mai în vârstă – şi erau nopţi în care ne înghesuiam nouă sau zece oameni în apartamentul lui. Era destul de sărăcăcios pentru că avea doar o baie şi un dormitor şi niciun fel de pat. De fapt, abia dacă avea vreun pic de mobilă. Spunea că e veteran de război şi încasa pensie de invaliditate, de aceea avea bani pentru apartament. Spunea că eliberase Kuweitul şi o spunea de parcă o făcuse de unul singur. Da, sigur că da.

— Nu, m-a încurajat el. Nu eşti deloc distrusă. Tu ai un viitor în faţă. Am să mă îngrijesc eu de asta.

— Chiar aşa?

Eram cam nesigură, cum ar fi zis mama.

Mai erau acolo două fete care adormiseră pe altă saltea, îmbrăcate în pijamalele roz furate în după-amiaza aceea de la magazinul Victoria's Secret, din mall. Una dintre ele era Andrea, cea care se automutila chiar înainte ca tot iadul să se dezlănţuie în Vermont. Desigur, se automutila şi acum. Un accident nuclear schimbă oamenii şi nu mă refer la bolile provocate de radiaţii sau mutaţii genetice la bebeluşi, cum vezi în Zona Crepusculară, dar cu siguranţă nu face un om ca ea să nu se mai mutileze. Mai ales când ia oxicodonă şi Percocet. Dumnezeule, lumea

întreagă devine agitată când are loc un accident. În fine, Andrea avea optsprezece ani, cu doi ani mai mult decât aveam eu pe atunci. Avea un ochi închis şi unul întredeschis. Tocmai îşi injectase nişte heroină de proastă calitate şi era foarte mulţumită.

— Mai imită-l pe tatăl tău, a spus Poacher cu ochii închişi.

Când îi spusesem că tata era Ochiul din Cer, îi imitasem vocea pe care o ştiam toţi de la radio.

— Nu pot să-l imit prea bine, am zis eu.

— Ba da. Este. Este... minunat.

Mi-a pus mâna pe genunchi şi a încercat să mă mângâie mai sus, pe coapsă, dar l-am oprit, punându-mi degetele peste ale lui, ca şi cum voiam să-l ţin de mână. Apoi m-am prefăcut că eram Ochiul din Cer şi am prezentat buletinul meteo. Am inventat una dintre zilele dinaintea accidentului, când ploua întruna, până când, în cele din urmă – şi aici apare jargonul pe care tata şi inginerii îl foloseau cu plăcere – a avut loc un PEEES: o pierdere de energie electrică din exteriorul sitului. Apoi a fost un PCL: o pană de curent în locaţie. Cu alte cuvinte, a avut loc un potop. Cineva spunea că a fost un potop cum vezi doar o dată la cinci sute de ani. După aceea, tot mai mulţi oameni au spus asta. Pe urmă a fost vorba de un potop cum vezi o dată la o mie de ani, pentru că are un aer mai misterios. Sună aproape biblic, nu? Dar nu e subtil. Nu e poetic.

„Niciun bărbat nu m-a mişcat
Până când unda n-a trecut de micul meu pantof,
De şorţ, de cingătoare.
Şi de corsaj.”

Înţelegeţi ce vreau să zic? Asta faci când creşte apa.

În ziua potopului de la Memphremagog, apele au venit peste digul râului Coburn, au ieşit din albiile râuleţelor şi s-au ridicat din mlaştini. Nu a fost un tsunami, dar oamenii care au fost de faţă spuneau că aşa părea. Varianta oficială spune că digul s-a spart la 7.31 dimineaţa. Apele lacului şi ale râului au inundat camerele în care se aflau generatoarele diesel, iar acestea au cedat. Apa a crescut şi a scurtcircuitat firele electrice care duceau la centrală, tăind astfel electricitatea pompelor care trebuie mereu – adică mereu – să facă să circule apă de răcire prin reactoare. Asta însemna că Abenaki mai avea de trăit vreo patru ore: atât aveau să ţină

bateriile. Tata şi inginerii care lucrau pentru el aveau tot atâta timp ca să repare totul şi să repună pompele în funcţiune. N-au reuşit. Reactoarele au început să se supraîncălzească.

Desigur, ploua deja de două săptămâni, dar în dimineaţa aceea apa a crescut cu zece centimetri pe oră, mai ales între orele cinci şi şapte. Dacă tata era îngrijorat, mie nu mi-a spus nimic în zilele de dinaintea dezastrului. Nu-mi amintesc să fi zis nici mama ceva până în dimineaţa aceea. Tata plecase deja la centrală când am coborât eu la micul dejun. Mama a zis că plecase în timpul nopţii. Am văzut că era îngrijorată când mâncam cerealele Cherios. (Cherios. Ce amintire ciudat de fericită au ajuns să fie cerealele pentru mine. Cândva era ceva absolut normal să le mănânc.)

Ultima dată când l-am văzut pe tata fusese cu o seară înainte. Ultima dată când am văzut-o pe mama? A fost în dimineaţa aceea. S-a dus la serviciu, deşi n-am să ştiu niciodată dacă era conştientă că digul era spart. Dar cred că ştia. Cred că s-a dus ştiind că făcea un lucru ori foarte stupid, ori foarte curajos. Am deschis uşa din spate şi am lăsat-o pe Maggie, căţeluşa salvată de noi, care semăna mult cu un labrador negru, dar care era, de fapt, o potaie, să alerge prin pădurea din spatele casei ca să-şi facă nevoile; am privit-o puţin cum se lupta cu o nuia de mesteacăn de la marginea gazonului. Nu s-a jucat mult cu nuiaua pentru că nu i-a plăcut niciodată să stea în ploaie. Avea nouă ani şi era foarte, foarte dulce. Iarna dormea într-un pătuţ pe care îl ţineam lângă sobă, dar vara, pe pervazul ferestrei din camera mea.

După ce am lăsat-o să intre, m-am dus la şcoală, am dat examenul la fizică şi m-am dus la cantină. Apoi am privit cum lumea – cel puţin colţul în care trăisem de când eram mică – s-a dus cu totul la dracu'.

Capitolul doi

Au mai trecut câteva luni până să îl întâlnesc pe Cameron. Sau până să îl găsesc pe Cameron, aş zice.

Iată partea cea mai ciudată: nu fusesem niciodată bună de bonă. Pur şi simplu nu-mi plăcea. Nu prea îmi plăceau copiii. Când eram în clasa a şasea, am urmat un curs de bone la biblioteca din Reddington. A fost ideea mamei, nu a mea. (Da, ne-am certat şi din cauza asta. Totuşi, m-am dus.) Se ţinea o dată pe săptămână după ore, timp de şase săptămâni, şi ne-au învăţat, de exemplu, ce fel de lucruri să punem în geantă. Femeia care ţinea cursul şi care semăna puţin cu asistenţii sociali pe care aveam să-i cunosc mai târziu, dar care era şi foarte implicată în curentul New Age, ne-a spus că trebuie să punem o lanternă şi nişte chestii de prim ajutor într-o geantă specială pe care trebuia s-o purtăm mereu la noi când lucram. (Prin „chestii ele prim ajutor" se referea la Bactine şi plasturi, fără pastile cu iod.) Ne-a mai spus şi să avem lucruri care să-i distreze pe cei mici. Aşa că aveam în geantă câţiva plasturi, dar mai ales cărţi cu poze şi romane mici ca *Junie B. Jones*[6] şi *Bunnicula*[7]. Vâram în ea păpuşi de hârtie şi Barbie (multe păpuşi Barbie) şi markere magice. Era destul de retro. Mai puneam şi şalurile mele cu pene. Nu ştiu de ce. Tata spunea că le foloseam ca să-i leg pe copii când nu erau cuminţi. Nu era adevărat. După cum se vede, eram mai în largul meu cu fetiţele decât cu băieţeii. Din câte îmi amintesc, nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-mi petrec timpul cu băieţii. Am stat cu un puşti doar de câteva ori, e vorba de Michael Dinnan, pe care îl puneam în faţa Xbox-ului şi îl lăsam să-şi facă de cap, să omoare şi să arunce în aer tot felul de chestii.

Momentul meu preferat la cursul acela a fost atunci când una dintre fete a întrebat-o pe profesoară:

— Ce se întâmplă dacă mori?

Al doilea moment preferat a fost când altă fată ne-a spus:

— Mama mea zice să nu intrăm în vestiarul formaţiei de la liceu. Poţi să rămâi gravidă acolo.

Când le-am povestit părinţilor în seara aceea, tata a dat din cap şi a spus:

---

[6] Serie de cărţi pentru copii scrisă de Barbara Park (n.tr.)

[7] Serie de cărţi pentru copii scrisă de James Howe (n.tr.)

— Ei bine, n-o să ai niciodată ocazia să supraveghezi un copil în vestiarul formaţiei de la liceu.

Ne-a făcut să râdem, nu glumă. (Cred că aş putea să vă spun cum le chema pe fetele acelea, dar e posibil să fie încă în viaţă, deşi una dintre ele locuia într-o casă destul de aproape de centrală. Aşa că nu vă spun.)

Privind în urmă, mi se pare o nebunie că eu şi Cameron am ajuns să ne luptăm cu lumea întreagă. Doar n-am avut vreun Xbox în faţa căruia să-l aşez în timp ce mă dumiream ce naiba aveam să mâncăm sau cum aveam să ne încălzim.

Să ne întoarcem însă la sirene. M-am încălţat şi m-am înghesuit cu Ethan şi toţi ceilalţi afară din cantină. Am luat-o spre vestiare să ne luăm ghiozdanele, dar nu ni s-a dat voie. Ne-au spus că nu mai era timp. Domnul Pettitt şi domnişoara Francis, care făcea parte dintre consilieri – îmi vorbea întruna de „potenţialul" meu şi despre faptul că nu mă ridicam la înălţimea aşteptărilor ne-au spus să ieşim toţi în parcarea din faţa şcolii. Deja erau şi alţi copii acolo şi vedeam coada formată de cei care urcau în primul dintre cele şapte autobuze şcolare. Îmi amintesc că eram nervoasă fiindcă eram la ciclu şi aveam tampoanele în ghiozdan. Am întrebat-o pe domnişoara Francis dacă puteam să dau fuga şi să-l iau, dar era al dracului de iritată şi m-a ignorat. M-a împins în rând cu ceilalţi copii şi, cu toate că ploua cu găleata, cei mai mulţi dintre noi nu aveam nici hanorace, nici haine de ploaie, nimic. Eram uzi până la piele – din motive pe care nu le înţelegeam pe atunci – şi câţiva dintre profesorii care erau afară cu noi au început să se enerveze. Când încerca vreunul să îşi găsească autobuzul obişnuit, se găsea un adult care să ţipe, spunând că pierdeam vremea şi că nu avea nicio importanţă, trebuia să stăm la rând ca să urcăm în autobuz.

Tot atunci mi-am dat seama că nici măcar nu erau şoferii obişnuiţi la volan. Autobuzul din faţa mea şi a lui Ethan, în care doar ce nu încăpuserăm, era condus de un tip tânăr, despre care Ethan zicea că era pompier voluntar din Newport şi că era cu doar câţiva ani mai mare decât noi. Voluntarul părea destul de entuziasmat, ca şi cum faptul că era la volan era cel mai important lucru pe care îl făcuse în viaţă. Iar autobuzul în care ne-am urcat noi era condus de un tip de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniforma Gărzii Naţionale.

Între timp, sirenele continuau să urle. Desigur, nu era doar cea de la cazarma din Reddington. Erau sirenele de la toate cazărmile din ţinut. Şi mai erau şi cele de la centrală.

Zvonurile se împrăştiau nebuneşte chiar şi înainte să urcăm în autobuze şi să observăm că nu erau şoferii obişnuiţi. Unii spuneau că fuseseră atacuri teroriste în Boston şi Montreal, iar un băiat le spunea tuturor că un avion intrase în Capul Abenaki, la fel ca avioanele care loviseră Turnurile World Trade cu ani în urmă. Alţi copii încă mai ziceau că era doar un exerciţiu de evacuare – de fapt, nu făceau decât să spere, ca atunci când treci pe lângă cimitir pe întuneric şi începi să fluieri. Mai ales copiii ai căror părinţi lucrau la centrală. (Privind în urmă, mi se pare interesant că părinţii mei nu erau prieteni cu celelalte familii angajate la centrală – aşa că nici eu nu eram prietenă cu ele. Sigur, mai petreceau timpul cu alţi angajaţi, dar singurul prieten apropiat pe care îl avea tata printre ceilalţi ingineri şi manageri era un tip pe nume Eric Cunningham. Domnul Cunningham s-a sinucis a doua zi după accident.)

Aveam însă telefoane şi verificam ştirile, aşa că, în scurt timp, chiar ştirile alimentau zvonurile. Până să ajungem să ocupăm locurile de la mijlocul autobuzului, eu şi Ethan ştiam că la centrală se întâmpla ceva îngrozitor. Nişte fete începuseră să plângă şi să mă întrebe ce se petrecea, de parcă eu aveam vreo idee, şi dacă ştirile pe care le citeam sau le vedeam pe telefon erau cele corecte. Dar de unde era să ştiu eu? Am sunat-o pe mama ca să văd ce se întâmplă, dar nu a răspuns. I-am trimis un mesaj, nici de data asta n-a răspuns. La fel a fost şi cu tata, dar de la el nici nu mă aşteptam să primesc veşti. M-am gândit că era băgat până peste cap în coşmarul de la centrală.

Totuşi, faptul că nu dădeam de mama începea să mă sperie. Am încercat să mă stăpânesc, pentru că nu voiam să fac vreo scenă ca alte fete, dar îmi era greu. Se părea că avusese loc o inundaţie la centrală şi nu mai aveam electricitate. Unii credeau că nu exista niciun motiv să se îngrijoreze, alţii vorbeau deja de topirea reactoarelor. Un băiat al cărui tată lucra la centrală discuta cu un profesor de ştiinţe despre diferenţa dintre topirea miezului şi topirea totală, ca şi cum era la o oră obişnuită de fizică.

De fapt, nu ştia nimeni nimic. Iar noi, copiii? Nici măcar nu ştiam unde mergem.

Sunt un copil singur la părinţi, care au fost şi ei, la rândul lor, singuri la părinţi. Nu e atât de ciudat sau de rar pe cât aţi crede. Părinţii mei spuneau mereu că le-a plăcut să fie singuri şi, până la întâmplarea cu Capul Abenaki, nu cred să fi avut vreun efect asupra mea. (Adică da, aveam ceea ce un terapeut ar numi „probleme de comportament", dar nu aveau legătură cu faptul că eram singură la părinţi. Dacă aveau legătură cu ceva era vorba de circuitele din capul meu şi de faptul că părinţii mei urau Vermontul, beau prea mult şi uneori se scuipau ca mâţele.) De fapt, poate că lucrul acesta mi-ar fi fost de ajutor chiar şi după explozia reactorului Cine ştie? Da, pe urmă am fost foarte singură. Dar în primele luni când s-a dezlănţuit iadul? Nu eram în stare să am grijă de o soră sau de un frate mai mic. Dacă l-aş fi găsit pe Cameron atunci, în primele zile? Ar fi fost frumos. Nu ştiu, poate ar fi fost bine să am un frate sau o soră mai mare. Sau o soră geamănă. Mă întrebam câteodată cum e să ai un frate geamăn. Cred că aveam nevoie de unchi, mătuşi şi verişori. Mai aveam doi bunici în viaţă. Mama mamei şi tatăl tatălui meu. Dar bunica era deja puternic afectată de Alzheimer. Ultima oară când o văzusem fusese cu câteva luni înainte de explozie. Locuia într-un azil pentru bolnavii de Alzheimer în Hanover, New Hampshire, şi nu putea nici să ajungă la baie pe când eram eu într-a unsprezecea. Bunicul stătea în Phoenix, Arizona. Acolo a crescut tata. Bunicul suferise o colostomie cu un an înainte şi nu se putea obişnui deloc cu noua situaţie. Şi el locuia într-un azil unde primea îngrijiri.

Cu toate astea, eram şi foarte furioasă în lunile acelea de după accident. Al naibii de furioasă. Mult mai mult decât de obicei. Asta era destul de clar. Adevărul era că mă simţeam abandonată. Eram incredibil de singură, dar nu în felul acela jucăuş, „Eu nimeni sunt/ Tu cine eşti?" Ştiam că nu am pe nimeni. Niciun suflet măcar. Până şi Maggie dispăruse. Nu conta că părinţii mei nu luaseră decizia conştientă de a mă lăsa baltă. Doar nu era ca şi cum plecaseră la tratament în Montreal sau Veneţia sau mai ştiu eu pe unde.

Sigur, eram îngrozită. Parcă venise sfârşitul lumii.

Cam la o lună de la explozie, când lucrurile începeau să se potolească în mare parte în New England, mă uitam la televizor într-un bar de pe Main Street din Burlington. De fapt, nu eram chiar în bar pentru că ştiam că mirosea groaznic, iar eu aveam o înfăţişare cam

dubioasă. Eram afară, pe trotuar. Dar ţineţi minte că asta se întâmpla în iulie, iar localul avea o copertină mare sub care stăteam şi mă uitam la televizorul din spatele barmanului – un tip care arăta destul de bine, în vârstă de vreo douăzeci şi cinci de ani. Avea părul roşcat, adunat la spate într-o coadă prinsă cu elastic albastru. Multora nu le stă bine aşa, dar el arăta bine.

Pe ecranul televizorului se vedea o hartă cu un loc pe care crainica îl numea „Zona de Izolare". Femeia spunea că nu se luase încă nicio hotărâre, dar că urma să se stabilească o zonă de izolare în jurul Capului Abenaki. Era mai mult un oval decât un cerc pentru că vântul bătuse dinspre nord-est şi crainica spunea că se întindea pe şaptezeci şi şapte de kilometri pătraţi. Se dăduse un fel de decret prezidenţial şi toată zona avea să fie o perioadă sub controlul armatei. (În traducere liberă? Pentru totdeauna.) Spuneau că animalele de companie – câinii şi pisicile – care fuseseră abandonate alergau care încotro în zona respectivă, aşa că m-am gândit la Maggie. Adevărul e că mă gândeam mult la ea. Poate la fel de des pe cât mă gândeam la mama şi la tata. Uneori, când mi-o imaginam blocată în casă, murind încet de foame, mi se făcea rău şi speram la un miracol: poate îi dăduse mama drumul înainte să plece la centrală. Poate o salvase mama prietenei mele, Lisa. Desigur, chiar dacă Maggie era afară nu însemna că era în regulă. Tot putea să moară de foame. Sau din pricina radiaţiilor. O putea mânca un coiot sau un lup. M-am gândit de vreo două ori să îi trimit un mesaj Lisei, în cazul în care ştia dacă Maggie era bine, dar dacă nu era? Ce ar fi putut atunci să facă? Şi-apoi, nu voiam să ştie nimeni unde eram. Voiam să rămân anonimă.

Oricum, oricât de mare părea zona de şaptezeci şi şapte de kilometri pătraţi nu părea chiar aşa uriaşă pe hartă – o parte era chiar lacul Memphremagog. Includea, desigur, cea mai mare parte a lumii mele, aşa cum era pe când eram copil. Newport şi Reddington erau la mijloc. Femeia de la televizor spunea că se aflau în „zona neagră". Iar Burton şi Lowell erau într-un loc numit „zona roşie".Dar mai era şi problema râurilor. Erau trei, Clyde, Coburn şi Râul Negru. În teorie, toate curgeau spre nord şi se vărsau în lacul Memphremagog. Dar oamenilor din afara Teritoriilor le este imposibil să se uite pe hartă şi să nu presupună că toată apa curge spre sud. Aşa că, atunci când oamenii vorbeau la început despre Zona de Izolare, se refereau deseori la norul radioactiv şi la râuri.

În cele din urmă, doar norul conta. Şi-apoi, nimeni nu avea să mai pescuiască vreodată în râurile acelea: toţi se gândeau că păstrăvul avea să albă trei sau patru ochi şi să strălucească pe întuneric.

Din câte ştiu, peştii nu au ajuns să strălucească. Dar în primăvara următoare aveau să apară nişte mutaţii greţoase, înspăimântătoare. Erau broaşte cu trei picioare. Ţestoase cu carapacea moale ca un aluat pentru prăjituri. Erau peşti cu umflături ciudate. Am văzut poze pe internet şi într-o zi în ziar – pe care fiţi siguri că le-am ascuns de Cameron.

***

Cuvântul care descrie geamul de la soba familiei mele era „paladian". V-am zis că o să-l caut.

Într-o noapte, Andrea mi-a arătat trusa ei şi primul lucru la care m-am gândit a fost că aceasta era o versiune pervertită a vechii mele genţi de bonă. Nu m-am uitat cum se taie, cel puţin nu în noaptea aceea, dar mi-a arătat tăieturile. S-o fi gândit că mă excită şi că pe urmă o să mă tai şi eu. Să mă alătur ei, probabil. Ceea ce am şi făcut, presupun.

Stăteam pe salteaua pe care o împărţeam pe podeaua lui Poacher, iar ea purta doar chiloţi şi un tricou pe care scria „Războiul s-a terminat" şi pe care se vedea şi o poză cu un membru al formaţiei Beatles împreună cu nevastă-sa. Îl furase cu o zi înainte de la Urban Outfitters de pe Church Street.

— Uite cum faci, a zis ea, vorbind ca o educatoare foarte încrezătoare.

Copii, aşa se curăţă jucăriile. Uitaţi cum se face. Ştiţi voi la ce ton mă refer. Stătea cu picioarele încrucişate şi îmi arăta interiorul coapselor. Era ca şi cum o zgâriase o pisică sau un animal mai mare, cu gheare mai straşnice. Semne lungi, roşii şi umflate, unele destul de noi, altele vindecate foarte bine. Avea şi cicatrici. Cele mai multe erau pe piciorul stâng pentru că era dreptace. O tăietură era infectată: era dreaptă, asemenea celorlalte, dar umflată, jupuită şi se scurgea ceva scârbos din ea. Trusa conţinea lame obişnuite şi un cuţit X-Acto, plasturi şi o sticlă cu apă oxigenată. Avea şi o rolă de tifon, precum şi un tub de Bacitracin. Mai era şi o foarfecă. Andrea îşi ţinea instrumentele într-o gentuţă Estee Lauder, foarte elegantă, furată de la Macy's. Asta era trusa ei.

Vorbesc de parcă furam mereu câte ceva. Presupun că aşa era. Uneori furam lucruri pur şi simplu pentru că le voiam, cum a fost cu tricourile cu tipul de la Beatles, alteori furam lucruri pentru că eram nevoiţi. Le vindeam ca să avem bani pentru mâncare sau droguri ori ca să îi dăm bani lui Poacher. Câteodată, dacă nu ne simţeam în stare să ne-o tragem cu băieţii pe care-i aducea în casă, nu ne forţa dacă îi dădeam aceeaşi sumă de bani. Atunci punea altă fată să facă treaba – n-aţi crede că băieţii din Vermont sunt greţoşi pentru că suntem în statul unde e vorba numai despre „pace, iubire şi tricouri colorate", dar, ascultaţi la mine, pot fi la fel de greţoşi ca în oricare altă parte – şi avea de două ori mai mulţi bani să ne hrănească sau să ne cumpere drogurile pe care le voiam.

Părinţii Andreei vindeau droguri din apartamentul lor din North End, dar i-au arestat pe amândoi şi i-au trimis la închisoare. Mi-a spus că atunci când mama ei intra în sevraj, tatăl ei o punea să facă nişte porcării tare ciudate înainte să-i dea doza. Odată a pus-o să şi-o tragă cu altă mămică drogată în timp ce el se uita – fiindcă aşa avea el chef. Altă dată a dus-o într-un salon de terapie fizică şi a obligat-o să şi-o tragă cu vărul lui. (Măcar de data aia a fost pe bani.) Andrea plecase de acasă înainte să fie arestaţi. La fel ca toată lumea, habar nu avea că tatăl meu era unul dintre inginerii de la Capul Abenaki pe care CRN (Comisia de Regularizare Nucleară) l-a învinuit că încurcase treburile şi contribuise astfel la topirea reactorului.

În noaptea în care mi-a arătat trusa i-am spus ceva ridicol, de genul „Ştii cât de mult rău îţi faci?" Era clar că ştia exact cât rău îşi făcea. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care se tăia.

— Chiar vrei să treci prin viaţă cu cicatricile alea? am întrebat-o.

A încercat să-mi dea o lamă în învelişul de carton, dar n-am vrut s-o iau.

— Lasă-mă să-ţi arăt cum, a zis ea.

— Nu.

— De ce? Pentru că doare?

— Da, pentru început, i-am zis.

Însă ea a scos lama din înveliş şi mi-a lăsat-o în palmă. Mi s-a părut că într-un fel anume metalul arăta foarte drăguţ. Nu mai ţinusem niciodată o lamă în mână. Toate lamele erau roz, de plastic. Toate aveau

nume de jucării sexuale: „Vibraţia Venus”. „Curbe strânse”. „Linia bikinilor”.

— Nu te doare decât o clipă. Apoi o să te simţi grozav. Şi-apoi...

— Şi-apoi ce?

— Chiar şi durerea e aşa... super. Ca şi cum ai ieşi din propriul corp. O să te ia valu’, promit.

— Nu mă interesează.

— Încearcă!

De fapt, încercasem deja o grămadă de rahaturi şi nimic nu mergea. Aşa că, de ce să n-o încerc şi pe asta?

— Unde? am întrebat eu.

— Scoate-ţi pijamalele.

— Nu, nu am chiloţi.

— De când o faci pe sfioasa cu mine?

Am ridicat din umeri şi mi-am dat jos pantalonii. Poate că mă scufundam până în adâncul mării. Dar tot m-am tras un pic mai departe de ea ca să am puţină intimitate. Am apăsat lama pe interiorul coapsei, destul de sus, aproape de locul unde ar fi trebuit să fie chiloţii. M-am gândit că ideea era să te tai acolo unde nu vedea nimeni. Dar n-am făcut decât s-o apăs şi n-am tăiat pielea cu adevărat. Aşa că a făcut-o Andrea în locul meu. N-am apucat s-o opresc, că m-a prins de încheietură într-o mişcare bruscă, apoi mi-a tras degetele spre saltea. S-a mişcat atât de repede că n-am putut s-o împiedic. M-a înţepat – ştiu, nu era vreo mare surpriză – şi am strigat. Am împins-o deoparte şi ne-am uitat amândouă la linia subţire ca de creion, de vreo cinci centimetri lungime. La început nu înţelegeam de ce mă durea aşa de mult pentru că nu părea că sângerez. Apoi, ca albia unui râu care se umple cu apă după o furtună de vară, rana îngustă a început să se umfle. Ne holbam amândouă de parcă vedeam prima oară cum sângerează o tăietură, deşi mai văzusem (ea de mai multe ori ca mine). Priveam cum sângele se scurge de pe coapsă pe saltea. Mă întrebam cât avea să curgă dacă nu făceam nimic.

Andrea a vorbit prima.

— N-ai nevoie de apă oxigenată, a zis ea. Lama e nou-nouţă.

— Doar plasture?

— Da.

Însă, înainte să-mi dea un plasture, a luat foarfeca şi a tăiat un

pătrăţel de tifon. L-a apăsat cu mare grijă pe rană şi eram aşa de uimită că o lăsasem să facă una ca asta încât n-am oprit-o, deşi era foarte aproape de părul meu pubian. A luat mâna după un minut şi mi-a dat un plasture. Bucăţica nu acoperea tăietura cu totul, dar era de ajuns.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat ea.

— Nu ştiu, i-am răspuns, ceea ce era adevărat.

Ştiu că mă simţeam ruşinată. Dar asta avea să treacă. Făceam deja tot felul de prostii de care mă ruşinam. Pur şi simplu nu ştiam dacă mă simţeam mai bine, cum spunea ea. Poate că da. Poate mă uram pe mine însămi ceva mai puţin.

Când eram mică şi locuiam încă lângă New York City, părinţii îmi povesteau că mă pedepseam singură. Când eram doar o copilă şi mă purtam urât, aveau un scaun pentru mine unde „luam pauză”. Era un scaun de lemn, cu spătar făcut din stinghii, pentru un copil de doi sau trei ani. Îl ţineam într-un colţ din sufragerie. Dar părinţii îmi spuneau că nu erau nevoiţi să mă pună prea des pe el. Mă duceam singură. De cele mai multe ori, nu ştiau de ce credeam că am greşit. Eram un copilaş destul de cuminte. Cel puţin aşa credeau. Se pare că eu eram de altă părere.

Aşa că, cine ştie? Poate fusesem întotdeauna pregătită să mă tai. Oricum, aceea a fost prima dată.

Ştiaţi că în Siria copiii distruşi de războiul civil vor să coloreze numai cu creioane roşii? Desenează mai mereu oameni cu o plagă împuşcată sau înjunghiată ori cu răni provocate de grenade sau aruncătoare. Nu-mi amintesc unde am citit asta, dar sunt destul de sigură că e adevărat.

Capitolul trei

Odată am zgâriat cu cheia maşina mamei unui băiat. Am dat de belea atunci, nu glumă, dar o să pledez pentru circumstanţe atenuante. (Părinţii mei aveau o prietenă care era avocată din oficiu şi, odată, când venise la noi la cină, a spus că multe dintre poveştile clienţilor ei începeau cu „E o poveste lungă”. A spus că nu trebuie să te aştepţi la nimic bun de la o „poveste tristă” – expresia îi aparţine – care începe cu „E o poveste lungă”)

Era într-o sâmbătă seara şi aveam cincisprezece ani. Îmi petrecusem ziua în New Hampshire la *Lumea poveştilor*, un fel de Disneyland, numai că e de un milion de ori mai mic şi, în plus, blocat în anii 1950. Dar are câteva chestii grozave şi mi s-a părut mereu distractiv să mă uit la copiii mici cărora nu le păsa că trăsura din dovleac a Cenuşăresei avea un motor la fel de zgomotos ca un snowmobil ori că vopseaua de pe caii de metal începea să se cojească. Mă dusesem acolo cu un băiat de şaptesprezece ani, Philip Christiansen: era un fel de primă întâlnire. Familia lui era din New Jersey. Era vara dinaintea ultimului său an de liceu, înainte să intru eu într-a zecea. Tatăl lui avea vreo patruzeci şi cinci de ani, dar se pensionase deja. Nu glumesc. Lucrase ca manager de fonduri de investiţii – sincer, n-am idee ce e acela un fond de investiţii, dar ştiu că, dacă lucrezi cu aşa ceva, ajungi să ai mai mulţi bani decât Jay Z şi se spune că Jay Z are al dracului de mulţi –, iar familia lor se mutase în partea de nord a Vermontului ca să poată el să schieze şi să meargă cu motocicleta mai tot timpul. Nu chiar tot timpul. Uneori lua avionul spre Tampa, Phoenix sau New York pentru întâlniri cu privire la „fond”. Mai aveau casa aceea în New Jersey şi un apartament în New York City. Când s-au hotărât unde să se stabilească în New England, au ales Reddington din cauza Academiei.

Eu şi Philip ne distraserăm de minune la *Lumea poveştilor.* Mă gândeam că era absolut promiţător. Dar pe urmă am stricat tot.

Am parcat Priusul lui pe alee, lângă BMW-ul condus de maică-sa şi Mercedesul condus de taică-său. (La asta mă refer când zic că erau putred de bogaţi. Mai aveau şi o camionetă pe care o foloseau ca să ducă gunoiul şi materialele reciclate la staţia de transfer, precum şi un tractor, Dumnezeu ştie pentru ce.) Am intrat în casă să bem câte un suc, pentru că eram însetaţi după drumul de două ore de la Reddington. Casa lor din

Vermont era o fermă, transformată în ceva ce semăna cu un muzeu, cu cordoane de catifea şi indicatoare care spuneau că preşedintele dormise într-unul dintre paturi. Când am intrat, mama lui se afla în bucătărie şi era într-o stare proastă. Nu ştiu de ce, dar părea cam supărată pe lume. Philip mi-a şoptit că ar fi mai bine s-o ştergem. Dar mama lui m-a tras deoparte.

— I-ai dat fiului meu banii pe benzină? m-a întrebat.

Nu înţelegeam la ce se referea. Bani pe benzină? Mă întrebam: „Ce mama dracului? Cine face aşa ceva?" Dar n-am zis nimic.

— Mamă, nici măcar nu i-am cerut, a spus Philip. Apoi parcă s-a făcut mic şi a mormăit: Încă.

Auzi la ei, au bănet ca spiriduşii Gringott din *Harry Potter* şi maică-sa îmi cere câţiva dolari pe benzină.

— Sunt o sută şaizeci de kilometri de aici până la *Lumea poveştilor,* a zis ea. Am verificat.

Stătea cu braţele încrucişate pe piept, sprijinindu-se de frigiderul din oţel inoxidabil, suficient de mare să încapă un elan înăuntru.

— Nu cred că mi-au mai rămas bani, am mormăit eu.

Desigur, adusesem bani, dar îi cheltuisem deja. Cred că mai aveam o bancnotă de un dolar mototolită pe undeva. Deci, vă daţi seama cât de stânjenitoare era situaţia. Dar eu mă descurc şi în situaţii stânjenitoare. Ceea ce nu suport e să ţipe cineva la mine că sunt „egoistă" şi că încerc „să profit" de fiul ei. Dragul ei Philip! Îmi era jenă şi nu ştiam de ce. Şi eram al dracului de nervoasă – mult mai mult decât era ea până am plecat.

Probabil că o fată obişnuită s-ar fi urcat în maşina lui Philip şi ar fi mers acasă. O fată obişnuită poate că ar fi păstrat distanţa faţă de familia aia plină de nebuni. Dar nu şi subsemnata. Câteva săptămâni mai devreme, când sărbătoream faptul că primisem permisul provizoriu[8], tata îmi făcuse cadou un set de chei de la maşina noastră. Aşa că le aveam la mine. Când am trecut pe lângă BMW-ul albastru al mamei lui, m-am oprit şi i-am spus lui Philip: „Cred că o să-i datorez mamei tale ceva mai mult decât banii pe benzină". Atunci, chiar acolo, pe alee, am luat cheia şi

---

[8] În SUA şi Canada, înainte de a obţine permisul de conducere, tinerii primesc un permis provizoriu care le permite să conducă o maşină numai în prezenţa unui adult posesor de carnet auto. (n.tr.)

am scrijelit literele STF pe portieră, apoi am zgâriat-o cât de mult am putut până m-a oprit Philip.

Cred că m-am făcut înţeleasă. Dar părinţii mei mi-au luat cheile o vreme şi telefonul timp de o săptămână, apoi m-au pedepsit pentru tot restul verii. Eu şi Philip n-am mai ieşit la a doua întâlnire şi ne-am evitat unul pe altul când a început şcoala în septembrie.

Dar vedeţi ce vreau să spun cu circumstanţe atenuante? Am fost nesimţită, dar la fel a fost şi mama lui Philip.

***

Ştiam că autobuzele şcolare se îndreptau spre sud-vest. Ştiam şi că suntem pe Ruta 100. Mă întrebam cât de departe aveau de gând să ne ducă. Câţiva copii erau şocaţi şi tăcuţi, alţii vorbeau întruna despre ce se întâmpla şi ce citeau pe telefoane despre dezastru. Stăteam lipită de un geam murdărit de ploaie şi eram bucuroasă că Ethan era pe culoar între mine şi următorul puşti. Dar pe locul din spatele meu stătea Sara, o fată de la cursul de istorie care ştia că tata lucra la centrală. Ştia că mama şi tata lucrau amândoi acolo. De asta mă mutasem la Reddington când aveam patru ani. Sara mă tot bătea la cap cu întrebări şi devenise chiar puţin isterică.

— Cât de rău e? mă tot întreba. Sau: Tatăl tău ţi-a zis ceva azi dimineaţă?

— Nu l-am văzut în dimineaţa asta.

— Ţi-a zis ceva aseară?

— Nu.

— Ţi-a...

Ethan s-a întors în sfârşit spre ea şi i-a spus să se potolească.

Stăteam cu telefonul în poală, dar n-am deschis pagina de web să verific ştirile. Încă mai aşteptam un mesaj sau un apel de la mama sau de la tata, dar n-am primit nimic, desigur.

Ne-au dus la Colegiul de Stat Johnson şi ne-au îndrumat spre sala de mese. Ştiam deja toţi despre criza care se tot agrava pentru că eram în autobuz de trei sferturi de oră. Toate buletinele de ştiri despre pana de curent şi despre baterii nu puteau să fie greşite. Oamenii îmi spuneau întruna: „O să-l repare înainte să se topească, nu?“ Încercam să nu mă

răstesc, dar am făcut-o de câteva ori. De unde era să ştiu eu?

Ştiam deja din schimbul de mesaje cu alţi copii că evacuaseră şi alte şcoli şi că elevii erau trimişi la St. Johnsbury, Hyde Park şi Stowe. În sala de mese erau, în afară de noi, copii de la şcoala primară din Barton. Cei mai mulţi erau copii de grădiniţă sau elevi în clasa întâi şi a doua şi nu ştiau destule ca să fie speriaţi, iar mie mi se părea că profesorii lor se pricepeau să îi ferească de aşa ceva. Câteva fete plângeau, dar era evident că erau doar nişte sclifosite de zece ani – la fel ca sclifosită de şaisprezece ani care mersese în spatele meu în autobuz.

Nu ştiam cum hotărau pe care copii să-i ducă şi unde şi de ce au pus la un loc elevii liceului din Reddington cu cei ai şcolii primare din Barton. Aşa a fost în primele ore, adulţii trebuiau să ia decizii pe loc cu privire la noi şi uneori luau decizii bune, alteori o dădeau în bară. Am văzut un băiat din clasa a noua care i-a găsit pe sora şi pe fratele lui mai mic, care învăţau la şcoala primară din Barton. Foarte drăguţ.

M-am aşezat pe o bancă la geam şi am încercat să apelez linia principală a centralei, dar suna ocupat. Am încercat să-i sun pe mama şi pe tata, dar îmi răspundea doar serviciul de mesagerie vocală. În cele din urmă nu le-am mai lăsat mesaje. Afară continua să plouă, iar crengile pinilor fluturau în vânt ca nişte evantaie orientale. Ethan a stat cu mine câteva minute, pe urmă m-a găsit prietena mea, Lisa Curran. Lisa era una dintre puţinele fete ale căror familii ar fi fost alături de mine dacă lucrurile nu s-ar fi dus de râpă atât de repede. Nu aveam prea mulţi prieteni, dar o aveam pe Lisa. Voia să devină cântăreaţă de muzică country şi era o compozitoare destul de talentată. Avea voce frumoasă. Tatăl ei era pilot de avion şi, când pleca două-trei zile odată, îmi petreceam timpul la ea acasă. De fapt, stăteam cu ea şi mama ei, care era bibliotecară. Presupun că şi ea era prietena mea. Casa lor, ca şi a familiei mele, se afla acum în mijlocul Zonei de Izolare, în cel mai profund întuneric. Probabil că nu o vor mai vedea niciodată. Sau, dacă o vor vedea, nu va fi pentru mult timp şi vor fi îmbrăcaţi în costumele acelea speciale pe care vezi uneori că le poartă oamenii la marginea zonei respective când apare câte o vijelie. Stau acolo cu contorul Geiger şi măsoară radioactivitatea ploii.

În fine, Lisa s-a aşezat lângă mine, aşa că Ethan s-a gândit să ia o

pauză de la supravegheatul unui zombi ai cărui părinţi lucrau la Capul Abenaki.

— Poate nu-i aşa de grav, a spus Lisa.

M-am uitat la ea.

— De ce crezi asta?

A ridicat din umeri, dar n-a vrut să se uite la mine.

— Îşi iau doar măsuri de precauţie.

— În orice clipă, reactoarele vor începe să se topească. Sau, cine ştie, poate se topesc deja.

Mi-am dat seama abia după ce mi-au ieşit vorbele din gură – după ce am verbalizat ceea ce probabil se întâmpla – că eram pe punctul de a o lua complet razna, de a mă prăbuşi. Mai aveam nevoie doar de un brânci şi mă transformam din cataleptică în isterică.

— Dar probabil că n-o să moară nimeni, a murmurat ea.

Apoi mi-a amintit de ceva ce spusese domnul Brodard, profesorul de chimie, cu un an înainte la secţiunea de ştiinţe ale mediului înconjurător a orei de chimie. Deşi oamenii mureau mai tot timpul lucrând în minele de cărbuni, rareori se întâmpla să moară în centralele nucleare. Desigur, fusese accidentul de la Cernobîl. Dar el insista că nimeni nu murise la Fukushima Daichii şi nici pe insula Trei Mile.

Dar uneori pur şi simplu ştii unele lucruri. Chiar le ştii. Nu ştiu dacă e vorba de instinct sau de intuiţie sau dacă suntem legaţi unii de alţii într-un mod pe care ştiinţa nu poate să-l explice. Dar ştiam în adâncul sufletului că Lisa se înşela. De data asta, oamenii aveau să moară la Capul Abenaki.

***

Îmi dau seama că fac legături între cuvinte care, de obicei, sunt complet ridicole – mă refer la legături. Fac deseori lucrul ăsta cu poeziile lui Emily Dickinson.

„Mă bălăcesc în jale,
În bălţi întregi...”

Ai zice că jalea ar fi legătura pentru mine sau „jale” ar fi cuvântul pe

care să mă fixez. Nu. Ar fi ceva prea normal. E vorba de „pools[9]”.

Îl asociez cu băltoacele de combustibil uzat de la centralele nucleare. Acolo e radioactivitate, nu glumă. Apoi îmi imaginez băltoacele cu apă care probabil inundau Capul Abenaki, înainte şi după explozie. La început, apa e tulbure. Odată s-a inundat Biblioteca din Reddington, care se află chiar pe malul râului Clyde: la primul etaj, apa ajungea cam la un metru. Cred ca aveam cinci ani şi nu locuiam de mult timp în Vermont, dar îmi amintesc bine că multe cărţi pentru copii au fost distruse pentru că se aflau pe rafturile de jos. La asta mă duce gândul mai întâi când mă gândesc la inundaţie: la toate cărţile acelea cu poze. A doua zi, mama mea şi mama Lisei au ajutat la curăţenie şi am mers şi eu cu ele. Cărţile erau maronii şi îmbibate cu apă şi miroseau ca fundul unui râu. Cele mai multe trebuiau duse la staţia de transfer în camionete cu partea din spate descoperită. Mama Lisei se străduia să-şi stăpânească plânsul, dar îmi amintesc că tot a plâns foarte mult. Nu era biblioteca ei, dar nu avea importanţă. Se simţea pustiită. Toţi eram pustiiţi. Era foarte trist să vezi toate cărţile acelea pentru copii distruse. Mai ales cărţile cu iepuraşi, care îmi plăcuseră întotdeauna când eram copil. *The Runaway Bunny*[10]. *Pat the Bunny*[11]. *The Velveteen Rabbit*[12]. Toate erau acoperite de mizerii maronii şi miroseau oribil. Era îngrozitor. Când mă gândesc la apa care a inundat secţiuni ale centralei, aşa îmi imaginez că a fost: noroios ca o mlaştină şi enervant, dar nu periculos.

Pe urmă, mă gândesc cum a început să fiarbă apa din balta cu combustibil uzat. Iar apa *aia* e de un milion de ori mai enervantă. E de-a dreptul înfiorătoare. Apa *aia* e ca o baltă plină de jale.

Mi s-a spus că, în cele din urmă, balta a fiert până s-a uscat.

***

Cameron nu mă lăsa să-i spun Cam. „Cam” semăna prea mult cu „Pam”, care e nume de fată. „Cameron” sună foarte nobil, dar, de fapt, nu e. E un nume galic şi înseamnă „nas strâmb”. Odată i-am spus lucrul acesta după ce îl căutasem şi el s-a pus pe râs. Avea nasul mititel şi

---

[9] Băltoace (în engl. în orig.) (n.tr.)
[10] De Margaret Wise Brown, 1942 (n.tr.)
[11] De Dorothy Kunhardt 1940 (n.tr.)
[12] De Margery Williams, 1922 (n.tr.)

acoperit de pistrui.

Era – şi jur că nu vă mint – un fel de artist uimitor al bandei adezive izolante. În prima noastră zi împreună mi-a arătat unul dintre lucrurile lui cele mai de preţ.

— E un robot, a mormăit el când a văzut că nu răspund imediat.

Cred că se temea că n-o să-mi placă. Dar mi-a plăcut. Credeam că e de la magazinul unui muzeu din Montreal sau Boston şi că îl cumpărase cineva pentru el sau că-l furase. Era cam de mărimea unei păpuşi Barbie, dar mai îndesat. Era o piesă de artă modernă, sculptată minunat. O creatură care semăna puţin cu un Transformer, dar mult mai colorat, dacă era posibil, şi era făcut numai din bandă adezivă tăiată şi răsucită. Nu ştiam că banda izolantă se găsea în atât de multe culori: era ca într-o grădină cu flori, mov, portocaliu şi galben ca la markere. Când l-am întrebat de unde era robotul, a devenit foarte defensiv şi mi-a zis că el l-a făcut. Eram impresionată, pentru că eu sunt o ratată când vine vorba de artele vizuale. Practic, am picat la cursul de olărit din clasa a zecea şi la Reddington trebuia să ai cârlige în loc de mâini ca să pici la cursul acela. A fost cel mai penibil lucru.

— Tu l-ai făcut? l-am întrebat.

Nu a fost o întrebare propriu-zisă, dar eram aşa de uimită încât aşa a părut.

— Nu mint!

— N-am spus asta. Cred că e grozav.

L-a băgat repede înapoi în rucsac. Avea degetele lungi pentru un băieţel, iar unghiile erau atât de roase încât aproape că nici nu mai existau. În următoarele luni mi-a arătat mai multe creaţii făcute din bandă adezivă. Ca să avem ce face, furam role de bandă adezivă de la magazinul de bricolaj. Într-o noapte, când stăteam amândoi în iglu şi Cameron îşi pierdea vremea decorând un cal de plastic găsit la gunoi – nu avea decât trei picioare – i-am împrumutat o lamă din trusa mea. (Aveam deja una proprie.) S-a cam speriat că aveam o asemenea lamă şi poate că nu era o manevră responsabilă să-i dau aşa ceva unui copil de nouă ani, dar grija mea cea mai mare era să nu se întrebe cumva ce dracu făceam eu cu lama aia. Evident, nu voiam să ştie că mă tăiam. Dar a avut grijă. Când a terminat, calul arăta ca un fel de animal psihedelic pe care se presupune că îl vezi numai când eşti drogat. (Am zis „se presupune că

îl vezi” pentru că eu una nu am văzut niciodată aşa ceva.)

Eu şi Cameron citeam mult. Da. Meşteşugeam şi citeam. Igluul acela era ca un fel de şcoală la domiciliu, nu?

Îmi amintesc că odată am furat cartea *Anastasia Krupnik*[13] de la bibliotecă să i-o citesc, dar era deja cam mare pentru lectura asta. Pe lângă asta, Cameron era băiat. Semăna mai mult cu Harry Potter sau Johnny Tremaine. Am luat prima carte din seria *Harry Potter* când am dus înapoi volumul *Anastasia Krupnik* (pe care chiar l-am returnat) şi i-am citit-o de atâtea ori încât ştiam conţinutul pe de rost. Poate nu chiar pe de rost, dar eram pe aproape. Într-o noapte, după ce am pierdut cartea şi stăteam amândoi în iglu, i-am spus toată povestea, scenă cu scenă, iar el mi-a repetat câteva dintre cele mai bune replici ale lui Ron şi Hermione.

În altă săptămână i-am citit doar *Sideways Stories from the Wayside School*[14] de Louis Sachar. Era o carte al naibii de amuzantă şi Sacher avea multe asemenea povestiri. În plus, cărţile erau mici şi uşoare, aşadar erau uşor de şterpelit.

Mama era director de comunicare la centrală. (Ai crede că o persoană care se ocupă de comunicare şi fiica ei, o scriitoare aspirantă, s-ar fi priceput mai bine să comunice. În retrospectivă, e păcat fiindcă amândouă eram nepricepute.)

Asta însemna că părinţii mei erau – şi acesta era un joc de cuvinte care îi descria într-un articol din *Burlington Free Press*, cu câţiva ani înainte de accident – „Cuplul de aur al Vermontului”. Articolul era foarte frumos. Nu menţiona nimic despre energia electrică. Câteva luni mai târziu, au găsit tritiu în apa subterană dintr-un puţ de monitorizare la o centrală nucleară din New Hampshire, ceea ce sugera că undeva exista o scurgere. Ziarul i-a luat din nou interviu mamei şi de data asta nu a mai fost la fel de bine. Mama s-a enervat pentru că trebuia să discute despre asta şi pentru că centrala din New Hampshire era la trei ore şi jumătate distanţă de Capul Abenaki, iar ea nu avea nicio legătură cu toate astea. Dar era acelaşi tip de reactor nuclear răcit cu apă ca la Abenaki şi era construit cam în aceeaşi perioadă, deci bănuiesc că aveau dreptate s-o întrebe.

---

[13] De Lois Lowry, 1979 (n.tr.)

[14] Poveşti întortocheate de la şcoala Wayside (în engleză, în original) (n.tr.)

Tritiul e un izotop radioactiv al hidrogenului. Poate că e mai mult decât e necesar să ştiţi. Nu-i nevoie să ştiţi decât că e radioactiv.

***

Evident, am luat nişte decizii greşite. Totuşi, sunt tot aici ceea ce înseamnă că am luat şi câteva decizii bune. Dar faptul că am plecat din sala de mese a colegiului? Proastă alegere. Înţeleg. Dacă mă gândesc mai bine, încercarea mea de a mă întoarce la Reddington şi de a-mi găsi părinţii şi pe Maggie a fost reacţia în lanţ de la care au pornit toate. E efectul fluture. Trebuie să cred că, dacă aş fi rămas pe loc şi aş fi aşteptat ca toţi ceilalţi, serviciile sociale ar fi găsit un loc pentru mine. Sau m-ar fi luat familia vreunui prieten care nu era fără adăpost. Oamenii dădeau vina pe tata, dar pe mine nu aveau să mă învinuiască, nu?

Da şi nu. Mulţi oameni nici nu voiau să audă de mine. Deşi nu eram radioactivă, se purtau ca şi cum aş fi fost. De exemplu, felul în care s-a purtat cu mine fata aceea de la adăpost când a început să-şi dea seama cine sunt. Sau lucrurile pe care le-am auzit în zona de asamblare. Ori întâmplarea de la magazinul de pe drumul spre Burlington.

Dar acum nimic din toate astea nu mai contează pentru că am plecat din sala de mese în ziua aceea. Cum spuneam, am fost în pragul isteriei toată dimineaţa, până spre după-amiază. Ce anume m-a împins dincolo de prăpastie? Pe la ora unu, un site de ştiri a anunţat că avusese loc o explozie la Capul Abenaki. Pe alt site scria că fuseseră două explozii. Ambele raportau că existau morţi, poate chiar şaptesprezece, ceea ce, după spusele lor, indica magnitudinea exploziei – sau a exploziilor – pentru că nimeni nu murise în explozia reactorului de la Fukhushima. Desigur, toţi vorbeau despre topire. Toţi – la ştiri şi la cantină – vorbeau despre norii de material radioactiv, despre ploaie şi direcţia vântului. Aşa mi-am dat seama că exista posibilitatea ca mama şi tata să fie răniţi sau chiar morţi – probabil că mulţi dintre cei de la cantină erau la curent, dar nu ştiau cum să-mi spună. Serios? Niciun profesor nu avea de gând să prindă curaj şi să-mi dea veştile? Niciunul dintre prietenii mei – nici măcar Ethan sau Lisa – nu voia să arunce bomba? Înţeleg, chiar înţeleg. Toţi erau îngrijoraţi că nu mai aveau case. Sau cel puţin aşa erau mulţi dintre ei. Cu toţii îşi făceau griji pentru cei dragi. Pentru mame, taţi, câini. Cine putea şti cât de grav era în realitate, în ciuda celor spuse de domnul

Brodard la ora de chimie? Oamenii se panichează.

Şi, ca să nu credeţi cumva că sunt vreo nebună paranoică, nu cred că a existat vreo conspiraţie să nu mi se spună că părinţii mei probabil muriseră. Ca să fiu sinceră, cred că toţi aveau impresia că o să-mi spună altcineva. Sunt sigură că Ethan şi Lisa se gândeau că o să mă anunţe unul dintre profesori – o persoană „cu autoritate". Parcă îl văd pe domnul Adams, care lucra împreună cu domnişoara Francis la departamentul de consiliere, şoptindu-i ceva profesoarei de engleză, domnişoara Gagne, lângă dozatorul cu apă de băut de lângă peretele de cărămidă. Aproape că îl aud spunând: „Tu o cunoşti cel mai bine. Vin şi eu cu tine. Dar tu o ştii cel mai bine". Domnişoara Gagne era cu numai zece sau doisprezece ani mai mare decât mine şi îi plăcea să îi spun Cecile. Îşi făcea griji din cauza problemelor mele de comportament şi a rezultatelor slabe, dar cred că şi-a dat seama că în cele din urmă aveam să mă adun şi că totul avea să fie în regulă. Poate credea că am talent la scris. Poate nu. Poate credea că am talent la scris, dar că într-o zi aveam să-mi bag capul într-un cuptor, iar ea nu putea face nimic să mă oprească. Oricum, mă gândesc des la clipele acelea din cantină. Poate că, dacă vorbeau cu adevărat, domnişoara Gagne spunea: „Da, o să-i spun. Lasă-mă numai o clipă să-mi dau seama cum să-i dau vestea" Apoi minutul s-a transformat în zece minute, apoi într-o oră şi atunci am ştiut. Am ştiut.

Iată cum am aflat. O fată pe nume Dina Ramsey, a cărei mamă era tehnician la centrală, m-a rugat să-i împrumut telefonul. A zis că al ei nu mai avea baterie şi încărcătorul era în rucsac, la şcoală. Aşa că i l-am dat, deşi bateria mea era la zece la sută. (De fapt, primisem avertizarea cu nivelul scăzut al bateriei cu câteva minute înainte să vină Dina. Energia are un rol important în povestea mea, nu-i aşa?) Pe urmă am văzut-o vorbind la telefon – nu la al meu. Şi ştiam că era telefonul ei pentru că avea o carcasă cu ţintele acelea de plastic, aurii sau argintii. Carcasa mea era neagră. Am urmărit-o o vreme, gândindu-mă că poate mai avea totuşi puţină baterie şi că o sunase cineva, aşa că răspunsese. Nu era mare lucru. Dar era o conversaţie al naibii de lungă. După ce a închis, i-a spus ceva unei fete, Katina, apoi a sunat din nou – tot de pe telefonul ei. Atunci m-am prins că nu era în regulă ceva. Înainte să vină la mine să-mi ceară telefonul, vorbise cu nişte copii şi cu domnul Adams. De ce a trebuit să vină să-l ceară pe al meu? Mai erau vreo cinci telefoane chiar în

jurul ei. Iar al ei părea să mai aibă destulă baterie.

Aşa că m-am dus la ea şi am întrebat-o dacă terminase cu telefonul meu. I-am zis că voiam să încerc din nou să-i sun pe ai mei. Mi-a zis că mai avea de sunat o singură dată. Dar ştia ceva; părea foarte copleşită. (Da, am învăţat cuvântul acesta dintr-o poezie de Dickinson.) Aşa că am rămas acolo şi am aşteptat ca o idioată pasiv-agresivă ca să sune ea pe cineva – pe oricine –, iar ea stătea acolo nemişcată, ţinându-se să nu plângă. Frunzărea agenda din minte, încercând să se gândească pe cine să sune, dar nu îi venea nimeni în gând. Pur şi simplu nu putea. Îngheţase. Între timp, simţeam că toată lumea se uita la mine. Toată lumea.

Aşa mi-am dat seama.

Apoi domnişoara Gagne a venit spre mine.

Am smuls telefonul din mâna Dinei, m-am întors şi am fugit ca o nebună afară din cantină, pe coridor, apoi afară, în ploaie. I-am auzit strigând după mine să mă opresc, să mă întorc, dar nu voiam. O voiam pe mama. Îl voiam pe tata. Îmi voiam căţelul.

Îmi împart viaţa de după accident în două părţi: Î.C. şi D.C. Î.C. Înseamnă „Înainte de Cameron”. Evident, D.C. Înseamnă „după” Desigur, e un mod de a simplifica lucrurile. Am avut o viaţă întreagă – şaisprezece ani – înainte de incidentul de la Capul Abenaki. Toate astea au fost, practic, Î.C.

Dar înţelegeţi voi ce vreau să zic.

Cred că acum vă spun partea Î.C. a poveştii mele.

Într-o zi de toamnă, după accident, eu şi Andrea stăteam pe o bancă de pe Church Street, în Burlington. Cu o seară înainte, luasem autobuzul până la University Mall, pentru că e chiar lângă autostradă şi sunt tot soiul de ieşiri şi de benzinării. Acolo fac plinul camionagiii. Aşa că am mers acolo şi ne-am cuplat cu doi camionagii din Montreal, cam dubioşi şi destul de dezgustători. Erau trecuţi de patruzeci de ani şi chiar ascultau în maşină emisiunile acelea porno de la Playboy la radioul Sirius. Dar nu a durat prea mult.

(O, Doamne, să vă dau o veste: eram virgină când a explodat Reactorul Unu. Serios. Aşadar, poate ar trebui să clasificăm „Prima

experienţă şi revelaţie sexuală a lui Emily Shepard“ în categoria „Încă o mutaţie nucleară grotescă”. Probabil că oricum n-aş mai fi fost virgină pe vremea asta, dar, cu puţin noroc, poate că prima dată ar fi fost cu un băiat de vârsta mea a cărui problemă ar fi fost – aici folosesc termenii de la psihoterapie – „comportamentul învăţat”. Mă refer la pornografia învăţată. Dacă am înţeles ceva în ultimii ani asta e: tot ceea ce ştiu băieţii şi tinerii despre sex au învăţat de pe internet, ceea ce înseamnă că au nişte aşteptări complet nerealiste. Iar fetele de vârsta mea? Câteodată fac tot felul de chestii ciudate pentru că le e teamă să spună nu. Vor să fie de gaşcă. Vor să fie plăcute. Da, pentru o fată care n-are niciun fel de respect de sine, ştiu despre ce vorbesc.)

Church Street e pavată cu cărămidă şi e un fel de mall în aer liber chiar în centrul oraşului. Era numai pentru pietoni – maşinile nu aveau voie să treacă. Burlington era un oraş atât de liberal încât cărămizile erau inscripţionate cu nume de capitale, oraşe şi ţări, inclusiv cu locuri care erau sub regim comunist când a fost proiectat mallul. Era într-o miercuri, o zi caldă de vară târzie. (Ştiu că „vară târzie” nu e un termen corect din punct de vedere politic, dar merge. Sunt două cuvinte şi exprimă exact ce vreau să spun.) Amândouă purtam nişte tricouri de rugby cu albastru şi galben pe care le furasem de la PacSun. Nu erau la fel de frumoase precum cele de la Abercrombie, dar acolo e mult mai greu să şterpeleşti ceva. Ai zice că e uşor, pentru că la ei urlă muzica şi puştii care lucrează acolo trebuie să fie surzi şi ameţiţi de atâta zgomot. Imaginaţi-vă nişte şobolani de laborator. Pe lângă asta, la Abercrombie e mult mai întunecos decât la PacSun. Dar Abercrombie are mereu mai mult personal, pe când cei de la PacSun sunt mai relaxaţi.

Erau mulţi oameni care se plimbau în sus şi în jos pe mijlocul străzii, fotografiind frunzele îngălbenite, iar cei mai mulţi erau între şaptezeci şi cinci de ani şi stadiul de îmbălsămare. Toţi spuseseră că nu aveau să mai vină turiştii din cauza accidentului de la Capul Abenaki şi cred că au fost destui care au păstrat distanţa. Dar, de fapt, nu voiau să vină în Teritoriile de Nord-Est. Mai erau destui care veneau la lacul Champlain şi pe versanţii vestici ai Munţilor Verzi. Burlington se afla cam la nouăzeci şi cinci sau o sută cinci kilometri de Zona de Izolare. Iar partea de sud a Vermontului nu era câtuşi de puţin pe aproape. Până în toamnă, cea mai mare problemă a oraşului era să rezolve situaţia plimbăreţilor şi

a ultimelor tabere de corturi cu refugiaţi. Dar cei mai mulţi plecaseră şi îşi găsiseră o casă pe undeva. Cei mai mulţi dintre noi ne stabilisem într-un loc. Aşa că în miercurea aceea eram doar o puştoaică obişnuită fără adăpost care şi-o trăgea câteodată cu şoferii de camion din Montreal.

(Şi când te gândeşti că adulţii aveau impresia că nu puteam să „îmi controlez impulsurile" înainte de explozia Reactorului Unu. Cred că întotdeauna avea să fie interesant de văzut cine sau ce se topea mai întâi.)

— Mama iese din închisoare, mi-a zis Andrea din senin.

— Pe bune? De unde ai auzit?

— Mi-a trimis mesaj o prietenă de-ale ei.

— Ai nevoie de un telefon nou.

— Da. Clar.

— Şi ce vrea?

Andrea a ridicat din umeri.

— Vrea să mă vadă.

— Păcat.

— Nu-i aşa?

— Şi ce-o să faci?

— Nu ştiu. Problema e că îl cunoaşte pe Poacher.

Ştiam asta. Aşa îl găsise Andrea, de fapt. Dar încă nu înţelegeam unde bătea.

— Şi...

— N-am răspuns la mesaj.

— Nu?

Andrea a clătinat din cap.

— Nu vreau să mă găsească mama. Vorbesc serios: nu vreau s-o văd. Nu vreau să-i văd pe ea sau pe tata – niciodată. Sunt nişte nenorociţi. Iar tata? Nu e doar un nenorocit, e de-a dreptul meschin. E un gunoi.

— Dar crezi că o să te găsească prin intermediul lui Poacher, am zis eu.

— Mda.

A scos o ţigară fumată pe jumătate din buzunarul de la pantaloni şi a aprins-o cu o brichetă Bic foarte roz.

— Cred că trebuie să plec.

Nu-mi plăcea chestia asta. Andrea era ca o soră mai mare pentru mine. Mă învăţase deja o grămadă de lucruri.

— Şi unde o să te duci?

— Nu ştiu.

— Poacher ne dă un acoperiş deasupra capului, i-am zis. Şi puţină libertate. Şi avem şi ceva bani.

— Avem chlamydia, a spus ea.

— Ba nu! Cel puţin eu nu am.

— Ştii ce vreau să spun. E scârbos ce facem noi. Viaţa noastră e scârboasă. Poate că azi nu avem chlamydia, dar o să avem mâine.

— Poacher o să te găsească. Nu crezi?

— Posibil.

I-am făcut semn să-mi dea să trag din ţigară.

— Crezi că o să te urmărească dacă pleci? Ţi-ar face vreun rău? am întrebat-o după ce am dat fumul afară.

— Nu. E prea blând. Nu îi stă în fire.

— Poate ar ţine-o pe mama ta la distanţă. Ştii, ca să te protejeze.

Andrea s-a gândit o clipă la asta.

— Cred că ar putea.

— Spune-i că mama ta iese din puşcărie şi nu vrei s-o vezi. Şi vezi ce-o să facă.

— Bine, a încuviinţat ea. Am văzut un cuplu în vârstă cum se îndepărtează după ce ne-a văzut. Apoi m-a întrebat: Vrei să ne facem un tatuaj?

Treaba asta nu era chiar aşa la întâmplare cum părea. Toată săptămâna vorbise despre un tatuaj – sau, în cazul ei, alt tatuaj. Avea deja un tatuaj cu un fir de iederă în jurul gleznei stângi.

— Nu. Nu vreau să cheltui bani.

— Ştiu un tip care îl face gratis dacă fata e frumoasă.

— Adică dacă şi-o trage cu el?

— Nu, nu e aşa. E tipul ăla tânăr cu şuviţe împletite – lucrează la salonul de tatuaje de pe North Winooski. Se pare că îl cunoaşte pe vărul meu. Cred că mi-ar face o favoare.

— Deci nu ne-ar costa nimic?

— Nu.

— Sigur, de ce nu? i-am zis. (Înţelegeţi ce spuneam despre controlul impulsurilor?)

Şi am plecat. Ea şi-a făcut al doilea tatuaj – un animal care semăna cu

un leu, un şarpe şi un ţap (nu inventez) – iar eu mi l-am făcut pe primul. E pe umăr şi pe spate. Scrie aşa: „Tălpile însângerate dansează menuet" iar scrisul e caligrafic.

Când i-am spus tipului că vreau un vers dintr-o poezie de Emily Dickinson, a dat din cap şi a zis: „Speranţa e lucrul acela cu pene, nu?" Nu încerca să o facă pe deşteptul, dar tot mi-a lăsat impresia că mă lua peste picior. Se pare că multe fete folosesc versul acela, deşi majoritatea habar nu au cine a fost Emily Dickinson. Ba chiar avea cuvintele pe un şablon, desenat în aşa fel încât să se înfăşoare pe aripa unei păsări. După ce alegi versul, alegi pasărea şi poţi să-ţi desenezi ceva drăguţ ca o mierlă albastră sau o rândunică ori vreun coşmar înaripat cu gheare care arată de parcă locul lui ar fi într-un joc video foarte violent pentru adulţi.

Dar l-am luat prin surprindere cu alegerea mea. Nu ştia poezia. Adevărul e că el nu ştia nici măcar un vers din poeziile de Dickinson în afară de cel despre speranţă. Aşa că l-am cam lăsat mască.

— Am nişte pantofiori de balet frumoşi care s-ar potrivi cu vorbele astea, a spus el, iar Andrea a fost de părere că imaginea era perfectă. Dar i-am spus că nu sunt genul de fată care se uită la emisiuni cu specific de dans. Nu am fost niciodată la lecţii de balet. Nici măcar nu ştiu cum sunt pantofii de balet. Aşa că tipul a scos un caiet gros cu modele şi m-a pus să-l răsfoiesc, dar, după o clipă, mi-am dat seama că ştia el ceva cu păsările lui. Chiar ştia. Nu voiam aripi, dar voiam o pană: o pană de scris. Un stilou-pană. Cred că aşa funcţiona mintea mea.

M-a durut puţin, dar nu foarte tare. O vreme, nici Andrea nu s-a mai gândit la mama ei.

Aceea a fost ziua în care mi-am făcut tatuaj. Tipul n-a vrut drept plată decât să port maiouri şi bluze cu spatele gol când se încălzea vremea ca să se vadă tatuajul şi să le spun tuturor de unde îl am. Desigur, nu trebuia să spun nimănui că mi-l făcuse pe gratis.

Aşa că voi sunteţi primii care află.

Uneori, când recitesc ce am scris, mă sperii singură de ce se înţelege printre rânduri. De ceea ce nu am scris.

De exemplu, povestea cu mine şi cu Andrea pe Church Street, când stăteam relaxate şi lipsite de griji după ce tocmai făcusem sex fiecare cu câte un camionagiu în cabinele tirurilor, s-a întâmplat la numai şase

săptămâni după noaptea în care mi-am pierdut virginitatea. Nu e nevoie să aflaţi detalii. A început într-un fel fain, dar fals, şi s-a terminat cu o adevărată isterie. Din partea mea, nu a lui. Dar iată versiunea rezumată pentru *Reader's Digest Condensed*. Vă sunt datoare măcar cu atât.

Era un prieten al lui Poacher care era şi veterinar şi îl plătea pe acesta ca să mi-o tragă. Am crezut că pot să mă descurc. Trăiam cu mâncarea lui Poacher, luam pastilele lui şi dormeam sub acoperişul lui. Fumam iarba lui. O făceau şi celelalte fete, nu? Aşa că, de ce nu? M-am învoit. Presupun că încercam să-mi plătesc găzduirea. Să fiu şi eu în rând cu lumea. Dar totul a mers prost şi eu am fost în ultimul hal. S-a trezit în mine părticica aceea care avea tot şaisprezece ani şi am trăit o experienţă în afara trupului: mă uitam de sus la mine, întinsă sub un tip care era de trei ori mai mare ca mine şi sângeram pe o saltea mizerabilă, şi mă durea, şi era urât şi greţos. El era greţos. Eu eram aşa de mică. Fizic. Eram aşa de mică prin comparaţie cu tipul acela. Deodată, mi-am pierdut controlul şi am început să-l lovesc în spate (la început lui i s-a părut – eronat – că mă simţeam foarte bine şi că-mi plăcea mult de el), implorându-l să se oprească, să se oprească, îl rugam întruna să se oprească. În cele din urmă, m-au auzit Poacher şi Andrea şi şi-au dat seama că situaţia se agrava repede, aşa că l-au tras de pe mine.

Am rămas în picioare, sfrijită şi despuiată, după care m-am ghemuit şi mi-am ascuns capul în mâini. Nu aşa trebuia să fie prima oară. Nu aşa mă învăţaseră sutele de comedii romantice la care mă uitasem. Nu aşa trebuia să fie viaţa mea. Nici pastilele nu mă ajutau. Mă simţeam cea mai josnică, mârşavă şi mai jalnică fiinţă de pe planetă. Credeţi-mă, nu e puţin lucru să te simţi mârşav şi jalnic în acelaşi timp.

Dar, privind în urmă, ştiţi care e cel mai trist lucru? Cât de uşor e să te obişnuieşti cu sentimentul acesta când ţi-e foame, ţi-e frig şi eşti singur.

Capitolul patru

De-a lungul anilor, am avut câteva certuri urâte, cu ţipete, cu mama. Când mă certam cu tata sau cu amândoi, certurile erau mai subtile – stăteam pur şi simplu la masa din sufragerie, bosumflată. Sigur, pe urmă întindeam coarda şi mă ridicam şi trânteam uşa. Odată, am spart două pahare de vin din cristal pe care era scrisă data nunţii lor – am ieşit afară şi le-am aruncat, unul după altul, în zidul fals de piatră din grădina din spate. (Pietrele erau adevărate, dar nu îl construise niciun fermier ca să mărginească o bucată de teren sau ca să fie un vecin bun. Vedeţi? L-am citit şi pe Robert Frost. Bine, nu mă mai laud de acum. Dar zidul acela mi s-a părut mereu oarecum respingător pentru că oamenii care au construit casa noastră pe pajişte au adus un zidar, ca să dea casei aerul că aparţinea suburbiilor oraşului Reddington. Poate că ajuta şi construcţia puţin, dar nu cu prea mult. Mi se părea că e ca şi cum ai pune cizme în picioarele unei vaci.) Aşadar, de ce am spart paharele de vin? Pentru că eram frustrată şi supărată că părinţii mei se îmbătaseră. Din nou. Căsnicia lor mergea mult mai bine înainte să ne mutăm în Vermont. Cel puţin, aşa cred. Au început să se certe abia după ce au ajuns aici – sau, dacă se certau, se pricepeau mai bine să o ascundă de mine. Cred că erau destule motive pentru care Vermont s-a dovedit toxic pentru căsnicia lor, dar, cred, cel mai important a fost că nu aveau ce căuta într-un loc atât de mic. Atât de rural. Ne-am mutat acolo pentru că tata era entuziasmat de slujbă – inginer-şef la o centrală nucleară cu două reactoare. Probabil că s-au convins că Reddington era destul de aproape de Montreal sau de Boston, pentru momentele în care le era dor de oraşele mari. Dar, de fapt, nu e chiar aşa de aproape. Mergeam foarte rar undeva. Şi doar nu erau prea mulţi câmpeni în Reddington. (Ca să ştiţi şi voi, „câmpean" e un cuvânt adevărat în Vermont. Nu e vreun termen inventat de mine în limba adolescenţilor. Şi dezvăluie cam tot despre cum e să fii străin, nu-i aşa?) Mai erau câţiva, desigur, ca familia lui Philip Christiansen, dar chiar nu sunt sigură dacă mama avea prieteni apropiaţi în Reddington sau Newport. E cam trist, dacă te gândeşti puţin. Pur şi simplu nu s-a integrat niciodată. Tata a crescut în Phoenix, mama, în Westchester County. Tata s-a descurcat ceva mai bine decât ea pentru că ştia să discute despre sport şi chestii nucleare cu alţi ingineri, dar mama era mai mult singură în biroul ei. Şi nici nu avea prea multe în comun cu mamele celelalte din

Reddington. Chiar şi atunci când eram în clasa a treia şi a patra şi mama venea să supravegheze excursiile şcolare, eram în agonie privind-o. Erau întotdeauna trei mame, iar ea ieşea mereu din tipar. Stătea singură în autobuz sau se plimba singură în timp ce celelalte mame povesteau despre tot felul de lucruri şi se uitau după copii să nu moară vreunul accidental.

Nu ştiu, poate dacă s-ar fi străduit mai mult... sau poate s-a străduit, dar nu era locul ei în Vermont. Cine ştie? Poate locul ei nu era nicăieri. Sunt şi oameni de acest fel, nu-i aşa?

Tata a mers de câteva ori la interviu la alte centrale, dar una era în Nebraska şi nu cred că asta le-ar fi rezolvat problema cu zona rurală, iar la centrala de lângă Boston n-a fost acceptat. Pe urmă, după ce i s-a trecut în dosar suspendarea din cauza băuturii, n-a mai putut pleca nicăieri. Nicio centrală nu angaja un inginer cu o asemenea pată pe dosar.

Când mă gândesc la asta, nu sunt sigură că ne-am fi mutat chiar dacă tata ar fi primit slujba de lângă Boston, pentru că eu trebuia să încep clasa a noua, iar părinţii mei erau vrăjiţi de Academia Reddington. O şcoală pregătitoare foarte bună la care puteam merge pe gratis. Nu cred că voiau să mă dezrădăcineze – să mă mute tocmai când începeam liceul. Se pare că eram şi aşa destul de dificilă.

Aşa că erau nefericiţi şi beau. Din câte înţeleg, nu e o poveste unică. Se întâmplă şi rahaturi, iar adulţii se îneacă în tărie. Cel puţin aşa fac unii.

În fine, paharele de vin. Era într-o sâmbătă seara – pe la şapte şi jumătate – şi părinţii mei erau atât de beţi încât niciunul nu se simţea în stare să mă ducă acasă la Lisa cu maşina, acolo unde trebuia să merg. Aveam treisprezece ani. Mi-au spus că nu puteam să merg pentru că nu puteau să conducă. Şi nu voiau nici să o sun pe Lisa, sa-i spună mamei ei să vină să mă ia, pentru că nu voiau să ştie şi alţii că erau beţi. Au început să se certe, nu ştiau a cui era vina că nu puteam eu să merg la Lisa – cu alte cuvinte, nu ştiau cine ar fi trebuit să mă ducă şi ar fi trebuit să rămână treaz ca să poată conduce o maşină când afară ningea. Aşa că eu, ca un aruncător de bombe ce eram, le-am spus că lumea ar fi un loc mai bun dacă ar divorţa.

Daca stăm strâmb şi judecăm drept, e o zonă nedefinită, nu-i aşa? N-ar fi trebuit s-o iau razna cu paharele lor de vin, dar ar fi fost frumos dacă unul din ei şi-ar fi putut conduce fiica de treisprezece ani acasă la

prietena ei.

Dacă o să mă mărit vreodată şi o să fac copii, promit să nu mă îmbăt de faţă cu ei în asemenea hal încât să nu mai ştiu de mine. Şi nu o să mă cert niciodată cu soţul meu în faţa lor. În sfârşit, promit că, dacă am o căsnicie de rahat din cauza locului în care trăim, o să ne mutăm.

Desigur, am învăţat şi multe lucruri bune despre educarea copiilor de la mama şi tata. Categoric. Ştiam că mă iubesc, chiar şi atunci când – după părerea mea – dădeau cu bâta în baltă.

Prin urmare, eram de-a dreptul disperată să îi văd sau să primesc o veste de la ei în primele ore de la accident, mai ales că ştiam, în adâncul sufletului, că dăduseră de dracu' (ceea ce însemna că şi cu eram în aceeaşi situaţie, dar chiar nu mă gândeam la asta atunci), în zilele şi săptămânile care au urmat, de câte ori vedeam ce se spunea despre tata la ştiri şi pe internet, mă simţeam distrusă. Oamenii spuneau tot felul de prostii despre el. Spuneau prostii despre părinţii mei. Nu era corect. Îi ponegreau – ştiu cuvântul acesta pentru că am scris cândva o lucrare la engleză despre o poezie a lui Emily Dickinson, *În ochii mei – atât de jos a căzut.*[15] îi urau. De asta am renunţat la internet. De asta am renunţat la Facebook şi Tumblr.

Cred că am făcut treabă bună cu Cameron – mulţumită părinţilor mei. Şi nu-mi pasă ce spune lumea despre *asta.*

Aşadar, am fugit din cantină în pădure. Nu am alergat pe drumurile pavate sau pe trotuarele din campus, mă gândeam că le-ar fi fost mai uşor să mă prindă aşa. În schimb, am luat-o peste dealul înverzit, spre liziera pădurii. Am căzut o dată pentru că iarba era alunecoasă şi cred că atunci mi-am pierdut telefonul. O vreme n-am privit în urmă pentru că mi-am imaginat că sunt oameni care mă urmăresc. Nu. Nici Lisa, nici Ethan sau domnişoara Gagne. Când mi-am permis să mă opresc şi să-mi trag sufletul, am stat ascunsă după un desiş de mesteceni şi tufişuri. M-am uitat la clădirile acelea, inclusiv la cea modernă, din cărămidă, în care se afla cantina, şi am văzut maşini şi autobuze care veneau şi plecau, poliţişti şi oameni care păreau să fie paznicii campusului şi care îi mânau

---

[15] Traducere de Leon Leviţchi şi Tudor Dorin (n.tr.)

înăuntru pe copii şi familiile lor, precum şi pe cei bătrâni. Dacă aveau de gând să vină după mine, nu o făcuseră încă. Sinceră să fiu, mă simţeam puţin jignită, ceea ce pare acum o nebunie. Adică, tocmai se producea un nenorocit de accident nuclear şi afară ploua torenţial. Era un adevărat muson. Toată lumea se gândea numai la radiaţii, la materialul radioactiv din atmosferă şi la „nor”. Cine mai avea vreme să se gândească şi la biata de mine? Cine ştie, poate chiar au venit după mine. Doar că le-a luat o clipă să se adune şi să hotărască: „Hm, cred că nu joacă teatru, ar fi mai bine să mergem s-o luăm“.

Dar eu deja plecasem în fugă.

Aveam de gând să încerc să-mi găsesc părinţii. Eram chiar convinsă că aveam să mă întorc la Newport sau la Reddington. Ţineţi minte că eram cam isterică şi, aşa cum vă spuneam, am avut mereu probleme ciudate la creier şi pe vremea aceea nu luam tratament. (Când am ajuns aici, s-a pus problema dacă să iau sau nu antipsihotice. Pe bune? Un doctor a menţionat pastilele de litiu. Nu, în niciun caz. Am luat nişte pastile câteva zile, dar nu reuşeam să scriu. Doctorii spuneau că era doar în imaginaţia mea. Greşit. Când eram sub efectul lor, nu *aveam* imaginaţie. *Asta* era problema. Aşa că încerc să rămân la antidepresive şi iau o doză mult mai mică decât luam când stăteam la Poacher şi înghiţeam calmante de parcă erau bomboane M&M.) Pădurea nu era foarte deasă şi cred că erau doar vreo patru sute de metri până la drumul principal, Ruta 100. Voiam s-o iau spre nord, dar ceea ce am văzut era uimitor: toate maşinile mergeau spre sud. Ruta 100 e un drum principal în Vermont – cred că trece prin toată Canada până în Massachusetts – dar eram totuşi în Vermont, aşa că nu avea decât două benzi. Ambele erau folosite pentru transportarea oamenilor spre sud, departe de Newport şi de Reddington. Şi erau ticsite. Maşini şi camioane care abia se târau, cât vedeai cu ochii. Cei cu motociclete sau biciclete se strecurau printre maşini, scoţând un timp mult mai bun decât şoferii acestora. Erau şi doi amărâţi de pompieri voluntari care încercau să direcţioneze traficul, dar erau depăşiţi de situaţie. Nu cred că erau cu mult mai în vârstă ca mine, iar treaba se împuţise rău de tot, pentru că autobuzele noastre ajunseseră la colegiu cu câteva ore mai devreme. Oamenii strigau la cei doi, câţiva claxonau (ca şi cum lucrul acesta schimba ceva). Era o nebunie, un amestec de vânt şi ploaie, de tunete şi claxoane, iar şoferii strigau peste

geamurile coborâte. Toată lumea era aşa de speriată încât se comporta nebuneşte. Am văzut nişte copii în spatele unei camionete – unii abia dacă puteau să meargă! – şi două femei cam de vârsta mamei mele care îi supravegheau. Încercau să îi acopere cu o prelată albastră, iar câţiva dintre ei plângeau. Cine pune (ceea ce presupun că erau) copii de grădiniţă în spatele unei camionete? Oamenii care sunt speriaţi la culme şi nu gândesc limpede. Am văzut o maşină mare cu un birou de lemn pe capotă, cu sertarele lipite cu banda adezivă, altă maşină cu patru cutii de pisici – cu pisici înăuntru! – prinse de portbagajul de pe capotă. Erau SUV-uri după SUV-uri, pline cu atât de multe lucruri că nu vedeai nimic înăuntru. Unii încercau să scape cu tractorul, alţii călare, am văzut chiar şi un Mini Cooper care semăna cu o maşină de circ – jur că erau şapte sau opt oameni înghesuiţi în interior. Presupun că unii dintre ei aveau să ajungă să meargă pe jos. Poate că, în cele din urmă, aveau să rămână fără benzină. Din câte înţeleg, li se întâmplă multora.

Aşa că am început să merg spre nord, în sensul opus al traficului. Mersul împotriva curentului era foarte dificil, chiar şi pe partea aceea a drumului – la fel ca somonii. (Da, eram udă ca un peşte. Deşi probabil că arătam mai mult ca o pisică udă.) Îmi dădeam seama că toată lumea credea că-s nebună. Oamenii, mai ales mamele şi doamnele care păreau a fi bunici, strigau după mine să mă opresc, să mă întorc, să o iau în sens invers, unii chiar îmi deschideau portiera şi mă rugau să urc în maşina lor. I-am ignorat pe toţi şi am luat-o la fugă. Ştiam că nu pot să merg sau să alerg tot drumul până la Reddington, dar îmi închipuiam că o să găsesc într-un târziu pe cineva care mergea în aceeaşi direcţie.

Şi chiar am găsit.

Nu departe de colegiu, am văzut o maşină Johnson de pompieri oprită la o benzinărie din intersecţie. Şoferul stătea lângă portieră şi vorbea la telefonul mobil. Am văzut că mai era cineva pe locul pasagerului. M-am apropiat atât cât să aud că primea instrucţiuni – trebuia să ajungă într-un punct de transfer de lângă Newport, unde avea să primească mai multe informaţii despre ce să facă mai departe, şi cineva îi spunea pe ce rută alternativă să o ia, pentru că nu avea nicio şansă să ajungă pe Ruta 100. Când pompierul s-a urcat în cabină şi a închis portiera, am sărit pe treapta de metal din spate şi m-am ţinut de barele laterale. Mi-a trecut atunci prin cap un gând ca un fulger, total

neadecvat: *Sunt într-un film cu James Bond.* Dar gândul a trecut şi nu făceam nimic foarte periculos. Maşina mergea cu vreo opt sau cel mult şaisprezece kilometri pe oră, iar eu stăteam pe colţul treptei din spate şi mă feream de ploaie, aşteptând văd unde aveam să ajungem. Am folosit o coloană de conuri portocalii folosite în trafic pe post de pernă. Presimţeam că punctul acesta de transfer era destul de aproape de Capul Abenaki sau de sat şi că aveam să aflu ce se întâmplase cu părinţii mei şi cu centrala.

Am avut dreptate în privinţa apropierii de centrală, dar m-am înşelat în toate celelalte privinţe.

Felul în care funcţiona adăpostul pentru adolescenţi era foarte simplu; dacă aveai sub optsprezece ani, trebuia să ai acordul părinţilor ca să stai acolo. Altfel, personalul trebuia să anunţe serviciile de protecţie a copilului şi sfârşeai, probabil, într-un centru de plasament. Aşa că am minţit de cum am ajuns acolo. Numele meu era Abby Bliss, aveam optsprezece ani şi eram din Briarcliff, New York. Când am apărut, le-am spus că-mi pierdusem portofelul cu permisul de conducere cu o seară înainte fiindcă fusesem jefuită. Date fiind lucrurile pe care le trăisem în drumul meu din Teritorii şi lucrurile care se spuneau despre familia mea, Emily Shepard era ultima persoană care aş fi vrut să fiu.

Dimineaţa te dădeau afară, de obicei pe la ora opt. Nu puteai să stai acolo în timpul zilei, pentru că voiau să te duci la şcoală, să obţii un certificat de echivalare a bacalaureatului sau să faci muncă voluntară într-un loc unde să dobândeşti tot felul de deprinderi. Voiau să te întâlneşti cu îndrumătorii. Voiau să faci ceva concret.

Dar aveau ceva ce numeau „trecere”, ceea ce nu cred că era vreun comentariu răutăcios la faptul că, în realitate, eram cu toţii nişte abandonaţi. Dar puteai să „treci” şi să te relaxezi pentru o vreme. Stăteai pe canapelele cam murdare şi care miroseau a picioare nespălate sau îţi făceai un sendviş cu unt de arahide şi gem. (Locul meu preferat era unul dintre cele două fotolii mari, acoperite cu folie de plastic ca să fie uşor de curăţat.) Locul de „trecere” era la primul etaj al clădirii de lângă adăpost, la distanţă de o stradă de capătul nordic al Church Street. Puteţi fi al naibii de siguri că turiştii amatori de poze cu frunze ocoleau cât puteau de mult acel colţ din Burlington.

Existau nişte reguli dacă voiai să stai acolo şi cele mai importante interziceau consumul de alcool şi de droguri. Existau şi cursuri care erau foarte importante pentru că primeai bani ca să le urmezi. Nu vorbesc prostii. Chiar ne plăteau. Dacă mergeam o săptămână la cursuri, primeam un card de credit MasterCard cu cincizeci de dolari. Cardul nu funcţiona dacă încercai să-ţi cumperi bere sau ţigări, dar altfel era la fel de bun ca banii obişnuiţi. Iar cursurile erau despre cum să scrii un curriculum vitae, cum să închiriezi un apartament sau să deschizi un cont în bancă. Era vorba despre „deprinderi de viaţă". De obicei durau o oră, iar fetele de şaisprezece sau şaptesprezece ani nu prea aveau ce face ca să facă bani, cu excepţia partidelor de sex cu camionagiii din Montreal. Aşa că, înainte să plec de la adăpost, am mers la cursuri. Per total, am fost la cinci.

Acolo am cunoscut-o pe Andrea. Pe atunci nu stătea la adăpost. Nici măcar nu era primită la cursuri. Consilierii hotărâseră că era un fel de cauză pierdută. O vreme se descurcase bine. Dar când am cunoscut-o eu, ajunsese la concluzia că era mai uşor să dormi şi să te droghezi decât să te opreşti şi să încerci altceva. Într-un fel, renunţase la ea însăşi Mi-a spus că, odată, cei de la adăpost plănuiseră să îi acorde o şansă şi să se mute într-un apartament de tranziţie al organizaţiei Să fie oarecum independentă. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. A recidivat şi presupun că i-a fost mai simplu să rămână aşa. În cele din urmă, au dat patul ei de la adăpost unei alte fete. Nu poţi să salvezi pe toată lumea, nu? Andrea era făcută pentru medicamente împotriva anxietăţii şi pentru dependenţă. Dar era foarte drăguţă. Chiar era. Am iubit-o pe fata asta.

În orice caz, în ziua aceea a venit la curs ca să primească un MasterCard, dar era oarecum în sevraj şi personalul era deja la curent cu starea ei. Chiar şi eu îmi dădeam seama că în după-amiaza aceea avea nevoie să ia ceva. Au descoperit-o înainte să se aşeze şi să înceapă să plângă. Femeia care preda cursul – era vorba despre cum să te îmbraci la interviu, ce să spui, ce să nu spui şi cum să te comporţi – o ştia pe Andrea şi vedeam că i se rupea inima. Numele angajatei era Edith, un nume absolut oribil, mai ales pentru că le cam avea pe toate: avea treizeci de ani, păr blond şi ochi albaştri ascunşi de ochelarii de tocilară care arătau bine numai pe femeile inimoase. Ne punea să-i zicem Edie şi semăna cu mine, micuţă. În u doua mea zi la adăpost, când eram încă în stare de şoc

şi credeam că s-ar putea să îmi meargă bine în locul acesta, mi-a sugerat să ne uităm la nişte haine micuţe donate de un magazin, ca să am idee ce să îmbrac la interviu. Era o idee frumoasă, dar nu s-a realizat. Am cam dezamăgit-o. (Evident, am cam dezamăgit multă lume. Dar mă gândesc deseori la faptul că am dezamăgit-o pe Edie pentru că era foarte bine intenţionată.)

Andrea era înaltă şi greoaie, cu părul drept lăsat de-o parte şi de alta a capului ca o cascadă unsuroasă. Îl avea negru natural, dar îşi făcuse şuviţe roz şi violet. Purta un tricou fără mâneci, de un alb murdar, ca zăpada veche de două zile de pe marginea drumului, şi blugi rupţi peste tot. La genunchi. Pe coapse. La buzunare. Şi era destul de agitată. Pe atunci eram aşa de naivă încât am crezut că e din cauza heroinei. Nu. Doar calmante. Multe calmante. Dar tânjea după afecţiune şi probabil că, de-a lungul timpului, încălcase toate regulile adăpostului. Mai era şi destul de goth[16]. Avea piercing în nas. Altul în sprânceană. Genele erau încărcate cu rimel – lucru care, după cum veţi vedea, avea să declanşeze în lunile ce au urmat un şir de evenimente dezastruoase.

După cum vă ziceam, nu le spuneam oamenilor numele meu adevărat; îmi învăţasem lecţia. Aşa că mă dădeam drept Abby Bliss, pentru că aşa o chema pe una dintre prietenele lui Emily Dickinson (Da, avea prieteni.) şi e destul de greu de uitat. Ideea mi-a venit pe loc când eram într-un camion de pâine şi mi-a plăcut. Privind în urmă, a fost o greşeală să aleg un nume de neuitat. Ar fi trebuit să aleg numele lui Susan Huntington, cumnata lui Emily. Sau ar fi trebuit să rămân la Abby, primul nume care mi-a venit în minte, apoi să aleg numele de familie al oricărui coleg de la Academie.

După ce Edie i-a spus că nu avea să primească un MasterCard, Andrea s-a aşezat pe canapea lângă mine. Mai bine zis, s-a prăbuşit pe canapea. Trupul ei lung şi masiv era ca al unei marionete când îi tai sforile. Pur şi simplu rămâne fără vlagă. Atunci m-am întrebat câţi ani avea. Bănuiam că avea nouăsprezece sau douăzeci, probabil pentru că avea piercinguri şi era cu vreo zece centimetri mai înaltă ca mine. Dar era posibil ca şi ea să fi minţit cu privire la vârsta ei. Când s-a aşezat pe

---

[16] Adepţii subculturii goth adoptă un stil vestimentar caracterizat prin veşminte şi machiaj de culoare neagră şi coafuri simple sau complexe, un model (ideal) fiind părul brunet. (n.tr.)

canapea, şi-a adunat genunchii la piept şi i-am văzut tatuajul cu iederă de pe gleznă. Purta şlapi, dar avea tălpile atât de murdare de parcă intrase într-un şemineu după ce lemnele se transformaseră în cenuşă. Părea că nu are stare. Picioarele ei aproape că vibrau şi se juca întruna cu lobul urechilor şi cu cerceii.

— Eu sunt Andrea, a zis ea şi eu i-am spus numele meu inventat

Mai erau vreo nouă sau zece copii acolo, unii cu adevărat interesaţi să primească ajutor în privinţa abilităţilor de prezentare la un interviu, alţii dornici doar de MasterCardul cu cincizeci de dolari. Eu? Eu eram pe undeva pe la mijloc. Eram foarte stresată. Trăiam în minciună, nu doar în legătură cu părinţii mei sau numele pe care îl purtam. Dacă îndrumătorii ar fi aflat că sunt o plimbăreaţă din Teritorii, m-ar fi predat celor de la Crucea Roşie sau la o organizaţie care încerca să îi ajute pe refugiaţii din acea parte a ţării. Iar eu voiam să dispar.

„Eu nimeni sunt! Tu cine eşti? Se ştie?
Ori poate nimeni eşti asemenea mie?
Suntem deci o pereche? Taci, nu spune!
Pe dată ar afla o-ntreagă lume”.[17]

Da, eu eram asta. Trebuia să fiu un nimeni ca să nu fiu alungată. Îndrumătorii credeau că am fugit din suburbiile din New York City şi că aveam să ajung fără adăpost. Am ales Briarcliff pentru că era oraşul unde fusesem când eram mică – era la doar câţiva kilometri de centrala nucleară de pe fluviul Hudson unde lucra tata pe atunci.

— Bliss? Serios? a întrebat ea. Rimează cu *kiss*[18].

— Ştiu.

— Ştii să cânţi?

— Nu.

— Păcat. Ai un nume grozav pentru un star rock.

Nu mă gândisem la asta pentru că în mintea mea o vedeam mereu pe Abby Bliss cu bonetă pe cap şi într-o rochie cadrilată care îi ajungea până la glezne.

— Presupun că da, am încuviinţat.

---

[17] Traducere de Ileana Mihai-Ştefănescu

[18] Sărut (în engleză în original) (n.tr.)

— Aici stai? m-a întrebat, apoi a făcut semn din cap spre etajul la care se aflau dormitoarele.

Fiecare avea un dormitor separat. Camerele erau mici, dar îndrumătorii îşi dăduseră seama că ţineam la spaţiul propriu şi că aveam nevoie de intimitate. (Uimitor, nu-i aşa? Cei din internatul de la Academia Reddington plăteau patruzeci şi cinci de mii de dolari pe an ca să studieze acolo şi locuiau în camere duble sau triple. Pe când noi? Noi nu aveam casă, nu plăteam nimic şi fiecare primea o cameră proprie.) Aveam un pat şi o comodă pentru fiecare fată. În nopţile în care rămâneam acolo, cele mai multe dintre noi aveau nevoie de un singur sertar pentru lucruri. Dar nu toate. La adăpost erau şi fete care strângeau obsesiv lucruri. Nu voiau să renunţe la nimic. Una dintre ele avea teancuri întregi de ediţii ale săptămânalului din Burlington. (Îi plăcea să citească anunţurile sexy de pe ultima pagină.) Alta colecţiona brăţările acelea de plastic ale prieteniei, Live-Strong. Cred că avea o mie de asemenea brăţări.

— Mda, am zis eu.

— Şi eu am locuit aici. Dar aveam nevoie de mai mult spaţiu. De mai mult loc.

— Cu ce te ocupi?

A ridicat din umeri.

— Cu una, cu alta. Ştii tu.

Nu ştiam. Şi-a scos telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi a citit un mesaj. Mi se făcuse dor de telefonul meu.

— Ceva noutăţi de la Capul Abenaki? am întrebat-o.

— Ce coşmar nenorocit, a zis ea. Mie nu-mi vine să cred, dar ţie? O să moară toate animalele acelea? Se spune că n-o să poată nimeni trăi în Teritorii vreo zece mii de ani. Zece mii de ani! Se spune că radiaţia...

— Se aude ceva nou despre operatorii de la centrală?

— Te referi la tipul despre care cred ei că era beat? La inginerul care a stricat chestiile acelea de condensare?

— Da... la tipul acela.

— Nu ştiu. Nu mă uitam la ştiri. Nu prea mă uit. Câţi ani ai?

— Optsprezece, am minţit eu. Dar tu?

— Optsprezece. Apoi a spus: îmi place părul tău.

A întins mâna şi mi-a dat o şuviţă după ureche.

— E cam murdar.

Voiam să mint şi să spun că şi mie îmi plăcea părul meu, dar nu credeam că pot fi convingătoare. Îmi plăcea părul lui Edie mult mai mult.

— Dacă aş avea părul ca al tău, nu l-aş vopsi. Mereu am vrut să fiu blondă. Bunicul meu lucra în publicitate: „Blondele se distrează mai bine". Era producător de reclame de televiziune. Cred că acesta a fost sloganul uneia dintre reclamele lui.

— Eşti din New York? am întrebat-o.

— Nu, dar bunicii mei erau de acolo.

— Până să vin aici, am locuit în Briarcliff, am spus, ştiind că era o minciună doar dacă prin *aici* înţelegeai adăpostul sau oraşul Burlington.

— Am auzit de el, a zis ea, apoi s-a aplecat spre mine şi a şoptit: Uite, toţi cei de aici sunt al naibii de virtuoşi. Al naibii. De virtuoşi. Vorbim de oameni super-buni. Dacă ai vreodată nevoie să vorbeşti cu cineva, sună-mă.

— Nu am telefon.

A făcut ochii mari.

— Nu ai telefon?

Am clătinat din cap.

— L-am pierdut.

— Bine, ştiu pe cineva care te poate ajuta.

— Cum?

— Lasă asta în seama mea. Între timp, dacă ai nevoie de mine, mă găseşti câteodată pe Church Street. Îmi plac băncile de lângă statuia cu copiii aceia care se joacă de-a capra. Alteori mă găseşti la Muddy Waters – cafeneaua de pe Main Street.

În clipa aceea, Edie şi un alt angajat, un tip tânăr, de vreo douăzeci de ani, pe nume Bret, s-au apropiat de noi. Mi s-a părut că Edie o să plângă uitându-se la Andrea. Dar tipul acela? El arăta mult prea dur. Semăna mai mult cu un puşcaş marin decât cu sfrijiţii care încercau de obicei să ne ajute. Avea părul tuns periuţă şi braţele ca nişte arme. Purta un tricou negru atât de strâmt încât părea o a doua piele.

— Bună, Andrea, a zis Edie.

— Bună, a murmurat ea şi s-a uitat în jos la telefon în loc să o privească pe asistenta socială.

Se prefăcea foarte atentă la un mesaj.

— De ce ai venit?

— De ce crezi că sunt aici? a răspuns ea. Pentru deprinderi de viaţă. Până la urmă, despre asta e vorba, nu?

— Unde stai? a întrebat Bret.

— Am o casă, a răspuns Andrea.

Bret şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Unde?

— O fată are nevoie de puţină intimitate, a bolborosit ea.

— Eşti drogată?

— Sigur că nu. Altfel n-aş fi aici, nu? Nu e asta regula?

Edie s-a aplecat în faţă să o vadă mai bine. Cred că îi verifica pupilele. Dar Andrea a sărit de pe canapea şi a trecut în viteză pe lângă Edie, dezechilibrând-o şi făcând-o să cadă în genunchi. Cumva, şi-a scăpat şi telefonul pe podeaua dură de scândură. A alunecat ca un puc de hochei sub caloriferul de la perete. Edie şi Bret au încremenit şi toţi cei din cameră au amuţit – cu excepţia Andreei.

— Telefonul meu! a ţipat ea. La dracu', telefonul meu! A alergat spre calorifer şi l-a ridicat, apoi a început imediat să verifice dacă mai funcţiona. Pe urmă s-a întors spre cei doi şi a şuierat printre dinţi: Puteaţi să-l stricaţi. Ştiţi asta, nu? Puteaţi să-l stricaţi!

Mă aşteptam ca unul dintre ei să spună ceva. Poate să îi explice că, de fapt, nu făcuseră nimic. Ea era cea care îşi aruncase din greşeală telefonul pe jos ca pe o piatră în baltă. Dar Edie s-a ridicat pur şi simplu în picioare şi a rămas lângă Bret, evaluând situaţia. Complet calmă. Presupun că n-ar fi trebuit să mă mir când Andrea a cedat.

— N-am nevoie de mila voastră! a zis ea şi a început să plângă. Nu vă mai uitaţi la mine! Nu vreau afurisitul vostru de ajutor. Pot să-mi port singură de grijă! Şi-apoi, voi nu vreţi să mă ajutaţi. Voi nu vreţi să ajutaţi pe nimeni. Spuneţi că vreţi, dar sunteţi ca toţi ceilalţi. Aşa că duceţi-vă dracului! Duceţi-vă dracului cu toţii! Deodată începu să plângă în hohote, iar rimelul i se scurgea pe obrajii ca picăturile de ploaie pe geam. Am nevoie de bani şi dacă nu vreţi să mă ajutaţi, atunci duceţi-vă dracului! Duceţi-vă dracului cu toţii!

— Andrea... a spus Edie.

— Nu, nu vorbi pe tonul ăsta cu mine. N-am nevoie de rahatul ăsta de atitudine binevoitoare! N-am nevoie de aşa ceva!

Unul dintre băieţii care priveau tot dezastrul a trecut pe lângă mine spre Andrea. Nu ştiu ce avea de gând, dar Andrea a ridicat mâna ca un poliţist care îi făcea semn unui copil să se oprească. Aşa că băiatul s-a oprit. Atunci Andrea a început să se adune. S-a întors spre intrare ca să plece, dar mi-a spus în treacăt – şi a spus-o tare, ca să audă toată lumea:

— Auzi, Bliss, ţii minte unde mă găseşti, da? Îţi fac rost de telefon şi de orice mai ai nevoie, pentru că nenorociţii ăştia nu sunt de niciun ajutor.

Apoi a ieşit pe uşă.

După trei zile am plecat şi eu de la adăpost. Dar când am plecat, ea a fost prima persoană la care m-am gândit.

Capitolul cinci

Prima dată când l-am văzut pe Cameron, trăgea după el un sac negru de plastic aproape la fel de mare ca el. Nu glumesc. Parcă era un Gavroche din Munţii Verzi – ştiţi voi, ca în musical. Sacul era plin cu toate lucrurile lui, care nu era prea multe, fiindcă cel mai mult spaţiu îl ocupa ceva ce el numea sacul-mumie. Un sac-mumie e, de fapt, un sac de dormit. Dar îmi amintesc cum insista că sacul-mumie e mult mai bun decât un sac de dormit şi cum ar fi murit de frig cu o seară înainte într-un sac de dormit oarecare. Iubea aşa de mult sacul acela încât ai fi zis că avea puteri magice. Sincer, termenul *sacul-mumie* mi se părea cam sinistru, dar lui Cameron nu i se părea deranjant. Ce mai avea în sac? O pereche de Heelys, adidaşii aceia cu roţi în talpă pe care lipise bandă adezivă roşie şi neagră ca să arate de parcă avea flăcări pe călcâie. O zebră de jucărie. O pungă de plastic cu fermoar din care îţi dădeau la avion când mergeai la clasa întâi, cu o mască pentru somn, balsam de buze şi o periuţă de dinţi. (Când am mers cu ai mei în Franţa pentru ca tata să viziteze câteva centrale nucleare, compania ne-a luat bilete la clasa pentru agenţi diplomatici. Era cu mult mai bine ca la clasa a doua, asta e sigur. Tata îmi spunea în glumă că nu ar trebui să mă obişnuiesc cu aşa ceva. Nu m-am obişnuit.) Cameron îşi ţinea şi pieptenele în trusă. Avea câteva role de bandă adezivă şi câteva lucrări, inclusiv robotul de care vă spuneam. Avea şi câteva haine în sac, precum pijamalele, câteva cămăşi şi lenjeria de corp. Avea şi şosete. Dar umbla îmbrăcat cu multe dintre hainele lui pentru că era sfârşitul lui decembrie. Tocmai fugise din a şaptea casă în care fusese plasat, ceea ce era o exagerare, după cum avea să mărturisească mai târziu. De fapt, era a patra casă. Dar avusese dreptate să fugă, cu siguranţă. Avea nouă ani, aşa că bluza cu Red Sox, pe care o purta pe sub un hanorac jerpelit, îi plăcea cel mai mult. Şi cizmele lui erau praf. Mă mir că nu s-a numărat printre cei care au făcut cangrenă.

Îşi târa sacul peste o porţiune cu zăpadă undeva lângă o fabrică de cărbune abandonată, în apropierea portului, şi părea mai mare şi mai voinic decât s-a dovedit în cele din urmă din cauza hainelor de pe el. De fapt, era destul de slab. Era doar un copil. Când şi-a scos căciula, am văzut că avea părul blond cenuşiu şi ciufulit

Fabrica era părăsită de ani de zile şi, cu toate că poliţia încerca să ne dea afară, tot mai găseam colţuri şi crăpături unde ne adăposteam când

era foarte frig. Deşi o fabrică de cărbuni goală era destul de mizerabilă prin comparaţie cu o centrală nucleară goală, măcar nu e radioactivă. (Ştiu, nu e cinstit. Sunt multe centrale nucleare scoase din uz care nu sunt radioactive. Dar înţelegeţi ce vreau să spun.)

Cameron fusese acolo cu o noapte înainte, dar nimeni nu-l observase. Din câte ştiam eu, eram patru acolo, poate chiar mai mulţi, dar eu nu eram cu ceilalţi. Erau nişte străini. A fost o noapte în care nu am putut dormi pentru că nu ştiam dacă pot să am încredere în ei. Erau trei adulţi în grup, două femei şi un bărbat (Dacă erau doi bărbaţi şi o femeie sau trei bărbaţi, fiţi siguri că n-aş fi rămas.) Poliţia ne împrăştiase cu o seară înainte şi toţi cei pe care îi cunoşteam eu nu veniseră încă înapoi.

Mai văzusem copii mici fără adăpost, dar niciunul nu era atât de singur. De obicei îi vedeam dormind lângă mamele lor – de cel puţin zece ori i-am văzut în maşină – sau venind şi plecând din centrele de adăpost pentru familii.

Nu ştiu de ce l-am oprit pe Cameron. Abia după aceea am văzut că avea un ochi vânăt. Aş fi putut să-l las să-şi vadă de drum, oriunde s-ar fi dus. Dar l-am oprit. Bănuiesc că nu voiam să fiu un spectator oarecare. Poate eram doar curioasă.

***

Se pare că tot sar de la una la alta. Aceasta ar trebui să fie secţiunea Î.C. a poveştii: înainte de Cameron.

Cred că ar trebui să încerc să-mi organizez gândurile.

Ceea ce numeau ei punctul de transfer era un haos. Era parcarea unui liceu din Orleans, ceea ce avea sens pentru că liceul se afla exact la ieşirea de pe autostrada interstatală, la distanţă de numai şaisprezece kilometri de Newport. Mai mult decât atât, erau kilometri întregi de asfalt. Cu toate astea, maşinile intrau pe pistele de alergări şi pe terenul de fotbal. Erau tot felul de camioane ale Gărzii Naţionale şi maşini de pompieri din toată partea de nord a Vermontului, din New Hampshire şi Canada. Am văzut câteva ambulanţe care păreau că stau şi aşteaptă. Am văzut mulţi tipi în haine antivânt de la Agenţia Federală de Management a Situaţiilor de Urgenţă cu staţii de emisie-recepţie prinse la brâu. Erau două tiruri cu bărbaţi şi femei din Gardă care împărţeau costume galbene

de protecţie cu măşti cu vizieră şi aparate de respirat. Mai erau şi maşini albe de la birourile de şerifi şi altele verzi ale Poliţiei Statale din Vermont. Cei mai mulţi oameni se aflau în sala de sport – ale cărei uşi duble, mari şi de culoare gri, se deschideau spre parcare – pentru că nimeni nu voia să stea în ploaie: toţi se temeau că ploaia era radioactivă. Era, desigur, dar nu era aşa de rău pe cât credeam pentru că vântul bătea dinspre nord-est, iar Orleans era la sud de Capul Abenaki.

Am sărit din spatele maşinii de pompieri fără să afle cineva că fusesem acolo. Am alergat în sala de gimnastică şi am senzaţia că oricine m-ar fi văzut s-ar fi gândit că nu eram decât o tânără doritoare să sară în ajutor. Am văzut şi câţiva din aceştia: adulţi de vreo douăzeci de ani, îmbrăcaţi cu pelerine de ploaie şi mănuşi – mănuşi, deşi eram în iunie, pentru că se temeau de materialele radioactive – şi şepci. Mulţi purtau măştile acelea de tifon pe care le purta şi tata când folosea aparatul electric de şlefuit.

O femeie care spunea că e asistentă a venit imediat să mă întrebe dacă mi se dăduse deja iodură de potasiu. Am dat din cap că nu, aşa că mi-a pus în palmă două tablete, spunându-mi să iau una atunci şi una a doua zi. Apoi mi-a arătat o masă pliantă lungă, plină cu sticle cu apă.

— Nu folosi apa din fântână, m-a avertizat ea. Nimeni nu ştie cât material radioactiv a pătruns în apa subterană.

Iodura nu mă putea proteja de leucemie în următorii cinci, zece sau cincizeci de ani, dar putea reduce riscul de cancer la tiroidă.

După ce am luat pastila, m-am uitat în jur să văd dacă era vreun cunoscut de la academie sau din sat. N-am văzut nicio figură familiară. Nici măcar una. Dar am trecut pe lângă doi bărbaţi cu mânecile suflecate care se uitau la o diagramă uriaşă a Capului Abenaki – a centralei înseşi. Erau două rânduri de turnuri de răcire şi perechea de cutii masive de beton în care erau reactoarele. Cred că stăteam de mult timp acolo, pentru că unul dintre ei m-a văzut şi s-a întors să se uite la mine.

— Trebuie să ajungi undeva? m-a întrebat. Era morocănos – iată un cuvânt grozav învăţat la testele standardizate.

— Îl căutam pe tata, am spus eu, dând un răspuns destul de jalnic.

Dar asta făceam. Acesta era motivul pentru care venisem înapoi în Teritorii în spatele unei maşini de pompieri, ce naiba... Îl căutam pe tata şi o căutam pe mama.

— Fetiţo, a început el şi era clar că voia să mă trimită la plimbare – lumea se prăbuşea, iar el avea lucruri mai importante de făcut decât să găsească părinţii unui copil pierdut, ceea ce era adevărat.

Chiar avea treburi mai importante. Dar, în apărarea mea, nu era ca şi cum îi cerusem ajutorul. El mă întrebase ce făceam, oarecum. Atâta tot. Aşa că i-am spus. Nu mă aşteptam să se oprească din treabă. Oricum, celălalt l-a întrerupt şi m-a întrebat cine era tata. Iar eu i-am spus. Atunci mi-am dat seama prima dată că numele meu nu era bunul meu cel mai de preţ.

— Tatăl tău e Bill Shepard? a zis el şi a rămas cu gura puţin căscată.

Am dat din cap că da.

Primul tip, cel care îmi spusese „fetiţo", s-a întors într-o parte şi l-am auzit murmurând „Isuse, fir-ar să fie". Apoi a strigat la o femeie pe nume Libby, care se afla în cealaltă parte a sălii de sport şi care avea de a face cu Agenţia Federală: avea o haină antivânt şi o staţie, ca un fel de uniformă a lor. Femeia a traversat în fugă terenul de baschet.

— Ce e, John? a întrebat ea. Ce s-a mai întâmplat?

Părea puţin cam exasperată.

— Ea e fata lui Bill Shepard.

Libby era micuţă, bine organizată, una dintre acele femei despre care spunem câteodată ca sunt mame implicate, chiar dacă nu sunt mame cu adevărat. Părul blond şi scurt era tuns în aşa fel încât ziceai că purta cască şi mi-am dat seama că era într-o formă fizică excelentă, deşi purta haină largă şi pantaloni kaki largi. S-a uitat la mine cu o privire intensă. Era doar puţin mai înaltă ca mine.

— Cum te cheamă? Eu sunt Libby. Libby Dunbar.

— Emily.

— Bill Shepard e tatăl tău?

Am dat din cap.

— Mira e mama ta?

— Da.

Libby a clătinat din cap şi a tras aer adânc în piept. Brusc, mi- am dat seama că oamenii se uitau la noi. La mine. M-a luat de umăr şi a început să mă îndepărteze de bărbaţii cu diagrama centralei, către o uşă ce dădea spre unul dintre coridoarele liceului.

— Cum ai ajuns aici, scumpo? m-a întrebat ea în timp ce mergeam.

Dar nu i-am răspuns pentru că auzeam ce şopteau cei din jur.

Cumva aflaseră toţi că adolescenta asta udă, murdară şi puţin şocată era fata lui Bill şi a Mirei. Cerul cădea pe ei – pe bune, e cam acelaşi lucru când resturile radioactive cad din cer, aşa cred – şi adulţii aceştia se opreau din orice activitate când treceam noi.

— Ţi-au dat vreun pic de iodură? m-a întrebat ea când a văzut că nu-i răspund, aşa că de data asta am dat din cap că da.

Între timp, cei din jur îşi şopteau unul altuia tot felul de lucruri: „E fata lui Bill. Dumnezeule, e fata lui Shepard. Vor dori să stea de vorbă cu ea – să afle cât de beat era când a plecat de acasă. La naiba – biata fată. A aflat ce s-a întâmplat cu tatăl ei – cu părinţii ei? Nu se ştie dacă a fost vina lui. Ba da, ştim. Noi ştim."

Am început să tremur din senin. Nu îmi era frig. Eram udă, desigur, dar nu-mi fusese frig în spatele maşinii de pompieri – eram la mijlocul lui iunie, deci ploaia nu era rece. Şi nici maşina nu mersese cu viteză prea mare. Dar eu tremuram, mergând prin sala de sport, apoi pe coridor. Îmi clănţăneau şi dinţii. Holurile erau la fel de aglomerate, oamenii fugeau de colo-colo, încercând să vorbească la telefon sau alergând în toate părţile, înjurând lipsa semnalului din interiorul clădirii.

În cele din urmă, Libby m-a dus în biroul asistentei directorului, care – spre deosebire de celelalte camere prin care trecusem – nu fusese încă acaparat de Agenţia Federală sau de CRN. Era linişte, iar Libby a închis uşa în urma ei. M-a aşezat pe un scaun frumos de piele în spatele biroului.

Probabil fiindcă tremuram, şi-a scos haina şi mi-a aşezat-o pe umeri ca un şal.

— De fapt, ai nevoie de un prosop, a murmurat ea. Apoi s-a aplecat peste birou. Aşadar, Emily. S-au întâmplat multe de azi-dimineaţă. Dar ştii asta deja. Cum ai ajuns aici? Cine te-a adus?

Cred că o fată obişnuită, ai cărei dinţi nu se mai opreau din clănţănit, ar fi înţeles că lucrul cel mai bun pentru ea era să-şi păstreze calmul, să răspundă la întrebări şi să primească puţin ajutor. Era evident că eram distrusă şi că aveam nevoie de orice mână de ajutor. Dar, privind în urmă, îmi dau seama că oricum nu aveam să primesc premiul pentru Fata Obişnuită.

Aşa că am întrebat-o:

— Unde sunt părinţii mei? Unde-i tata?

S-a uitat din nou intens la mine şi n-am putut s-o privesc în ochi. Dar nu puteam nici să întorc privirea, aşa că m-am concentrat pe nasul ei ca o pârtie de schi. Cineva a chemat-o prin staţie, dar ea a apăsat un buton fără să-şi ia ochii de la mine şi a amuţit aparatul.

— Tatăl şi mama ta sunt deocamdată... dispăruţi. Nu se ştie... unde sunt.

Ştiam ce însemna asta şi ştiam că nimic nu mă enerva mai tare decât atunci când părinţii mei vorbeau pe ocolite, încercând să găsească eufemisme – mai ales pentru comportamentul meu neadecvat sau pentru al lor. Ştiam ce înseamnă *dispărut.* Ştiam ce înseamnă *nu se ştie unde.*

Aşa că am spus – sau cred că am încercat să spun, pentru că am rostit cuvintele printre sughiţuri, de parcă mă sufocam sau mă chinuiam să respir:

— Vreţi să spuneţi că au murit?

— Nu, nu ştim asta, a zis ea.

Dar eu ştiam. Ştiam. Încerca să mă ia cu binişorul, să-mi dea încet veştile proaste. S-a aplecat spre mine ca să mă ia în braţe, iar cu voiam să o împing, dar deja respiram cu dificultate. Suflam din ce în ce mai greu şi aveam senzaţia că mi se face rău. Libby mă mângâia pe spate şi îmi şoptea:

— Nu ştim, Emily, încă nu ştim prea multe.

Nu ştiu cât timp am stat aşa – poate două sau trei minute. Îmi amintesc că mă gândeam că probabil o durea spatele să stea aplecată, ceea ce era din partea mea o dovadă de empatie care nu mă caracteriza – dacă ar fi să citiţi notiţele unuia dintre primii mei psihologi. Într-un târziu, am început să respir normal, dar încă tremuram. Am împins-o deoparte, dar nu într-un fel nepoliticos. Voiam doar să ştie că mă puteam stăpâni acum.

— Câţi oameni sunt daţi dispăruţi sau nu se ştie unde sunt? am întrebat, încercând să nu par sarcastică sau să apăs pe cuvintele *dispăruţi* şi *nu se ştie unde.*

— Şaptesprezece. Cel puţin şaptesprezece.

— Mai arde?

Ştiam amândouă despre ce vorbeam. Despre reactor.

— Da. Încă arde.

— Se ştie ce s-a întâmplat?
— Nu încă.
Dar aveau deja bănuieli.
— Am un câine...
Nu eram sigură ce voiam să spun, aşa că am tăcut.
— Cum se numeşte?
— Maggie.
Libby a dat din cap. Îi părea rău pentru mine şi pentru câinele meu. Dar ultimul pentru care putea să facă ceva era Maggie, câinele meu de nouă ani.
În cele din urmă, aveau să fie nouăsprezece oameni *dispăruţi* sau despre care *nu se ştia unde* sunt. Acum sunt sarcastică şi apăs pe cuvinte când le spun. La final aveau să fie nouăsprezece morţi.

Am avut o învăţătoare în clasa a patra care mi-a spus că nu trebuie să am mereu dreptate. În clasa a şaptea, profesoara de franceză mi-a spus acelaşi lucru.
Problema cu nevoia de a avea mereu dreptate este că uneori nu ai dreptate. Prin urmare, dacă semeni cu mine, în clipele când se întâmplă asta încerci să îţi păstrezi demnitatea – mai ales după ce ai făcut o gafa mare. Iei numai decizii proaste, încercând să repari prima tâmpenie.

***

De multe ori mă certam cu părinţii mei din motive prosteşti. Toţi eram foarte încăpăţânaţi, ceea ce crea probleme. Cred că certurile serioase au început când eram în clasa a cincea sau a şasea. Desigur, în parte era de vină problema mea la creier, dar pe atunci nu ştiam asta. (Da, acum dau vina pentru multe lucruri pe „problema la creier”. Mă tem că începe să sune ca şi cum încerc să nu-mi asum responsabilitatea pentru alegerile greşite. Nu vă faceţi griji. Mi-o asum. Serios. Încerc doar să explic.)
De asemenea, nu e ca şi cum toată adolescenţa mea a fost un dezastru total sau că oamenii credeau că sunt o nenorocire. Sigur, mă certam cu părinţii, am stricat deseori relaţiile şi au fost momente când eram chiar definiţia unui copil-problemă. Dar am văzut fete la adăpost care erau mult mai nebune decât mine şi care luau decizii mult mai

proaste în fiecare zi. Adevărul e că luam note destul de bune, mai ales la engleză. Eram un fel de superstar la materia asta. Domnişoara Gagne – Cecile – credea că aveam şanse să devin scriitoare. În fiecare an, în mai, Colegiul Middlebury aduce doi sau trei scriitori adolescenţi dintr-o droaie de şcoli – nu numai din Vermont – la Bread Loaf pentru ceva ce ei numesc „Conferinţa Tinerilor Scriitori". Elevii pot să stea patru zile cu scriitori profesionişti şi să participe cu poezie sau cu proză la ateliere de lucru. Departamentul de engleză de la Academia Reddington voia să mă trimită acolo şi în clasa a zecea, şi într-a unsprezecea. M-am dus doar în primul an, pentru că în anul următor am fost pedepsită. (Eram într-o maşină pe care un băiat pe care-l ştiam – nu Ethan – o „împrumutase" de la unchiul lui. Din păcate, nu i-a spus şi unchiului că o împrumutase şi nu avea decât permis provizoriu – nu un permis adevărat. Mai mult decât atât, când poliţistul din Newport ne-a băgat lanterna în ochi, aveam amândoi în mână câte o sticlă de bere desfăcută. Contrar zvonurilor care circulau la şcoală în luna aceea, sticla de bere era singurul lucru lung şi zvelt pe care îl aveam în mână.) Ştiu că mulţi oameni de la Academie (şi părinţii mei) erau frustraţi din cauza mea pentru că nu îmi petrecusem destul timp în anul acela agitându-mă din pricina colegiului – ştiţi voi, să merg la cursuri de pregătire avansată, să fac activităţi după ore, să înfiinţez un club de reciclare ca să salvez lumea dar nu eram pregătită să recunosc că aveau ei dreptate sau că deciziile mele erau greşite.

Adevărul e că, la nevoie, mă ascundeam după Emily Dickinson. „Poate ar trebui să înfiinţezi un club de poezie", mi-a sugerat îndrumătorul. Da, sigur. Ca şi cum avea să se întâmple aşa ceva.) Era ironic pentru că Emily Dickinson era cu totul stăpână pe ea. Pe când eu? Uneori, eram complet scăpată de sub control.

Frunzele nu cad una câte una. Cad ca o cortină. Suflă o briză sau o pală de vânt şi se desprind câte o mie odată.

În toamna în care a explodat Reactorul Unu, frunzişul era de-o frumuseţe fantasmagorică. Arţarii erau purpurii, roşii şi stacojii, mestecenii erau de un galben-neon, iar frasinii de un violet mai spectaculos decât cariocile pe care le foloseam când eram copil. Am observat acest lucru şi în Burlington, şi în valea Champlain.

Lucrul pe care toată lumea îl înţelege, dar la care nu se gândeşte

nimeni, e că frunzele arată aşa de frumos pentru că mor. Copacul se pregăteşte de iarnă, aşa că vrea să scape de toate frunzele acelea graţioase. Şi cum face asta? Produce un strat de celule la baza frunzelor ca să nu ajungă seva la ele. Între timp, frunzele nu mai produc clorofilă, substanţa chimică de care au nevoie pentru fotosinteză – adică felul în care o frunză foloseşte lumina soarelui ca să producă hrană. Fără verdele intens, ameţitor al clorofilei, culorile celorlalte chimicale reuşesc să iasă la lumină. Cu alte cuvinte, frunza roşie şi frumoasă moare încet de foame.

Întâmplător, n-am învăţat aşa ceva la ora de biologie în clasa a noua. Am învăţat la gimnaziu, într-a şasea. Sezonul cu frunziş colorat face mulţi bani în Vermont, aşa că aici învăţăm mai devreme despre frunze. Folosim un dicţionar ca să găsim cuvinte care să le descrie: cuvinte precum cel pe care l-am folosit mai devreme – „fantasmagoric". Sau „luminescent" – alt cuvânt pe care îl prefer.

În orice caz, în toamna aceea părea că adulţii vorbesc mult despre efectul reziduurilor nucleare asupra frunzişului. Se presupunea că frunzele din Zona de Izolare aveau culoarea peştilor tropicali care înoată în cele mai exotice recife de corali din lume. Nu ştiu dacă era adevărat sau nu. M-am întors abia în anul următor, după ce au apărut Poacher, gaşca, Andrea şi Cameron – m-am întors acasă.

Culoarea cea mai frumoasă a fost atunci culoarea ruginie.

Capitolul şase

Libby Dunbar avea lucruri mult mai importante de făcut decât să stea şi să mă păzească pe mine. Când s-a decis – privind în urmă, a fost o greşeală – că eram în regulă, a tras concluzia că trebuia să facă două lucruri: trebuia să găsească pe altcineva care să stea cu mine. Şi să mă trimită cât mai departe de zona accidentului. Cu siguranţă trebuia să mă scoată din punctul de transfer. Aşa că mi-a spus să aştept acolo şi că urma să se întoarcă repede. Sincer, n-am idee ce credea că poate să facă, dar m-a lăsat singură ca să rezolve acea mică problemă... eu. Iată cam care a fost discuţia noastră înainte să plece. (După cum se vede, n-am făcut prea bine că am minţit.)

Libby: Nu ştii unde au fost duşi ceilalţi elevi de la Academia Reddington?

Eu : Nu.

Libby: Pur şi simplu nu te-ai urcat în autobuzele care au venit la şcoală.

Eu : Voiam să-i găsesc pe mama şi pe tata.

Libby: Înţeleg. Şi ai zis că bunica ta are Alzheimer şi bunicul tău locuieşte în Phoenix.

Eu : Da.

Libby: Şi nu ai unchi sau mătuşi.

Eu : Nu.

Libby: Asta înseamnă că nu ai nici veri.

Eu : Cam aşa ceva.

Libby: Prietena ta... Lisa Current...

Eu : Curran.

Libby: Da. Curran. Eşti prietenă cu toată familia ei?

Eu : Mda.

Libby: Bine. O să văd dacă pot să-i găsesc pe părinţii ei.

Dat fiind că era oarecum convinsă că părinţii mei muriseră (Doamne, e îngrozitor să scrii aşa ceva), era destul de clar că nu avea de gând să mă trimită după toţi ceilalţi elevi de la Academie. Nu avea niciun sens să mă arunce într-un ocean de elevi de liceu care deja începeau să o ia razna. Totuşi, nu-mi plăcea prea mult ideea de a-mi petrece toată ziua în biroul secretarei directorului în timp ce Libby încerca să o găsească pe mama Lisei Curran. Simţeam că trebuie *să fac* ceva. Orice. Nu puteam să

stau pur şi simplu acolo.

Aşa că am plecat. După cum spunea unul dintre psihologi, aceasta a fost o manifestare a stadiului incipient de SPT[19]. (Când am citit chestia asta, mi s-a părut că sună poetic.) Apărea ca o „mentalitate exagerată de a lupta sau a fugi”. Se pare că eu am ales „fuga”.

Îmi amintesc că, atunci când m-am ridicat să plec, mi-am zis că nu voiam decât să văd dacă avea tampoane în geantă (chiar avea) şi să merg la baie. Apoi urma să merg din birou până în capătul holului şi să arunc o privire în sala de sport. Atâta tot. Să privesc toată nebunia aceea o clipă sau două. Ba chiar mi-am spus: *Trebuie să fii în birou când se întoarce Libby.* Dar când am ajuns la sala de sport şi am văzut tot haosul acela, mi-am dat voie să merg spre uşile duble care dădeau în parcare şi spre terenurile de atletism. Pe urmă, când am văzut că ploaia se oprise, a trebuit să ies afară. Când fusese ultima dată când vreunul dintre noi se afla afară fără să fie ud? Trecuseră zile întregi de atunci. Serios, ploua non-stop de zile în şir! Aşa că am ieşit şi la naiba cu reziduurile nucleare! Am ieşit afară. Nu era o nebunie aşa de mare pe cât părea. Mai erau şi alţi oameni acolo. Desigur, ei încercau să se acopere cu orice găseau, folosind ziare şi pungi de gunoi la nevoie. Dar erau afară.

Nu aveam niciun pic de simţ de orientare, aşadar nu ştiam în ce parte era nordul: direcţia în care se aflau centrala nucleară şi casa mea. Casa mea. Câinele meu. Poate dacă era o zi însorită, mi-aş fi putut da seama, dar nu cred că mi-ar fi fost nici asta de prea mare ajutor. După cum probabil aţi ghicit, eram o membră Brownie[20] jalnică şi nu mi-am petrecut nicio secundă din viaţă la Micile Cercetaşe. Oricum, nu era o zi însorită. Aşa că am pornit prin parcare, printre autobuze, maşini de pompieri şi camioane cu model de camuflaj de la Garda Naţională. Eram la jumătatea distanţei către intrarea în şcoală când am auzit un grup de bărbaţi din Gardă care vorbeau într-un cort. M-am oprit şi am ascultat, deşi acum îmi dau seama că a fost o mare greşeală. Erau patru şi purtau costume de protecţie, dar îşi scoseseră măştile şi beau apă din sticle. Erau leoarcă de transpiraţie şi păreau destul de obosiţi.

— E ca o eroare de pilotaj, spunea unul dintre ei. Se cheamă eroare de operator. Acela a greşit... cum îl chema... Shepard.

---

[19] Sindrom post-traumatic (n.tr.)

[20] Organizaţie de orientare în natură pentru fetele între şapte şi zece ani (n.tr.)

— Ştiţi că soţia lui e purtătorul de cuvânt al centralei, a spus altul. Cam dezgustător, nu? O familie întreagă: dezgustător.

— O să încerce să muşamalizeze.

— Nu poţi să muşamalizezi un afurisit de accident nuclear.

— O topire.

— Încă nu ştim asta.

— Şi-apoi, compania va dori să raporteze că a fost o greşeală umană. Dacă e aşa, energia nucleară nu mai arată aşa de rău. Industria arată mai bine. Pe lângă asta, amândoi sunt morţi deja. Nu sunt multe pagube colaterale când ai persoane decedate pe care să dai vina.

— Chiar şi soţia lui? Şi ea a murit?

— Porţiunea aceea a containerului dispăruse! Pur şi simplu nu mai era! Clădirea din jur era moloz. Ai văzut dimensiunea exploziei.

— Cineva spunea că era băut. E adevărat?

— Da. Am auzit că au o fată. Să vezi dacă nu o pun să depună mărturie. Să spună cât de beţiv era tatăl ei. Să fie clar că a fost numai vina unui alcoolic idiot.

— Măi, să fie... unde ai auzit aşa ceva?

Ştiam că nu voiam să mai ascult. Auzisem destul. Am luat-o la fugă şi, când am ajuns la marginea parcării, am văzut o bicicletă sprijinită de o maşină de pompieri din satul Barton. Aşa că am luat-o. Pur şi simplu am luat-o – şi am plecat.

Nu am de gând să mă prefac că înţeleg nici măcar jumătate din poeziile lui Emily Dickinson. Dar când le înţeleg, chiar le înţeleg. Înţeleg ritmul şi sensul:

„Viaţa, Moartea şi Giganţii”

Mai sunt multe, dar hai să începem cu versul acesta. Cum să nu-ţi placă? Cum e posibil cuiva să nu-i placă? Citiţi-l cu voce tare:

Viaţa (pauză scurtă) Moartea (pauză scurtă) şi Giganţii. Îmi place G-ul mare.

Sau asta:

„Memoria are un început şi un sfârşit”

Chiar aşa e, nu? Din nou, acesta e doar primul vers. În continuare, compară amintirea cu o casă cu mansardă şi Dumnezeu ştie că mi-ar prinde bine o mansardă în care să dosesc toată nebunia din creierul meu – demonii nebuni din mintea mea. De fapt, am nevoie de mai mult decât de o mansardă. Am nevoie de un garaj cu spaţiu de depozitare. Ştiţi voi de care zic, ca acelea în care se descoperă de obicei câte un cadavru. Cred că am nevoie de un depozit întreg.

Deşi mi-am scos creierul la înaintare şi l-am scos vinovat de toate alegerile proaste pe care le-am făcut, înţeleg că are şi părţile lui bune. Are momente când e de folos.

„Creierul e mai întins decât cerul,
Căci, de le pui alături,
Unul pe altul îl cuprinde
Cu uşurinţă, ca şi pe tine."

Îmi place când psihologii vorbesc despre limite. Mi-ar fi prins bine să am aşa ceva, nu? Dar cum poţi să îngrădeşti un creier? Cum poţi să-i ceri cuiva să ţină în frâu ceva ce e mai mare decât cerul?

Andrea arăta de multe ori de parcă dormise fără să se demachieze – ceea ce se şi întâmpla uneori, mai ales când adormeam după ce luam oxicodonă. Dar ei îi stătea bine aşa. Chiar şi după ce curentul goth nu mai era la modă, tot îi stătea bine – probabil pentru că arăta mereu ca şi cum, în realitate, era vulnerabilă.

Când îmi amintesc de zilele petrecute cu gaşca, îi văd în gând pe toţi care rămâneau câteodată acasă la Poacher. Nu eram o gaşcă prea nebună – nu era ca şi cum dădeam petreceri dezlănţuite. În cea mai mare parte a timpului încercam doar să supravieţuim, iar sexul, drogurile şi jafurile nu erau produsul vreunei petreceri scăpate de sub control. Aşa ştiam să păstrăm un acoperiş deasupra capului şi să stăm la căldură până când, într-un târziu, ajungeam să ne urâm pe noi înşine atât de mult – ceea ce era un standard destul de ridicat, credeţi-mă – încât fie plecam, fie luam o supradoză. Printre cei de-ai casei, pe lângă mine şi Andrea, era şi Missy, care avea nouăsprezece ani, era din Concord, Massachusetts şi provenea dintr-o familie putred de bogată. Când m-am mutat eu, avea o maşină sport de culoare roz – nu glumesc – o Miata decapotabilă. Dar într-o zi au

venit părinţii ei din senin să o ia acasă şi, când ea a refuzat, unul dintre ei a plecat acasă cu maşina, aşa că am rămas fără mijloc de transport. Nu le venea să creadă în ce gaură de şobolani stătea fiica lor. Nouă nu ne venea a crede că o găsiseră. Missy îmi spusese cândva că locuinţa ei din Concord avea şase dormitoare şi patru şemineuri. O vreme a luat cocaină, lucru pe care majoritatea dintre noi nu-l făceam, pentru că ea avea şi banii care să-i permită aşa ceva. Poacher o iubea pentru asta. Dar nu avea să dureze prea mult. Susţinea că fraţii ei mai mari o molestau, motiv pentru care era în halul acela de distrusă. Nu am crezut-o niciodată. Cred că, asemenea multora dintre noi, era cam ţicnită şi inventa o droaie de lucruri.

Pe de altă parte, cred că Lida, altă fată, chiar fusese molestată de tatăl ei. Nu cred că ar fi putut să inventeze mizeriile pe care mi le povestea. Era de-o seamă cu mine. După ce mama şi tatăl au divorţat, mama ei s-a recăsătorit, iar tatăl ei vitreg s-a dovedit a fi un animal. O obliga să-i facă sex oral ca să-i dea bani de buzunar, de obicei în maşină după ce o lua de la antrenamentul de softball sau hochei de câmp. Prima dată a convins-o pentru că a speriat-o în ultimul hal, dar şi pentru că a sedus-o. Desigur, „cum" a făcut asta nu mai are importanţă. Când eşti copil, odată ce ai făcut aşa ceva, eşti prins în capcană. Te simţi ruşinată, murdară, de parcă eşti cea mai rea fiică din lume. Prima dată avea numai unsprezece ani. Avea să o mai facă timp de patru ani înainte să ajungă la capătul puterilor şi să-i spună adevărul mamei ei. Iar mama ei – care era moale şi jalnică şi absolut îngrozită de al doilea ei soţ – a acuzat-o că minte. Da, i-a luat lui apărarea în locul fiicei ei. A spus că Lida inventa toate lucrurile acelea. Se spune că Fluviul Negare e mare. În orice caz, odată ce ai declarat aşa ceva, ţi-ai dat foc la valiză în privinţa relaţiei cu mama ta, mai ales când aceasta spune că nu te crede. Aşa că Lida a fugit de-acasă.

Băieţii lui Poacher veneau şi plecau mult mai des. Trevor. Joseph. PJ (de la Poacher Junior). Trevor şi Joseph erau mai mari decât mine, dar PJ era mai tânăr. Cred că avea paisprezece ani. Îi spuneam Poacher Junior pentru că mijea ochii la fel ca Poacher când era drogat, iar braţele îi deveneau flasce ca tuburile acelea de polistiren cu care se joacă prichindeii în piscină. Părea că are un furtun de grădină în loc de oase. Băieţii – şi chiar se purtau ca nişte băieţi; câteodată ziceai că noi, fetele, suntem nişte bone pentru ei – stăteau zile întregi şi se jucau cu Xbox-ul

lui Poacher. Chiar aşa făceau. Cred că erau imposibil de ajutat, la fel ca noi, dar ei nu o arătau. Nu prea. Adolescenţii sunt de multe ori mai relaxaţi decât adolescentele, dar în sufletul lor sunt la fel de distruşi.

Marea diferenţă e că, de cele mai multe ori, băieţii nu puteau aduce bani decât dacă furau, mai ales când adăpostul pentru adolescenţi nu voia să-i mai primească la cursurile pentru deprinderi de viaţă. Dar noi, fetele, chiar puteam să câştigăm bani. Puteam să plătim adăpostul şi drogurile pentru că aveam ceva de vânzare. (Acum ştiu că băieţii pot face ce făceam noi, dar pe atunci nu-mi dădeam seama că exista o piaţă şi pentru băieţii minori care se prostituau. În unele privinţe, eram ciudat de naivă.)

Câteodată participam cu băieţii la spargeri, ceea ce mă aduce înapoi la Andrea, la jafuri şi la faptul că dormea cu machiajul pe faţă. *Jaful,* cel în care aproape că ne-am pierdut viaţa toţi. Vorbim de un cataclism în stilul Bonnie şi Clyde, dar fără arme, pentru că numai poliţiştii aveau arme. Dar a fost destul de rău. Înţelegeţi ce vreau să spun.

După cum spuneam, Andrea nu dormea cu dermatograful la ochi pentru că voia să arate ca un zombi. De obicei se prăbuşea pur şi simplu. Bum! Se ofilea. Stingerea. Partea proastă la dormitul cu dermatograful pe faţă, pe lângă faptul că arăţi de parcă tocmai te-a părăsit iubitul la bal şi plângi de ore întregi în baie (Vedeţi? Câteodată fac analogii care se „potrivesc cu vârsta mea“ şi nu sunt sărite de pe fix), e că poţi să faci infecţie la ochi. Şi infecţiile la ochi sunt de rahat.

Planul nostru era să intrăm în casa mătuşii şi a unchiului lui Missy din Shelburne. Shelburne e un fel de suburbie elegantă la sud de Burlington. Când a plecat Missy prima dată din Concord, trebuia să stea cu ei. Aşa a ajuns de fapt în Vermont. Familia ei credea că o schimbare de peisaj avea să o aducă pe calea cea bună. (Mai era o fată ca ea la adăpost. La fel ca Missy, avea nevoie de mult mai mult decât o schimbare de peisaj şi un acoperiş deasupra capului.) Casa în care locuiau unchiul şi mătuşa ei semăna cu a mea din Reddington: un conac mare pe pajişte. Se afla pe un deal de pe care se vedea lacul Champlain şi munţii Adirondack şi avea nişte porturi meseriaşe pentru iPod pe fiecare perete din casă. Era construită de doi ani, dar încă mai mirosea a nou. Podelele erau din lemn bej şi luceau ca sticla. Aveau covoare albe şi albastre şi fotografii uriaşe în alb-negru cu frunze deasupra canapelelor şi a şemineului.

Mai aveau şi un sistem de alarmă, dar Missy ştia codul ca să-l oprească.

Cel puţin, îl ştia cândva.

Sau măcar îl ştia când nu era drogată cu Percocet şi bere.

Cred că vă daţi seama încotro bat.

Eram cinci persoane înghesuite în maşina ei decapotabilă: Missy, Andrea, Trevor, PJ şi cu mine. Ştiu, era ridicol. Chiar nu ştiu de ce eu şi Andrea eram acolo. Nu ştiu de ce PJ era acolo. Ar fi trebuit să fie doar Missy şi Trevor – sau doar Missy, dacă era dispusă să facă mai multe drumuri.

Deşi Missy nu mai locuia acolo de două luni, planul era să furăm şi câteva dintre lucrurile ei, ca să poată să facă scandal şi să spună că nu avea nicio legătură cu jaful. Voiam să furăm nişte bijuterii de argint ale mătuşii ei pe care să le amanetăm în câteva locuri din Montreal şi orice fel de aparate puteam înghesui în Miata – care nu aveau să fie prea multe, dată fiind decizia noastră idioată de a ne urca toţi cinci într-o maşină construită pentru patru persoane, dintre care două ar fi trebuit să fie copii sau pitici.

Ne-am dus acolo într-o vineri noaptea în octombrie, când unchiul şi mătuşa ei aveau să fie la o gală în Burlington în cinstea spitalului unde tatăl ei era chirurg. Verii ei erau amândoi plecaţi la colegiu, prin urmare casa trebuia să fie goală. Urma să mergem acolo, să deschidem uşa cu cheia lui Missy, să oprim alarma şi să umplem maşina cu lucruri. Nici măcar nu ne-am deranjat să parcăm cu botul spre ieşire – ştiţi voi, poziţia de „evadare”. Ne-am gândit că, în cel mai rău caz, mătuşa şi unchiul lui Missy nu aveau s-o creadă că nu avea legătură cu jaful, dar că nu ar fi genul de persoane care să spună poliţiei că o bănuiau pe nepoata lor.

Sistemul de alarmă era protejat contra idioţilor, dar noi eram mai rău ca idioţii. Era genul acela de sistem care are cutii micuţe la ferestre şi la uşi care te anunţă dacă au fost deschise şi nişte senzori de mişcare pe tavan la primul şi al doilea etaj. Dacă deschizi uşa când e pornit sistemul, mergi la tastatură şi tastezi câteva numere, după care sistemul se opreşte singur. Ai la dispoziţie cam un minut să tastezi numerele.

În noaptea jafului, minutul acela a părut că durează şi o secundă, şi o oră. Tastatura era în holul din faţă şi, de cum am intrat şi ne-am rostogolit oarecum înăuntru, am auzit vocea robotică a unei femei care ne spunea

să dezactivăm alarma. La început am râs pentru că eram destul de drogaţi. Vocea părea desprinsă dintr-o dramă SF de proastă calitate transmisă pe canalul Spike. Pe urmă ne-am dat seama că Missy încerca să apese pe butoane cu mănuşi pe mâini şi că apăsa pe câte două butoane odată. (Apropo, toţi purtam mănuşi. Ne uitaserăm cu toţii la destule filme cu poliţişti la televizor ca să ştim că nu trebuia să facem sex pe paturi, să folosim toaletele sau să lăsăm amprente pe undeva. Nu trebuia să scăpăm vreun flacon de pastile sau un pachet de ţigări. Privind în urmă, Missy nu avea de ce să poarte mănuşi pentru că amprentele ei *trebuiau să fie* peste tot în casă pentru că locuise acolo o vreme. Dar, repet, nimic legat de jaful acela nu era gândit cum trebuie.) Aşa că Missy greşea întruna codul de la alarmă. Apoi, fie pentru că purta mănuşi, fie pentru că nu-i funcţiona memoria, şi-a dat seama că uitase codul. Nu inventez nimic. Nu îşi amintea numerele, ordinea lor sau cuvântul pe care îl formau numerele dacă folosea litere în loc de cifrele de pe tastatură.

Şi atunci a început nebunia cu adevărat.

În general, nu arătam şi nu mă comportam ca o adolescentă rebelă. Ca o pierde-vară? Mai degrabă. O persoană care nu se ridică la înălţimea potenţialului? Ar fi putut fi al doilea meu nume. Dar, de exemplu, nu făceam tot felul de tâmpenii cu părul meu. De fapt, nu făceam nimic, dacă nu pui la socoteală faptul că nu-l spălam cu zilele pentru că nu aveam casă sau pentru că eram drogată. Dar multe fete ca mine fac adevărate declaraţii cu părul lor (deseori, declaraţia aceea e undeva între „Tocmai am văzut un film de Tim Burton şi vreau să arăt ca Mireasa Moartă" şi „Am nevoie de mult ajutor şi nu ştiu cum să-l cer"). Îşi rad părul sau şi-l vopsesc, ori îşi fac ţepi. Îşi fac codiţe împletite sau se tund în stil Mohawk. Dar eu nu voiam să atrag atenţia în felul acela. Adică, nici măcar nu sunt sigură că voiam să atrag atenţia cuiva. Tot ce voiam era ca părinţii mei să renunţe la băutură. Să fie fericiţi. Voiam să-mi dau seama de ce creierul meu nu părea să funcţioneze ca al celorlalţi.

Dar eu şi părinţii mei găseam tot felul de motive pentru care să ne certăm şi uneori se comportau într-un fel de rahat. Iată o amintire la care mă gândesc deseori. Şi, ca să fim cinstiţi, probabil că mă gândesc la asta pentru că a fost unul dintre momentele când chiar nu făcusem nicio greşeală. Am destule amintiri în care eu eram vinovată şi mă bântuie şi

acelea. Promit că ajung şi la ele. Dar de data asta? Eram doar un copil aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Era într-o vineri seara, eu aveam doisprezece ani. Eram în clasa a opta şi se întâmpla prin martie. Fusesem acasă la prietena mea, Lisa Curran, să ne uităm la Filme pe YouTube (mă puteam uita la avanpremierele filmelor ore în şir) cu ea, cu mama ei şi cu altă prietenă, o fată pe nume Margie, şi să facem prăjituri. Mamei Lisei îi plăcea să facă prăjituri. Nu făceam întotdeauna lucruri din astea drăguţe, ca prăjiturile, dar în seara aceea asta făceam, din întâmplare. Pe la unsprezece noaptea a venit tatăl lui Margie s-o ia acasă. M-am gândit că trebuie să vină şi tata după el. Când mă lăsase acolo, îl rugasem să mă ia la unsprezece. Dar ora unsprezece s-a făcut unsprezece şi un sfert, apoi unsprezece şi jumătate. Ştiam că mama Lisei voia să se culce, aşa că devenea din ce în ce mai jenant. În concluzie, am sunat acasă şi mi-a răspuns mama, ceea ce m-a mirat pentru că, de obicei, la ora aceea dormea dusă. Dar i-am recunoscut imediat tonul vocii: gros, controlat, răguşit, ca atunci când voia să pară că nu băuse. Am întrebat-o dacă putea veni unul dintre ei să mă ia şi mi-a spus că vine ea imediat. A spus că îşi imaginase că mă aduce tatăl lui Margie, ceea ce era o mare minciună.

Aleea din faţa casei familiei Curran era destul de scurtă. Locuiau cam la şase kilometri de noi într-o fermă pe care tatăl Lisei, pilotul, o restaurase când era mai tânăr. Dar, la fel ca toate fermele, era destul de aproape de drum. Aşa că am văzut farurile Subaru-ului mamei când venea în viteză, apoi am auzit frânele când a lipit pedala de podea şi a încercat să vireze ca să intre pe alee. A reuşit, cu greu. Dar a lovit cutia poştală, scoţând-o de pe stâlpul de lemn. Aveau să mai treacă nişte ani până când i-am zgâriat maşina mamei lui Philip cu cheia, dar mai văzusem asemenea zgârieturi şi partea dreaptă a maşinii noastre arăta de parcă o zgâriase un puşti într-o parcare. Abia a doua zi am văzut cât de mare era paguba, dar chiar şi noaptea ne-am dat seama cât de zgâriată era şi că avea o îndoitură zdravănă.

Cu siguranţă auziserăm cu toţii bufnitura scurtă, zgomotul de metal care se loveşte de metal, când a izbit cutia poştală.

— Parcă a tras vânturi un robot, a spus Lisa, ceea ce era destul de amuzant şi de adevărat.

Desigur, mamei Lisei nu i s-a părut la fel de amuzant. Era îngrijorată

şi a fugit afară. Mama nici nu apucase să coboare când am înconjurat toate trei maşina: ele pe partea şoferului, eu pe partea cealaltă. Toate eram îmbrăcate cu blugi şi pulovere – de fapt, Lisa purta un hanorac cu Bruins –, dar mama era în cămaşă de noapte. Când am deschis uşa pasagerului ca să urc în maşina, s-a aprins lumina şi am văzut că mama purta o cămaşă alb-gălbuie cu flori albastre, marca Lanz, dar era acoperită de vin roşu. Nu ştiu cum ne-am dat seama toate că era vin roşu, nu sânge. Cred că amintirea ar fi mai dramatică dacă m-aş preface că am crezut că era sânge. Dar niciuna dintre noi nu s-a gândit la asta. Şi ştiu lucrul acesta fiindcă am vorbit mai târziu cu Lisa despre asta. Ştiam că era vin.

Dar scena era la fel de tulburătoare.

La vârsta aceea, nu vorbisem cu Lisa sau cu mama ei despre felul în care beau ai mei şi despre cum se certau. Îmi era jenă, ruşine, tot tacâmul. În unele nopţi încercasem să diluez cu apă scotch-ul sau vodca, turnând un pic de alcool în chiuvetă şi înlocuindu-l cu apă. Studiam cu atenţie eticheta ca să am semn: un kilt, o navă, litera S. În câteva ocazii, nu s-a întâmplat nimic deosebit, pentru ca mama şi tata se gândiseră deja că beau prea mult şi îşi spuseseră că o vreme aveau să bea numai vin. Dar lucrurile nu s-au îmbunătăţit prea mult, pentru că apoi au început să bea Chardonnay sau Malbec, ca şi cum vinurile erau diverse feluri de Gatorade. Mama prefera vinul alb, tata pe cel roşu. În noaptea aceea erau într-o etapă în care beau vin. Faptul că avea cămaşa de noapte îmbibată cu vin roşu era un semn rău, pentru că era puţin probabil să fi băut vin roşu şi să-l fi vărsat pe ea. Îl vedeam pe tata cu ochii minţii cum arunca în ea cu paharul de Malbec de parcă încerca să stingă un foc de tabără.

— Mira, eşti în regulă? a întrebat-o mama Lisei, bătând în geamul de la portiera şoferului.

Lisa alerga spre capătul aleii, încercând să vadă unde era cutia poştală. A găsit-o, deşi era întuneric. Nu era prea întuneric din cauza lunii. Eu stăteam cu portiera din dreapta deschisă, neştiind dacă să urc şi să merg acasă sau să o ajut pe prietena mea să recupereze ce se mai putea salva din cutie. Momentul era destul de stânjenitor.

Mama a coborât geamul şi s-a uitat la mama Lisei. Avea o expresie goală pe faţă; era ca şi cum se uita la un teanc de corespondenţă inutilă. Nu îi părea rău că stricase cutia poştală şi că avariase maşina. Nu se

înfuria pe ea însăşi. Nici măcar nu-şi dădea seama că era o privelişte jalnică – şi nu doar pentru că maşina mirosea ca o distilerie şi cămaşa ei arăta de parcă se costumase într-un personaj din serialul cu zombi *Walking Dead* pentru Halloween.

— Mira? a întrebat din nou mama Lisei.

Din capătul aleii am auzit-o pe Lisa strigând „Sfinte Isuse! Cutia arată de parcă a lovit-o un camion! A ajuns tocmai în tufele de liliac!"

— Ce-ar fi să vă duc eu cu maşina pe tine şi pe Emily? a sugerat mama Lisei. Stai să iau cheile...

În Teritoriile de Nord-Est e o glumă despre vreme: Dacă nu-ţi place vremea, aşteaptă o clipă. Ideea e că aici vremea se schimbă foarte repede. Temperaturile scad ca şi când ai arunca pietre în apă în unele zile din ianuarie. Furtunile se stârnesc din senin în iulie. Cam aşa era şi temperamentul mamei mele. Nu m-a lovit – nici măcar o dată. Nici tata nu m-a lovit. Dar câteodată ei doi săreau unul la celălalt ca boxerii, de obicei pentru că unul dintre ei apăsa pe butonul greşit: era ca şi cum călcau pe teren minat. „Nu faci niciun efort, de asta nu ai prieteni." Un minut erau calmi. Apoi? Se dezlănţuia iadul. „Aş putea să fac munca asta şi în somn. Şi-apoi, n-am băut decât vreo două, aşa că lasă-mă dracului în pace." Când mama Lisei s-a oferit să ne ducă acasă cu maşina, a apăsat butonul greşit.

— Sunt în regulă! s-a răstit mama şi atunci expresia ei nu mai părea deloc goală.

Era furioasă ca un cimpanzeu care e în stare să-ţi smulgă faţa. Desigur, era beată. Acum nu mai avea de gând să încerce măcar să pretindă că nu era. Nu avea de gând să ridice nevinovată din umeri ca şi când încerca să spună: „A, stropul acesta de vin de pe cămaşă? Sunt aşa de neîndemânatică! Am vărsat un pahar când am întins mâna spre telefon. Ce prostuţă sunt!"

— Nu mă judeca, Sally! Nici să nu te gândeşti să mă judeci! s-a răţoit ea la mama Lisei, apoi a apucat clanţa şi se pregătea să deschidă uşa şi să coboare.

Eu urcam deja în maşină şi încercam să trag centura, dar am încercat să calmez situaţia.

— Hai să mergem, mamă. Sunt cam obosită.

Probabil că nu aveam nicio şansă, dar nu m-a ajutat nici faptul că

exact atunci a apărut Lisa având în mână cutia poştală stâlcită. Ea n-a spus nimic, dar a facut-o mama ei.

— Uite ce e, nu e mare lucru, dar nu eşti capabilă să conduci acum, Mira...

Mama a împins uşa, izbind-o aşa de tare pe mama Lisei, încât aceasta a căzut pe spate pe asfalt.

— Mamă! a strigat Lisa, aruncând cutia pe alee, de unde a ricoşat în portieră.

Mama aproape că s-a împiedicat când s-a ridicat în picioare, clătinându-se.

— Sunt în regulă, draga mea, a zis mama Lisei, dar era şocată şi se uita la palma stângă de parcă nu o recunoştea. (A doua zi avea o bucată de tifon peste rană, dar insista că nu se tăiase prea tare.)

Apoi s-a uitat în sus la mama, care o privea la rândul ei. Limbajul trupului mamei mele spunea: „Dacă te ridici, te bat de te usuc!”

— Dacă vrei, Emily poate să rămână aici peste noapte, a spus mama Lisei.

Dar ştiam cât de bună o să pară ideea asta. Aşa că am zis:

— Hai să mergem, mamă. Te rog. Vreau să merg acasă. Plângeam, dar speram să nu-şi dea seama de asta după voce.

Şi iată la ce mă refer când vorbesc despre mama şi despre vreme. Ceva în glasul meu a ajuns până la ea. Undeva în mintea ei s-a produs un declic când mi-a auzit vocea tremurând; brusc, şi-a dat seama ce făcea. A văzut ce se întâmpla dincolo de ea.

A îngenuncheat şi a luat-o în braţe pe mama Lisei. Spunea întruna: „Îmi pare aşa de rău! Îmi pare aşa de rău!“, iar mama Lisei a bătut-o încet pe umăr şi i-a spus să intre în casă să bea o ceaşcă de cafea.

Mama a intrat. Eu şi Lisa am mâncat prăjituri şi ne-am uitat la un episod din *Gossip Girl.*

Apoi eu şi mama am plecat.

Culmea, drumul spre casă nu a fost înspăimântător. Mama a condus cu vreo treizeci de kilometri la oră.

A fost un adevărat şoc când Poacher ne-a pus pe mine şi pe Andrea să furăm prima dată sticle de Tide. Da, Tide. Detergentul de rufe. Voia să ne ducem în magazinele din oraş – la Grand Union şi la Price Choppers şi

Hannafords', ba chiar şi la Wal-Mart în Williston – şi să ieşim de acolo cu bidoanele acelea uriaşe de patru litri de detergent. A spus că nicio casieră nu avea să ne deranjeze la supermarket. Iar la Wal-Mart, una dintre noi trebuia să stea la palavre cu moşul de la intrare şi cealaltă să iasă pur şi simplu din magazin cu detergentul.

Mi-am imaginat că substanţa aceea avea să fie ingredientul vreunui drog pe care îl prepara el sau altcineva. Aşa că i-am spus: „Vrei detergent praf, nu?“ Dar el a zis că nu, era bun şi cel lichid. Nu conta decât să venim acasă cu cele mai mari recipiente pe care le găseam.

Până la urmă, am ajuns să furăm treizeci şi două de bidoane cu detergent în valoare de aproape şase sute de dolari. Avea absolută dreptate: nu ne-a oprit nimeni.

Şi îmi spunea adevărul că nu folosea detergentul ca să producă vreun nou soi de metadonă. Îl vindea din nou la două magazine mici din North End şi la unul de pe drumul spre Mallets Bay pentru zece dolari pe bidon – asta însemna un profit de trei sute douăzeci de dolari.

— Oamenilor le place detergentul Tide, ne spunea el mie şi Andreei. E un lucru tare ciudat.

În noaptea aceea nu am fost nevoite să ne-o tragem cu cine nu voiam. Totul era în regulă şi nu am adormit plângând, nici nu am avut nevoie de chimicale.

Capitolul şapte

Cel mai frig a fost în noaptea petrecută în iglu când erau minus douăzeci şi şapte de grade şi vântul care bătea dinspre lac se auzea ca un ferăstrău. Dar furasem câteva încălzitoare de mâini şi de picioare de la magazinul de schi de pe Main Street în după-amiaza aceea. Fiecare se menţine cald timp de o oră sau două după ce sunt expuse la aer, iar eu i le tot dădeam lui Cameron sau – după ce adormea el – i le băgăm în sacul-mumie. Îl lăsam să scoată capul afară din iglu numai după ce îşi punea masca de lână. Îi acoperea tot în afară de ochi şi de gură, ceea ce e foarte important când e aşa de frig. E esenţial să te acoperi cât mai mult.

A doua zi am furat un aragaz Sterno mic, de camping, dar nu ne ajuta prea mult să ne încălzim. Poate ar fi fost grozav dacă aveam chef de gătit, dar afară era prea frig pentru aşa ceva. În general, mâncam batoane cu proteine, fructe şi crochete de brânză, care sunt foarte uşor de şterpelit. Voiam să mă asigur că Cameron primeşte destule fructe şi calciu.

Uneori eram un protector complet nepotrivit (era să scriu soră mai mare), dar nu şi în nopţile acelea. Îmi era dor de casă şi eram tristă – şi nu ştii ce înseamnă să-ţi fie dor de casă până când nu ştii că nu vei mai ajunge niciodată acolo. Dar uneori cred că mă descurcam cel mai bine atunci când totul părea să meargă prost.

Când am plecat de la punctul de transfer, planul meu era să merg cu bicicleta spre nord pe Ruta 5 prin Coventry şi să încerc să ajung acasă. Chiar dacă părinţii mei erau morţi, mai era şi căţeluşa mea. Şi o voiam. Mă temeam pentru ea. Aşa că aveam de gând să mă întorc la Reddington să o salvez pe Maggie.

Privind în urmă, planul meu era de-a dreptul cretin. Dar nu gândeam limpede. (La drept vorbind, *chiar* nu gândeam limpede, pentru că îmi imaginam că aveam să dau peste ai mei pe drum, în maşina lor Subaru. Chiar aşa credeam. Că aveam să-i găsesc mergând în direcţia opusă, încercând să-i ajungă din urmă pe copiii de la Academie şi că Maggie avea să fie pe bancheta din spate. Chiar mă uitam în lungul drumului după maşina noastră. Nu-i aşa că e o nebunie?) Parcursesem doar vreo trei kilometri când am ajuns la primul punct de control. Erau

doi paznici din Gardă în costumele de protecţie şi un şir de conuri portocalii de direcţionare a traficului pe banda dreaptă. Unul dintre cei doi paznici rotea braţul, făcând semn vehiculelor care plecau din Teritorii să continue deplasarea, pe când celălalt stătea în faţa conurilor cu puşca agăţată în umăr ca o santinelă. Vi i-aş descrie pe tipii ăştia, dar ar trebui să inventez. Nu reuşeşti să vezi prea multe prin masca de la costumul de protecţie. Dar aveam senzaţia că erau tineri şi duri, ameţiţi de importanţa muncii lor. Presupun că, dacă eşti un dependent de adrenalină din Vermont, nimic nu poate fi mai bun ca un accident nuclear.

— Alo, ia-o în sens invers, domnişoară! mi-a spus cel cu puşca în momentul în care am ajuns lângă el şi am coborât de pe bicicletă.

Prin măştile acelea, vocea nu seamănă cu cea a lui Darth Vader, dar se aude puţin înfundată. Trebuia să strige şi răsuflarea îi aburea viziera.

Când am început să-i răspund, eram destul de calmă. Încercam să par foarte rezonabilă.

— Îmi pare foarte rău, am început eu. Mă întorc repede. Câinele meu e acasă şi cred că părinţii mei au plecat. Trebuie să-l salvez.

— Nici vorbă, a spus el. Nimeni nu are voie să treacă.

— Înţeleg. Dar mă întorc repede. Ştiu că e periculos. De asta...

— Uite ce e, trebuie să faci cale întoarsă, fetiţo. E un ordin!

Probabil cuvântul *ordin* m-a scos din sărite. După cum se bucurau să spună, de-a lungul anilor, psihologii şi îndrumătorii mei oricui îi asculta, eu nu reacţionez bine la comenzi. Aşa că m-am răstit la el.

— Las-o naibii! i-am zis. Da? Bine! Lasă-mi câinele să moară acolo!

Pe urmă m-am urcat pe bicicletă, ca şi cum voiam să fac ce spunea el, dar, în loc să mă întorc, am încercat să trec pe lângă el şi să îmi continui drumul spre casă. Ce putea să facă, să mă împuşte?

Ei bine, nu m-a împuşcat. Dar s-a mişcat repede şi m-a apucat de spatele bluzei înainte să pedalez trei metri. Când a tras de material, m-a răsucit şi am căzut. S-a împiedicat şi el, dar nu a ajuns pe marginea drumului ca mine.

— Ce naiba, fato! a zis el, uitându-se la mine. Am spus că nu te poţi întoarce acolo! Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu! Vreau doar...

— Ştiu, vrei să-ţi iei câinele, înţeleg. Dar nimeni nu are voie să se întoarcă acolo. Doamne, toată lumea se străduieşte să plece!

Îmi amintesc că am dat să spun ceva despre Maggie şi simplul fapt că i-am pronunţat numele m-a făcut să plâng. Mă văităm că îmi voiam câinele, îi voiam pe părinţii mei şi voiam să mă duc acasă.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el Unde crezi că sunt părinţii tăi?

Până să răspund eu, celălalt tip, cel care dirija traficul, a strigat:

— N-avem timp de asta, Rick! Urc-o într-o maşină care merge în sud – orice nenorocită de maşină – chiar acum!

Eu şi Rick ne-am uitat o secundă unul la altul, după care a dat drumul puştii şi a încercat să mă ajute să mă ridic. Îşi folosea mâinile ca pe un stivuitor, băgându-le sub braţele mele, ceea ce durea foarte tare. A fost mai mult din reflexul de apărare împotriva durerii, dar m-am dezlănţuit şi i-am dat una peste coate ca la karate. Poate se temea că voiam să întind mâna după puşcă, deşi nu-mi trecuse prin gând, aşa că a făcut o mişcare înapoi. Am profitat de moment ca să ridic bicicleta şi am pornit. Ştiam că nu aveam să ajung prea departe dacă încercam să o iau spre nord, spre casa mea din Reddington, aşa că am luat-o spre sud M-am gândit că erau prea ocupaţi să mă urmărească dacă mă îndepărtam de locul accidentului la fel ca toţi ceilalţi – şi am avut dreptate. Nu au venit după mine.

Mi-am spus că voi găsi altă cale de a mă întoarce, un alt drum, că o voi salva pe Maggie. Dar în adâncul sufletului ştiam că asta nu se va întâmpla. Nu aveam cum să mă întorc. O lăsam pe Maggie în urmă şi nu puteam să fac nimic. Plecam la fel ca toată lumea. Aşa că pedalam şi plângeam, spunând cu glas tare, ca şi cum mă putea auzi: „Îmi pare rău, Maggie, îmi pare aşa de rău”.

Poate pentru că furasem bicicleta am parcat-o chiar în faţa uşii unui magazin de cartier la vreo zece kilometri de punctul de control, ca să o pot vedea dinăuntru. Oamenii erau cam disperaţi şi nu voiam să o fure altcineva de la mine. Patronii magazinului se pregăteau să închidă pentru că şi ei trebuiau să evacueze zona. Dar nu ştiau dacă să cedeze siguranţei sau lăcomiei. Nu eram singura persoană care spera să cumpere repede ceva. Eram cinci persoane la rând când a intrat şeriful şi toţi păreau să fi luat ultimele rezerve de apă şi de Gatorade din magazin. Descoperisem că aveam doi dolari la mine, de ajuns pentru o ciocolată Tiger's Milk.

Şeriful era un tip burtos şi purta o mască de oxigen. Noi ceilalţi trăgeam în piept aerul intoxicat de radiaţii. Dar el şi-a scos masca din jurul gâtului şi le-a spus bărbatului şi femeii din spatele tejghelei:

— Trebuie să închideţi acum! Lăsaţi-i pe oamenii aceştia să cumpere ce vor, dar nu mai daţi voie nimănui să intre. Vreau să încuiaţi şi să vă vedeţi de drum în două minute.

Cei doi au încuviinţat, iar femeia, care presupun că era proprietara magazinului împreună cu soţul ei, mi-a spus după ce i-am întins cei doi dolari:

— Cum te cheamă?

Avea vreo cincizeci de ani şi încerca să pară mămoasă.

— Emily Shepard, i-am răspuns din reflex.

— Shepard. Tocmai am auzit la radio numele acesta, mi-a spus bărbatul de lângă ea, încercând să-şi amintească în ce context. Apoi a pocnit din degete şi a vorbit mai departe: Tatăl tău... părinţii tăi... Pe urmă s-a oprit brusc. A tăcut în mijlocul frazei.

Cel din spatele meu, un tip înalt şi slab de vreo treizeci de ani, cu şapcă verde John Deere şi care părea deja foarte agitat, m-a apucat de umăr şi m-a întors ca să se uite la mine.

— Tatăl tău a făcut asta? a spus el, pe jumătate întrebându-mă, pe jumătate făcând o afirmaţie hotărâtă.

Preţ de o clipă n-am spus nimic. Deodată, toţi cei de la rând au început să ţipe, fie la mine, fie unul la altul. Era un haos. În spatele lui era un cuplu, o femeie şi un bărbat care erau destul de în vârstă ca să îmi poată fi părinţi, dar care arătau cam înspăimântător, şi m-au apucat fiecare de câte o mână, iar femeia s-a apropiat de mine şi mi-a spus cu respiraţia cea mai împuţită de bere din lume:

— Ne-am pierdut casa! Din cauza nenorocitului de taică-tu, ne-am pierdut casa! Ce-ai făcut?

Instinctiv, m-am zbătut să scap şi m-am uitat la şerif, care încerca deja să intervină între mine şi cei doi neisprăviţi. Mi-am dat seama că era nervos şi la început m-am simţit uşurată pentru că urma să îi pună la punct pe nebunii aceia. Nu. De fapt, era nervos din cauza mea.

— Domnişoară, trebuie să stăm de vorbă cu tine. Trebuie să vii cu mine chiar acum.

— Dar eu n-am făcut nimic!

— N-am spus că ai făcut ceva. Dar trebuie să ştim ce s-a întâmplat. Trebuie să aflăm ce ştii. Vino cu mine.

— Mă arestaţi?

— Ai făcut ceva rău?

Privind în urmă, probabil că era sarcastic – *De ce să te arestez? Doar nu ai făcut nimic rău*. Dar cei din magazin se uitau la mine şi ţipau că muriseră oameni şi că aveau să moară şi ei, că îşi pierduseră casele, iar eu nu auzeam decât cuvinte precum *cancer, ruinaţi* şi *accident*. Cuvinte precum *tată.* Oamenii aceia nu mă cunoşteau pe mine sau pe tata, dar ne urau pe amândoi. Mă urau. Şi mi-am amintit ce auzisem la punctul de transfer.

O familie întreagă. Al dracului de dezgustător.

O să muşamalizeze tot. O să dea vina pe oamenii morţi.

Aveau o fiică. O vor pune să depună mărturie. Să spună ce alcoolic era tatăl ei.

— Nu, i-am răspuns şerifului. N-am făcut nimic.

Dar nu ştiu dacă a înţeles ce i-am spus pentru că oamenii din spatele lui voiau să mă linşeze, iar alţi oameni intrau în magazin ca să încerce să cumpere provizii, sperând că vor mai găsi pâine şi apă. Şeriful a strigat la proprietari:

— Vreau ca oamenii ăştia să iasă acum! Şi vreau să încuiaţi uşa aia! Mă auziţi?

Şi atunci am fugit. Am profitat de secunda aia ca să scap. Nu ştiam ce mă aştepta, dar era clar că toată lumea mă ura şi că îl ura şi pe tata şi chiar dacă nu mă arestau, aveau să mă forţeze să spun lucruri oribile despre familia mea. Când şeriful a încercat să împingă gloata deoparte şi să îi convingă pe patroni să încuie uşa, am rupt-o la fugă. Nu am privit în urmă când au strigat să mă opresc şi nu am îndrăznit să mă întorc pentru că o milisecundă era de ajuns ca să mă prindă. Am sărit pe bicicletă şi am pedalat cât de repede puteam, strecurându-mă ca o nebună prin traficul aglomerat. Vreau să spun că nu m-am uitat înapoi decât după câţiva kilometri.

Cum spuneam, am pedalat cu greu, mai ales după ce a trecut efectul adrenalinei. Ştiam câţiva băieţi din şcoală care erau biciclişti adevăraţi: se înfigeau în pedale cu încălţările acelea speciale şi purtau tricouri galbene

de ciclism. Bicicletele lor cântăreau cât o pisică grasă sau un câine mic.

Bicicleta furată de mine nu era aşa. Era o bicicletă de munte. Şi mi-am dat seama destul de repede că o bicicletă ca aceea e groaznică dacă încerci să urci un munte pe ea. Ar trebui să le spună biciclete de teren. Sau biciclete pentru drumuri drepte. Dar avea multe viteze şi asta m-a ajutat un pic. Când ajungeam să nu mai pot urca dealul nici măcar în viteza pentru bunicuţe, mă dădeam jos şi mergeam pe lângă bicicletă. Încercam să mă bucur de faptul că măcar nu ploua.

Pe lângă asta, au fost nişte porţiuni de drum în primele două ore în care oricum nu puteam merge prea repede. Drumurile erau încă pline de oameni care încercau să scape. Era atât de trist. Şiruri întregi de locuitori din Vermont care erau îngroziţi de radiaţii sau de faptul că erau pe punctul de a pierde tot ce aveau. Uneori, cei care erau biciclişti mai buni decât mine mă întreceau. Alteori, treceam eu pe lângă plimbăreţi. Mormăiam toţi unii la alţii. Niciunul dintre cei cu maşina nu s-a oferit să mă ia pentru că de multe ori scoteam un timp mai bun ca ei – deşi, după cum spuneam, nu mă mişcăm prea repede. Trăgeam cu ochiul în maşini şi camioane, iar feţele oamenilor spuneau tot adevărul: amorţire, groază şi şoc. Priveam la lucrurile pe care le consideraseră importante şi pe care le luaseră cu ei: calculatoare – de birou şi laptopuri – tablouri, albume foto, perne, pături, pungi maronii de cumpărături. Bidoane de patru litri de apă. Apă şi calculatoare: toate astea mă fascinau. Mulţi dintre cei care nu erau la volan erau atenţi la iPaduri şi tablete, citind ştirile.

Mai erau şi o mulţime de animale şi toate mă făceau să mă gândesc la Maggie.

Era ca şi cum încercam să ajungem toţi la mal cu o arcă, înainte ca totul să se ducă de râpă.

Când mă gândeam la alte lucruri în afară de familia mea sau la faptul că fugisem, mă gândeam la felul în care furasem bicicleta. Nu mai furasem nimic până atunci. Nici măcar nu eram genul acela de copil care băga în buzunar câte un flacon de Bubble Yum de la magazinul general din Reddington. Cred că bicicleta a fost începutul unui drum alunecos care avea să mă aducă în cele din urmă în punctul în care aş fi furat orice ca să pot supravieţui.

Eram cumva mai speriată decât cei din maşini şi camioane? Cred că da, în anumite privinţe. Spre deosebire de ei, eu eram sigură că părinţii

mei tocmai muriseră. Eram convinsă că tata era responsabil pentru tot coşmarul acela. Sau cel puţin parţial responsabil.

Şi mă simţeam scoasă în evidenţă. Aveam senzaţia că oamenii mă urmăreau. Dar era asta o scuză pentru furtul bicicletei? Probabil că nu. Era însă o explicaţie. Aproape că începeam să delirez. Poate că arătam ca orice alt refugiat pe bicicletă, dar mă apropiam cu repeziciune de o cădere nervoasă care ar fi făcut-o pe cea de la punctul de control să pară o joacă.

Desigur, într-un târziu, traficul s-a eliberat. Mulţi oameni se îndreptau spre vest, apoi găseau diverse drumuri care duceau spre sud şi maşinile se dispersau. Şirul era neîntrerupt şi se îndrepta în aceeaşi direcţie (cât mai departe), dar începea să se mişte. Se făcuse deja după-amiază târziu, dar eram în iunie, aşa ca soarele avea să apună abia peste câteva ore. O parte din mine începea să se întrebe ce aveam să fac după lăsarea întunericului. Să mă opresc? Să dorm? Să merg mai departe? Şi dacă era să mă opresc, unde puteam să o fac? Habar nu aveam dacă radiaţiile mai cădeau peste mine, aşa că am decis să merg mai departe. Acum voiam doar să plec cât mai departe de teritorii, la fel ca toţi ceilalţi.

Pe la cinci şi jumătate am ajuns la alt deal, m-am dat jos de pe bicicletă şi am început să o împing. După aproape un kilometru, a oprit în dreptul meu un camion de pâine. Pe atunci nu aveam radar pentru chestii urâte ca acum, dar, privind în urmă, nu conta. Tipul de la volan purta o jachetă maronie cu ecuson cu numele lui şi al brutăriei. Îl chema Sandy şi părea să aibă cincizeci şi cinci sau şaizeci de ani, dar avea părul alb şi des şi mâinile zbârcite care îmi aminteau mereu de fermierii pe care îi cunoşteam.

— Te duc undeva? m-a întrebat.

Am ezitat şi el mi-a simţit reticenţa.

— Nu te muşc, a zis el. Înţeleg dacă nu vrei să urci. Dar am trei nepoate şi doi nepoţi. O parte sunt în Jeffersonville şi ceilalţi în Essex Junction. Sunt inofensiv, promit.

Brusc, mă simţeam epuizată. Tot aerul mi-a ieşit din plămâni ca dintr-un balon spart. Eram obosită, mi-era foame şi sete. Incredibil de multă sete. Trecuseră ore întregi de când nu mai băusem o gură de apă. Am încuviinţat.

— Da. Mersi, am mormăit eu, cu vocea obosită şi răguşită.

A ieşit de pe carosabil la câţiva metri înaintea mea ca să îl poată depăşi maşinile din spate, după care a oprit motorul. A coborât, a deschis uşile din spate şi a urcat bicicleta, sprijinind-o între rafturile de pâine, brioşe englezeşti şi chifle pentru hamburgeri. Când am urcat pe locul pasagerului, şi-a dat seama că nu eram într-o stare prea bună. Fără să mă întrebe ce vreau, a întins mâna în lada frigorifică Igloo, mică şi roşie, de unde a scos o sticlă de apă. Apoi s-a întins în spate şi a luat o pâine din cel mai apropiat raft. I-a desfăcut legătura de plastic şi mi-a întins două felii.

— Desigur, nu avem voie să facem aşa ceva, a spus el, apoi a luat şi el o felie. Dar cred că azi nu o să se supere nimeni.

Rămăsesem la jaf – cel în care aproape că am ajuns toţi ca Bonnie şi Clyde în fotografia aceea sinistră, alb-negru. E cea în care un membru al bandei stă pe câmp în lenjerie de corp cu jumătate de cap distrus de un glonţ, dar e încă viu, iar soţia lui e trasă de lângă el de un tip cu cravată şi de un poliţist. În poza aceea sunt sumedenie de poliţişti, dar Bonnie şi Clyde scăpaseră. Am văzut-o într-un documentar despre Banda lui Clyde Barrow la care m-am uitat cu Ethan într-o după-amiază. Ciudat, nu? A existat o perioadă în viaţa mea când mă uitam la canalul History după ore.

În fine, Missy şi-a scos mănuşile cu dinţii şi se pregătea să încerce din nou codul de la alarmă în casa unchiului şi mătuşii ei, dar Trevor a oprit-o.

— Nu! a strigat el şi i-a dat peste mână. Amprentele!

Missy a strigat că numerele dispăruseră pur şi simplu, adică îi dispăruseră din minte, dar deja era prea târziu. Alarma a pornit, ca o alarmă de maşină, dar mult mai tare. Se auzea de pe veranda din faţă, practic chiar deasupra capetelor noastre. Era asurzitoare şi ştiu că am ţipat. La fel a făcut şi Andrea.

Desigur, asta însemna că, în aceeaşi secundă, poliţia locală era anunţată automat.

Trevor a ridicat mănuşile lui Missy din hol, apoi ne-a tras pe toţi în bucătărie. Credeam că vom fugi toţi la Miata, dar cred că instinctul îi spunea doar să scape de ţiuitul acela, ceea ce însemna că trebuia să fugă în direcţia opusă. În bucătărie sunetul era mai puţin strident, dar tot

destul de puternic. Trebuia să strigăm ca să ne auzim.

— Ar trebui să plecăm de aici, spunea PJ şi îmi amintesc că dădeam din cap ca nebuna ca să-l aprob.

Dar Trevor a scuturat capul şi a spus:

— Mai avem câteva minute până vine poliţia, nu? Ne acordăm un răgaz de şaizeci de secunde şi luăm cât putem şi pe urmă...

Pe urmă a sunat telefonul de pe peretele din dreptul meu, speriindu-mă. Trevor s-a uitat la numărul şi numele de pe ecran şi a văzut că erau cei de la agenţia de pază.

— Cred că sună să vadă dacă am declanşat alarma din greşeală, a spus Missy, ştergându-se la nas.

Dintr-odată mi-am dat seama că nu încălcasem nicio lege. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă Missy răspundea la telefon şi spunea că venise acasă să ia ceva şi uitase codul. Că era doar o alarmă falsă, nimic grav. Puteam apoi să ne întoarcem toţi la Poacher, să ne drogăm şi să ne încercăm norocul la altă casă în altă seară.

Dar robotul telefonic a preluat apelul înainte să apuc să spun o vorbă, iar cei de la agenţie nu s-au ostenit să lase un mesaj. Acum nu mai era cale de întors.

— Bine, haideţi la treabă: şaizeci de secunde! a spus Trevor, iar eu am urmat-o pe Andrea în bucătărie ca să furăm argintăria, în timp ce Missy a urcat la etaj ca să ia toate bijuteriile mătuşii ei pe care le putea găsi (şi presupun că mătuşa ei avea ceva bijuterii, nu glumă).

Trevor şi PJ au început să scoată din priză aparatul de citit discuri blue-ray şi televizorul cu ecran plat din camera de zi, deşi nu ştiu cum naiba aveau de gând să pună în partea din spate a maşinii un televizor cât o masă de biliard. Dar erau masculi, aşa că trebuiau să încerce măcar, nu? (Iar eu? Aş fi scos din priză Xbox-ul şi mi-aş fi văzut de drum.)

Eu şi Andrea aveam nişte saci de rufe din pânză cu sfori la gură şi am început să aruncăm înăuntru sfeşnice, tacâmuri de argint şi lămpi cu ulei care probabil erau din cositor. Era greu să te concentrezi cu alarma aia înnebunitoare care urla, dar nu era ca şi cum făceam operaţii pe creier. Abia trecuserăm la treabă de vreo treizeci de secunde, băgând în saci cuţite, furculiţe şi linguri din sertare, când Andrea a dat drumul sacului şi a înjurat.

— La dracu! Ochiul meu!

Apoi a fugit în baia de la primul etaj, lângă scări. M-am dus după ea.

— Am ceva la ochi! Parcă aş avea sticlă înăuntru! a spus ea, după care a dat drumul la robinet şi s-a uitat în oglindă. Ochiul ei stâng era de un roşu aprins. Când s-a întors spre mine, am văzut şi ceva care semăna cu o picătură de seu verde la marginea de lângă nas. Ce mama dracului? a ţipat ea. Mă doare al naibii de tare!

Am auzit-o pe Missy coborând de la etaj, apoi s-a oprit când m-a văzut stând în uşa de la baie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Ochiul meu! s-a căinat Andrea. S-a întâmplat ceva cu ochiul meu! Mă doare şi nu văd nimic cu el!

— Nu vezi cu ochiul ăla? a spus Missy.

Până să răspundă Andrea, Trevor şi PJ au apărut în spatele nostru.

— Să mergem, a zis Trevor. Am terminat!

Avea în mână o vază, iar PJ ţinea o măsuţă de cafea. Cred că renunţaseră la televizor, dar tot au simţit că trebuiau să fure ceva ca să-şi plătească locuinţa. Însă măsuţa de cafea avea cam tot atâtea şanse ca şi televizorul să încapă în Miata.

— Nu văd! a strigat Andrea la noi. Nenorociţilor, nu pricepeţi? Nu văd! S-a întâmplat ceva!

Ştiam că Andrea era capabilă să o ia razna; fusesem martora uneia dintre crizele ei în ziua în care ne-am cunoscut la adăpost. (Să fim sinceri: după cum le plăcea psihologilor să spună, noi eram puţin prea impulsivi şi prea emotivi pentru binele nostru. Noi atrăgeam dramele. Vorbeam despre lucruri al naibii de serioase.) Dar situaţia era gravă şi nu s-a îmbunătăţit când Missy a certat-o pe Andrea, spunând:

— Ţi-am zis, nu poţi să dormi cu dermatograful la ochi!

Apoi Trevor a ţipat la ea că îşi dăduse mănuşile jos. S-a băgat între mine şi Missy, a oprit robinetul şi a început să şteargă chiuveta cu mâinile acoperite de mănuşi.

Dar Andrea a pornit apa din nou, a bătut din picior şi s-a prăbuşit pe gresie, lângă vasul de toaletă. Şi-a adunat genunchii la piept şi i-a cuprins cu braţele. Plângea în hohote şi spunea întruna că era în agonie, că avea să orbească şi că nimănui nu-i păsa. M-am aplecat, încercând să o îmbrăţişez şi să o ridic în acelaşi timp. Dar nici eu n-am reuşit mare lucru. Andrea era mai înaltă ca mine şi foarte încăpăţânată când voia. Era ca un

obiect de neclintit.

— Andrea, trebuie să mergem, m-am rugat eu, iar gândurile îmi alergau prin cap în timp ce încercam să găsesc cuvintele potrivite.

Nu mă ajuta nici faptul că alarma aia stupidă ne sucea minţile tuturor. Te ducem la urgenţe, am adăugat eu, ceea ce atunci mi s-a părut a fi o idee isteaţă. Desigur, acum îmi dau seama că ideea mea nu a fost tocmai genială. Dar orice om normal ar fi sugerat aşa ceva, nu?

— Trebuie să te ducem la spital!

S-a uitat la mine – am văzut că ochiul ei chiar arăta dezgustător – şi mi-am dat seama că pricepuse. Undeva s-a produs un declic. A pus o mână pe podea, pe cealaltă pe toaletă şi s-a ridicat în picioare.

— În regulă! Hai să plecăm de aici, a spus Trevor, după care am luat-o la fugă şi ne-am înghesuit în Miata.

Eu am apucat sacul Andreei, ducând două în spate, Missy îl avea pe al ei, dar am lăsat masa aceea ridicolă de cafea pe treptele de la intrare. PJ strângea vaza aceea la piept ca un copil cu ursuleţul lui. Arăta ca un puşti de cinci ani.

Missy conducea pentru că era maşina ei, iar Trevor stătea pe locul pasagerului. Eu, Andrea şi PJ eram iarăşi înghesuiţi pe bancheta din spate, ceea ce mie îmi convenea, deşi ajunsesem la mijloc. O ţineam de mână pe Andrea şi îi spuneam că totul avea să fie bine, că ea va fi în regulă, dar, de fapt, mă gândeam: „Ei bine, de asta ne-a dat Dumnezeu doi ochi. Ca să avem unul de rezervă dacă adormim cu dermatograful la ochi şi orbim." Dar n-am spus-o cu voce tare.

Missy tocmai băgase maşina în marşarier când am văzut luminile albastre care sclipeau pe alee. Cred că aleea avea vreo sută de metri lungime şi era străjuită pe ambele părţi de pini înalţi de 1,8-2 metri. Era o vilă destul de nouă. Cât de dură era Missy? Fără să ne spună o vorbă, a oprit farurile şi a ţâşnit drept înainte pe alee, a intrat pe gazon şi a călcat pe bucata de grădină pe care mătuşa ei o numea grădina italiană de vară. Avea acolo roşii, busuioc, ardei. Chestii din astea. Dar tot mai erau cadrele de sârmă pentru roşii, deşi acum erau goale ca bucăţile stricate dintr-un gard de plasă, iar Missy le-a doborât la pământ. În lumina lunii, păreau sfarâmăturile dintr-un film postapocaliptic cu zombi, ceea ce mă făcea să mă gândesc la Capul Abenaki şi la cum trebuia să fi fost în Zona de Izolare în zilele acestea.

În timpul acesta, Trevor şi PJ chiuiau ca nişte cowboy la rodeo. Li se părea foarte amuzant. Parcă erau la Marea Evadare. Pe urmă, Missy a trecut prin grădina vecinului, lovind şi leagănul de metal al unui copil. Nu era foarte târziu, iar luminile din casa vecinului erau aprinse – la fel şi cele din casa următoare. Dar chiar dacă ar fi fost ora două noaptea, mă gândesc că alarma tot i-ar fi dat pe oameni jos din pat. (Altă dovadă că Missy ar fi putut fi o infractoare al naibii de bună, dacă ar fi vrut: instinctul i-a spus să oprească farurile în timp ce gonea pe proprietatea vecinilor.) Cred că ne-am zdruncinat prin vreo şase curţi, iar unele chiar arătau ca nişte curse cu obstacole. Ca în „Amazing Race”[21]. Pe lângă leagăn şi numeroasele grădini, mai erau şi grămezi de buşteni, magazii din metal prefabricat, aparate de tuns iarba, cădiţe pentru păsări şi o masă de picnic cu bănci sudate. Erau scaune de lemn, tip fotoliu. Am văzut şi o căsuţă de jucărie de plastic; un chioşc de grădină. L-am lovit şi pe acela, pentru că încercam să nu trecem peste un nisipar pe care Missy l-a văzut prin întuneric în ultima secundă.

În cele din urmă, am ajuns pe aleea cuiva şi Missy a virat brusc la stânga, aşa că, pentru o secundă, ne-am aflat pe asfalt doar cu două roţi şi era cât pe ce să ne răsturnăm – ceea ce ar fi stricat seara cu totul, pentru că niciunul dintre noi nu purta centura de siguranţă, iar capota era coborâtă. Cred că mergea cu 65-80 kilometri pe oră, dar viteza e destul de mare dacă mergi noaptea, fără faruri aprinse, prin grădinile vilelor oamenilor bogaţi.

Îmi amintesc că am răsuflat uşurată când am intrat din nou pe şosea. Missy a aprins farurile şi a încetinit foarte tare. Nu era sigură de limita de viteză, dar bănuia că nu trebuia să depăşească 60 kilometri pe oră. Lăsasem în urmă şi luminile intermitente, şi alarma de la casă. M-am uitat la Andrea, care stătea cu capul plecat şi cu mâinile pe ochi. Mă întrebam dacă plânsul avea să o vindece sau să-i facă mai rău şi mi-am zis că avea să o ajute pentru că lacrimile puteau să spele mizeria din ochi.

Am mers mai departe până când am ajuns la o şcoală primară, iar Missy a intrat în parcare. Nu eram sigură de ce făcea asta – cred că niciunul dintre noi nu ştia – aşa că ne-a spus.

---

[21] Emisiune-concurs, difuzată iniţial în Statele Unite ale Americii, în care perechile de concurenţi se întrec pentru premiul final de-a lungul mai multor probe care îi poartă într-o călătorie prin mai multe ţări (n.tr.)

— O să scurtez drumul prin locul de joacă. Vreau să mă asigur că ajungem pe Dorset Street înaintea poliţiştilor, a explicat ea.

Acolo s-ar fi putut termina seara noastră, dar Missy s-a hotărât să-şi forţeze norocul. A ieşit în viteză de pe asfalt pe iarbă şi ne-am lovit de o traversă de cale ferată transformată în ghiveci pentru flori. Ne-am lovit în aşa fel încât nu ne-am oprit, nici măcar n-am făcut pană, însă PJ a zburat din maşină cu tot cu vaza pe care o ţinea în braţe. Missy a apăsat frâna, a oprit maşina şi am sărit cu toţii după el. Chiar şi Andrea.

Când am ajuns la el, stătea ghemuit pe o parte. S-a uitat la noi, s-a strâmbat şi a închis ochii.

— Sunt complet distrus, a gemut el cu vocea aproape imposibil de auzit.

În aceeaşi clipă am văzut sângele care îi murdărea umărul şi hanoracul gri. În jurul lui erau cioburi mici şi mari din vaza spartă.

— A naibii căzătură, PJ, a spus Trevor şi cred că aşa încerca el să mai detensioneze situaţia. Poţi să te ridici?

PJ nu a răspuns, aşa că Trevor s-a aşezat pe vine şi a repetat întrebarea. De data asta, PJ a clătinat din cap.

— Lasă-mă un minut, a murmurat el.

— Bun. Bine de ştiut, a mormăit Trevor, mai mult pentru el însuşi, apoi s-a întors şi a oprit farurile maşinii.

Tot atunci, Andrea şi-a amintit că ar fi trebuit să orbească – ceea ce chiar avea să păţească, din câte ştiam eu.

— Eu tot nu văd! a urlat ea isteric. Eu nu văd şi vouă nici că vă pasă!

Apoi a căzut în genunchi, lângă PJ. Eu, Trevor şi Missy am rămas în picioare vreo treizeci de secunde, încercând să ne dăm seama ce naiba trebuia să facem. Mi-era foarte frică pentru PJ. Mi-era frică pentru Andrea. Adică, eu chiar ţineam la oamenii aceştia, oricât de distruşi ar fi fost. Erau prietenii mei.

În mintea mea, acela e momentul care seamănă cu fotografia din documentarul cu Bonnie şi Clyde. Nişte criminali răniţi care stau pe câmp, unul probabil că moare, celălalt orbeşte.

După jaful acela nenorocit, părinţii lui Missy au venit să o ia acasă, dar au plecat doar cu maşina ei. Probabil ştiau că noi am spart casa unchiului şi mătuşii lui Missy, dar nimeni nu a depus plângere. Am

câştigat vreo mie şi ceva de dolari din lucrurile pe care le-am vândut, dar nu era nici pe departe cât de mult ne aşteptam să câştigăm. Avuseserăm mult de furcă şi ne asumaserăm multe riscuri. Dacă ne-ar fi prins, am fi avut probleme legale mult mai grave decât atunci când şterpeleam bidoane de Tide de la magazinele Grand Union sau Wal-Mart. Aceea nu ar fi fost decât o infracţiune minoră dacă ne prindeau. Dar tot coşmarul acela idiot cu unchiul şi mătuşa lui Missy ar fi fost luat drept crimă.

Mai târziu în aceeaşi seară, i-am dus pe Andrea şi PJ la spital, dar, ca să fim siguri, am mers aproape o oră spre sud, la spitalul Porter din Middlebury. Andrea era în regulă. Doctorul şi asistenta care s-au ocupat de ei s-au purtat frumos, dar femeia de la recepţie a fost o scârbă. De parcă era vina noastră că nu aveam asigurare. (Bine, era vina noastră. Dar, serios, chiar trebuia să ne ţină o predică în clipa aceea?) La urgenţe, Andreei i-au făcut anestezie locală, apoi i-au atins ochiul cu un tampon mic care a lăsat în urmă o vopsea portocalie. Andrea a ţipat ca şi cum fusese înjunghiată într-un film de groază, pe urmă a strigat la doctor pentru că îi mirosea gura a cafea, dar doctorul a dat pur şi simplu din cap şi a spus că ar trebui să respire pe nas, după care a continuat să o examineze. (La asta mă refeream când am spus că era de treabă.) Era un bărbat de vârstă mijlocie, dar încă în formă, şi atunci când se apropia de ea părea că se sărută. Era ceva foarte intim. Dar, desigur, nu s-a întâmplat aşa ceva, iar Andrea s-a calmat într-un târziu şi a devenit o pacientă cuminte. Doctorul i-a spălat ochiul cu ser fiziologic şi i-a dat un unguent cu antibiotic. I-a mai spus şi să nu mă lase să folosesc dermatograful ei.

Situaţia lui PJ era mai complicată, pentru că avea nevoie de cusături la rănile uriaşe pe care le avea pe braţ şi într-o parte. Mai avea şi două coaste rupte. Vaza şi căzătura aceea îl terminaseră. A trebuit să rămână peste noapte în spital.

A doua zi, când ne-am dus să-l luăm acasă, plecase. Pur şi simplu a plecat fără să spună nimănui. I-am trimis mesaje, l-am sunat zile la rând, dar nu ne-a răspuns. În cele din urmă, am renunţat. Nu l-am mai văzut niciodată.

Capitolul opt

Acesta nu e cel mai important lucru pe care îl veţi auzi de la mine, dar e posibil să fie cel mai interesant. Ştiaţi că multe dintre poeziile lui Emily Dickinson pot fi cântate pe melodia de la genericul serialului *Insula lui GiUigan*? Nu glumesc, vorbesc foarte serios. Când profesoara mea de engleză, domnişoara Gagne, mi-a spus asta prima dată, nu auzisem de *Insula lui GiUigan.* Dar ea mi-a explicat că era vorba de un vechi serial de comedie, aşa că l-am căutat şi l-am văzut pe YouTube. Se difuza la începuturile televiziunii: în anii 1960. În primul an, nici măcar nu au folosit film color, de aceea pare preistoric. Iar serialul e ridicol. Aşa cum au mai spus mulţi oameni înaintea mea, personajele eşuează pe insula asta în urma unui naufragiu şi reuşesc să construiască tot ce vor din nuci de cocos şi bambus... dar, nu se ştie din ce motiv, nu reuşesc să-şi repare barca. Cu toate astea, melodia de la început e atrăgătoare şi o înveţi destul de repede. Pun pariu că majoritatea o ştiţi, mai ales dacă faceţi parte din generaţia părinţilor sau bunicilor mei. Aşa că, faceţi o încercare.

„Nu m-am oprit pentru Moarte
Şi s-a oprit ea pentru mine;
În trăsură eram doar noi
Şi Nemurirea.
Am mers încet, nu se grăbea,
Iar eu uitasem chinul şi plăcerea
De dragul politeţii ei."

Înţelegeţi ce spun? Alegeţi la întâmplare altă poezie de-a ei şi vedeţi ce se întâmplă. Funcţionează de cele mai multe ori. Nu ştiu ce spune acest lucru despre poeziile lui Emily Dickinson sau despre serialele americane dintr-o anumită epocă, dar pe mine m-a ajutat foarte mult atunci când am încercat să învăţ pe de rost poeziile mele preferate.

Mai poţi cânta *Nu m-am oprit pentru Moarte* pe muzica unui cântec folk neplăcut, *The Yellow Rose of Texas.* Cred că ştiţi şi cântecul acela. Daţi-i drumul: încercaţi să cântaţi poezia pe muzica din piesă. Ceea ce mi se pare mie cu adevărat interesant e că *The Yellow Rose of Texas* a fost scris, din câte se spune, despre o fată din Galveston, Texas, pe nume... Emily.

Câteodată totul pare să aibă legătură, nu-i aşa?

Într-o zi o să întocmesc o listă de Fete Interesante cu numele Emily. Nu e nevoie să fie celebre. Doar interesante.

Sandy, tipul care livra pâine pentru brutăria aceea, nu intrase în tură când m-a luat în maşină în după-amiaza cu pricina. La fel ca toţi ceilalţi, încerca ori să scape, ori să ajungă la familia lui – ori amândouă. Se ducea la Jeffersonville, unde locuiau fiica lui, ginerele şi doi dintre nepoţii lui. Urma să se întâlnească acolo cu soţia lui.

— Ce-ar fi să aştepţi acasă la fiica mea să vină cineva din Burlington să te ia? a spus el. În curând se întunecă.

Îi spusesem că eram studentă la Academia Reddington şi că stăteam la internat fiindcă nu eram localnică, dar şi că aveam bunici în Burlington. Părea aşa de cumsecade încât aproape i-am mărturisit cine erau părinţii mei, dar, după întâmplarea din magazin şi lucrurile pe care le auzisem în zona de transfer, mă temeam de reacţia lui. Aşa că i-am spus că eram din Briarcliff – după cum aveam să mai repete de multe ori în anul acela. Când am ajuns acasă, m-am bucurat că nu îi spusesem adevărul. Televizorul era pornit, iar soţia, fiica şi ginerele lui se uitau la un şir neîntrerupt de ştiri despre Capul Abenaki. La fiecare câteva minute, auzeam numele tatălui meu şi niciodată nu era ceva de bine. Aveau filmări, imagini surprinse de pe partea canadiană, cu valuri întregi de fum care se ridicau deasupra reactorului. În faţa centralei se afla lacul Memphremagog, iar apa era liniştită şi întunecată, părând că se întinde la nesfârşit. Întotdeauna am avut impresia că era un lac foarte lung. Dar după ploi şi inundaţii? Arăta uriaş, mult mai lat ca de obicei – pentru că *era* mult mai lat ca de obicei. Vedeam cât de mult crescuse nivelul apei în dreptul turnurilor de răcire. Nişte capete seci dezbăteau severitatea exploziei şi explicau hărţile şi diagramele de pe ecran şi (desigur) îşi spuneau părerea cu privire la cauza accidentului. Ploaia se oprise şi toţi păreau să fie de acord că totul ar fi fost în regulă dacă s-ar fi oprit cu o zi sau măcar cu o jumătate de zi mai devreme.

În plus, au sugerat ei, totul ar fi putut fi evitat dacă tata ar fi fost treaz. Dar cineva a spus apoi că nimeni nu ştia sigur dacă fusese beat sau dacă alcoolul făcuse parte din ecuaţia dezastrului. Însă toţi erau de acord că era vorba de eroarea operatorului. Ceva legat de condensatorul de izolare. Cineva, probabil că tata, îl oprise şi apoi – din cine ştie ce motiv –

nu îl mai putuse porni. Existau martori printre supravieţuitori – oameni care fugiseră din clădire înainte să se producă explozia. Tata murise, aşa că era persoana potrivită pe care să se dea vina.

Fiica lui Sandy se măritase cu un bărbat pe nume Walter Thomas, iar casa familiei Thomas era mică, dar plăcută. Era o fermă zugrăvită în galben şi verde şi era evident că tuturor le plăcea să se dea cu snowmobilul. Aveau două aparate mari şi două mici pentru copii – care erau mai mici decât mine – şi o cameră întreagă dedicată îmbrăcămintei, echipamentelor şi trofeelor pe care le câştigaseră copiii la concursuri de snowmobil. Pe fetiţă o chema Melissa şi era incredibil de deşteaptă. Era şi o fire sportivă, dacă te luai după panglicile, medaliile şi fotografiile care atârnau pe pereţii din dreptul scărilor. Era evident că avea să devină o adolescentă tipic americană, bună la toate. Avea unsprezece ani. Fratele ei avea nouă ani şi era mult mai liniştit. Eram prea amorţită ca să-mi formez o părere clară despre amândoi, dar pe Melissa nu părea să o deranjeze faptul că aveam să dorm în noaptea aceea pe o saltea gonflabilă pe podeaua din dormitorul ei. Cred că atât a fost suficient pentru mine ca să o plac.

Din fericire, aveau două pisici şi niciun câine. Dacă ar fi avut, cred că aş fi luat-o razna cu totul.

Aşa că am făcut un duş, apoi am luat cina cu familia. Eram prea tristă, înspăimântată şi obosită ca să spun prea multe, dar am minţit cu neruşinare şi entuziasm cu privire la situaţia mea atunci când m-au luat la întrebări. La un moment dat, m-am dus în camera cealaltă şi m-am prefăcut că vorbesc pe mobil cu părinţii şi cu bunicii mei inventaţi – deşi pierdusem de mult telefonul ba chiar m-am prefăcut că o sun pe Lisa Curran. Trebuie să recunosc că, după aceea, m-am gândit să spun încă o minciună şi să spun că telefonul meu nu mai avea baterie şi că aveam nevoie să folosesc telefonul lor fix. După care, aveam de gând să o sun pe Lisa şi să o implor să mă ajute. Dar ar fi trebuit să port conversaţia aceea de faţă cu familia, pentru că telefoanele fixe erau în camera de zi şi în bucătărie, ceea ce ar fi însemnat să dărâm toată minciuna pe care o construisem cu grijă. Şi acesta era un lucru pe care nu puteam să-l fac. Cel puţin, nu încă. Nu voiam să afle ce mincinoasă eram sau cine era tata.

Pe fiica lui Sandy o chema Bridget şi era coafeză – dar cred că era cel mai puţin aranjată coafeza de pe planetă. Bridget Thomas spunea că

adesea vopsea părul femeilor în albastru, ceea ce nu însemna că lucra cu adolescente excentrice, rele şi disperate după atenţie, ci cu doamne în vârstă. Era foarte cumsecade, la fel ca tatăl ei (ca toţi cei din familie, de altfel). Urma să mă ducă a doua zi de dimineaţă la bunicii mei imaginari din Burlington, pentru că spusesem că amândoi aveau vederea slabă şi nu prea conduceau maşina. Mi se părea un plan bunişor, deşi nu era genial. Trebuia să inventez o grămadă de alte minciuni odată ce ajungeam în oraş. Trebuia să inventez o adresă sau să aleg o casă la întâmplare şi să sper că nu era nimeni acasă. Apoi trebuia să explic cumva faptul că nu era nimeni acolo, una suficient de logică pentru ca Bridget să nu simtă nevoia să aştepte. Când eu şi Melissa am stins lumina în dormitor pe la zece, încă nu-mi venise nicio idee.

— Ţi-e frică? m-a întrebat ea deodată când ne întindeam în beznă. Din greşeală, era cât pe-aci să scriu „stăteam întinse în beznă" dar cunosc diferenţa dintre a se întinde şi a sta întins. Am avut un profesor în clasa a şaptea care m-a învăţat. Lucram dintr-un manual şi a citit cu voce tare următoarea propoziţie: Tata întinde mocheta pe podeaua din bucătărie. Apoi s-a uitat la noi şi a spus, prefăcându-se nedumerit: „Mocheta. Ce nume interesant pentru mama". N-am uitat asta niciodată. Desigur, gândindu-mă cât de des m-am întins cu cineva după topirea Reactorului Unu, ar fi fost corect, de fapt, dacă aş fi scris că stăteam întinsă.

I-am turnat Melissei câteva gogoşi în noaptea aceea, înainte să adoarmă.

Dar am recunoscut că îmi era frică.

— Şi mie îmi este, a spus ea. Dar nu ştiu exact de ce. Se spune că radiaţia nu va ajunge până aici.

— Nu va veni, i-am spus. Vei fi în regulă. Toţi vom fi în regulă. Dar nu credeam ce spuneam. Încercam doar să o fac să se simtă mai bine. Dacă aş fi fost sinceră, i-aş fi spus că era speriată pentru că nu conta ce spuneau *ei*. *Ei* nu ştiau ce să facă. Cumva, îşi dăduse şi ea seama. Şi eu înţelegeam, dar nu ştiam cum să-mi explic atunci că până şi oamenii care nu erau complet distruşi – cu alte cuvinte, toţi cei care nu locuiau sau lucrau în apropiere de Capul Abenaki – se temeau de necunoscut. Nimeni nu ştia ce aveau să însemne toate acestea pentru mâncarea noastră, pentru apă sau aer. Nimeni nu ştia dacă urma să rămânem fără curent sau dacă aveau să se oprească bancomatele. Nimeni nu ştia nimic.

În noaptea aceea nu am înţeles decât felul în care mă simţeam. Şi ceea ce simţeam era groază.

Salteaua gonflabilă era destul de confortabilă, dar am avut un somn neliniştit. M-am trezit pe la cinci dimineaţa, chiar înainte de răsăritul soarelui, dar vedeam prin ferestrele de la dormitorul Melissei că cerul se lumina deja. Nu adormisem foarte adânc, aşa că nu am trăit momentul acela „Oare unde sunt?" când am deschis ochii. Ştiam exact unde sunt. Ştiam foarte bine că părinţii mei muriseră.

În timp ce priveam cum lumina pătrunde încet-încet în casă, mi-am dat seama că avea să fie o zi frumoasă şi însorită – prima de după mult timp. O zi însorită în iunie? Cândva, acest lucru era minunat. Acum era de ajuns ca să mă facă să zâmbesc.

Mă gândeam cum avea să fie când Bridget mă va întreba de adresa bunicilor mei la micul dejun.

Eu: Ăăă, nu ştiu sigur. Dar ştiu cum să ajung acolo.

Bridget: Ce număr de telefon au? Pot să-i sun.

Eu: Nu îl ştiu.

Bridget: Nu vrei să-l iei de la mama sau tată tău?

Eu: Pot să găsesc eu casa. Ştiu exact unde e. Doar că nu ştiu numele străzilor din Burlington.

Îmi imaginam că şi Sandy îmi oferea o soluţie. Că lua din maşină un GPS Garmin şi că i-l dădea fiicei lui, după ce obţineam eu adresă de la părinţii mei.

Aşa că am ieşit de sub cearşaful albastru-deschis de pe salteaua gonflabilă, mi-am găsit hainele şi m-am îmbrăcat. Toţi cei din casă dormeau încă. Am mers în bucătărie în linişte, am găsit pe frigider un carneţel cu magnet pe care păstrau lista de cumpărături şi am rupt prima foaie. Le-am scris un bilet de mulţumire. Le-am spus că e frumos afară şi că prefer să merg cu bicicleta până în Burlington. Erau mai puţin de cincizeci de kilometri până acolo. (*Mai puţin.* Am ajuns în primele ore ale după-amiezii, dar eram praf. Mă dureau genunchii, fundul îmi amorţise, iar spasmele îmi scuturau spatele.) În josul paginii mi-am scris numele: Abby.

Când abia făcusem vreo cinci kilometri, am început să mă întreb dacă aveau să fie destul de îngrijoraţi încât să cheme poliţia. În

imaginaţia mea vedeam anunţuri pentru persoane dispărute sau alerte pentru copii răpiţi şi întreg statul Vermont care căuta o adolescentă pe nume Abby Bliss. Mă întrebam cine avea să fie prima persoană care să mă caute pe Google şi să descopere că Abby Bliss murise de o sută de ani.

Dar nu au sunat la poliţie. Sau, dacă au sunat, ultimul lucru pentru care voia să se îngrijoreze vreun şerif sau poliţist a doua zi după explozia de la Capul Abenaki era o adolescentă care a vrut să meargă cincizeci de kilometri pe bicicletă până la Burlington.

Câteodată am impresia că am vorbit prea mult despre pastile. Luam multe, dar fumam şi multă iarbă. Odată ce făcea unul dintre noi rost de douăj' de para' – douăzeci de dolari pe limba lui Poacher – îi dădeam pe orice fel de droguri aveam la îndemână.

Ca să ştiţi şi voi, nu am luat niciodată heroină. Poacher spunea că heroina e ca şi când „Dumnezeu te pupă pe obraz", dar pe atunci mă simţeam foarte mică şi nu eram sigură dacă m-aş fi descurcat în cazul în care se apropia de mine ceva atât de mare precum Dumnezeu. În bucătărie aveam un sertar plin doar cu ace, linguri şi bucăţi de vată. Mă cam speria sertarul acela.

Cât despre metadonă? M-am uitat odată la Trevor şi la PJ care încercau să o prepare într-o sticlă de un litru de pepsi şi m-am îngrozit. Pastilele nu mă deranjau. Păreau mult mai inofensive decât calmantele pe care le descoperisem şi care îmi plăceau. Dar jupuitul bateriilor? Gazul din brichete? Treburile astea erau nişte nebunii. Când a ajuns Poacher acasă, aproape că a luat-o razna.

— Ce dracu' încercaţi să faceţi? a urlat la ei. Îmi daţi foc la apartament?

Se pare că, dacă nu ştii exact ce faci, e uşor să transformi o inofensivă sticlă de un litru de pepsi într-o bombă. Cât trăieşti înveţi.

Nouă luni mai târziu, când pierdusem tot, inclusiv pe Cameron, şi încercam să mă întorc la Reddington, găseam resturile operaţiunilor asemănătoare de preparare a metadonei în iarba înaltă de pe marginea drumului: sticlele de plastic de un litru, pline cu o substanţă maronie. Uneori încă mai erau tuburi înăuntru. Mi se făcea greaţă. Dar îmi amintesc că mă simţeam şi de parcă evitasem un dezastru. Dar pe vremea aceea nu mă gândeam că mă aştepta vreun viitor – la urma urmei, de asta

mergeam acasă dar măcar terminam cu toate în condiţiile impuse de mine, nu pentru că nişte colegi de cameră idioţi ne aruncaseră pe toţi în aer încercând să prepare puţină metadonă.

***

Înainte îmi plăcea să merg la schi cu tata. Aveam un snowboard şi mergeam destul de bine, dar, de obicei, schiam ca să fiu aproape de el. În timp ce urcam cu telescaunul, vorbeam aşa cum nu o puteam face în altă parte – în feluri în care nu vorbeam altădată.

Îmi plăcea să mă uit la *Prietenii tăi* pe DVD cu mama. Stăteam pe canapeaua din salon şi beam ciocolată caldă. Mama făcea o ciocolată caldă foarte, foarte bună. Câteodată îi presăra nucă de cocos deasupra, alteori îi adăuga un vârf de cuţit de praf de ardei iuţi. Nu o făcea niciodată din plic.

Îmi plăcea că mama era foarte sofisticată şi exotică în unele privinţe. Gândiţi-vă doar la numele ei: Mira. Îmi plăcea să mă uit cu ea în revista *New York Times Style Magazine* în weekendul în care apărea odată cu ziarul de duminică. Uneori îmi arăta poze cu felul în care se îmbrăca pe când locuia în Greenwich Village înainte să-l cunoască pe tata. Nu semăna deloc cu felul în care se îmbrăca în Vermont.

Îmi plăcea să-mi citească în pat când eram mică, chiar şi când abia învăţam să merg. Mama şi tata veneau pe rând, iar regula spunea că trebuiau să îmi citească patru cărţi când eram foarte mică şi patruzeci de minute sau o ora când eram mai mare. Într-o seară, când tata îmi citea din *Sideways Storiesfrom the Wayside School*, am ajuns la scena în care aflam că personajul pe nume Calvin avea un tatuaj cu un cartof pe o parte şi am ajuns să râdem amândoi ca nebunii timp de un sfert de oră. Pur şi simplu nu ne puteam opri.

Îmi plăcea dormitorul meu, plin de animale de pluş, spiriduşi şi cufărul în care mai păstram hăinuţele de când eram mică. Îmi plăceau rafturile pentru cărţi, aveam două şi erau albe, până la tavan. Îmi plăcea divanul de la fereastră, aşezat în plin soare. Îmi plăceau jurnalele pe care le ţineam.

Îmi plăceau hainele mele. iPodul meu. Telefonul meu.

Îmi plăceau posterele aduse din casa de la ţară a lui Emily Dickinson din Amherst când aveam paisprezece ani şi pe care mama le înrămase.

Îmi plăcea de Maggie. Îmi plăcea felul în care tata o striga Maggie May şi că uneori îi cânta un vers sau două din cântec în timp ce o mângâia pe burtă.

Va spun toate astea ca să ştiţi că viaţa mea nu a fost mereu un asemenea dezastru impresionant. Ştiu că am mai încercat să explic acest lucru, dar e foarte important pentru mine să înţelegeţi. Adevărat, părinţii mei nu erau fericiţi în Vermont. Nu se simţeau ca acasă aici. Desigur, certurile lor m-au marcat. Beau – beau mult. Şi, evident, începusem deja să o dau în bară înainte de explozia care m-a lăsat orfană.

Dar dacă sunt cinstită, aşa cum am promis să fiu, trebuie să ştiţi că am fost un copil norocos în anumite privinţe. Ştiu că mi-am atras singură o mare parte din coşmarul care s-a abătut asupra mea.

Nu ştiu exact de ce am ales Burlington. Dar acum ştiu că aici ajung toţi oamenii fără adăpost din nordul Vermontului, New Hampshire şi nordul New Yorkului. Aşa a fost dintotdeauna. E un oraş, ceea ce înseamnă că are servicii sociale. Şi droguri. Şi baruri. Şi oameni – unii dintre ei încearcă să te ajute, alţii să te exploateze.

Cred că mă luam şi eu după mulţime, după şuvoiul acela nesfârşit care venea din Teritorii. Era uimitor să vezi haosul pe care l-am găsit în Burlington. Reactorul Unu explodase cu douăzeci şi cinci de ore mai devreme şi deja erau corturi instalate pe faleza şi în parcul Primăriei, ba chiar auzeam cuvintele „plimbăreţi" şi „veniţi din vale". V-am spus deja că mulţi dintre plimbăreţi nu veniseră pe jos în Burlington; de asemenea, mulţi dintre cei „veniţi din vale" nu trăiau cu adevărat în vale, în contra vântului purtător de reziduuri.

Unii, ca mine, erau din chiar inima dezastrului şi nu din vreo vale. Alţii veneau din zone care aveau să se dovedească mai târziu sigure. Sau, mă rog, destul de sigure. Dar printre ei se aflau şi multe femei însărcinate, multe mame tinere cu bebeluşii lor, mulţi oameni în vârstă. Aceştia erau oameni care nu voiau să lase nimic la voia întâmplării şi să fugă pur şi simplu.

Uneori mă gândesc că ne-am obişnuit cu toţii cu termenul „plimbăreţ" în loc de „venit din vale" pentru că are mai puţine silabe. Şi era mult mai rapid pentru toţi cei cărora le păsa suficient de Twitter ca să posteze ceva, nu?

Totuşi, mi-a luat ceva timp ca să parcurg ultimii kilometri până în oraş ca să văd toată nebunia cu ochii mei. Traficul pe drumurile din jurul Burlingtonului fie era blocat complet, fie se mişca cu doar câţiva kilometri pe oră. În mare parte a timpului, nici măcar nu puteam să trec cu bicicleta printre maşini pentru că, în loc să fie câte două benzi în fiecare direcţie, toate patru benzile deveniseră una singură. Serios, cinci şiruri de vehicule înghesuite pe patru benzi. Iar trotuarele erau pline de oameni care făcuseră autostopul până acolo sau fuseseră luaţi de prieteni cu maşina (şi de maşini de pâine, presupun), aşa că până şi cei care eram pe bicicletă ne-am dat jos şi am mers pe jos câţiva kilometri.

Dar drumul spre Burlington e plin de cafenele şi restaurante de tip fast-food, ca McDonald's, Starbuck's şi Moes, şi toţi cei de acolo ne dădeau sticle cu apă şi suc până au epuizat marfa. A fost un gest frumos. Poliţiştii încercau să ajute şoferii să avanseze, dar toate intersecţiile erau blocate. Oamenii întrebau de veşti, iar veştile erau deprimante. Cel mai rău pentru mine? A fost momentul în care eu am aflat că prietenul tatălui meu, inginerul Eric Cunningham, îşi luase viaţa. Se pare că supravieţuise exploziei, dar îi părea atât de rău de ce se întâmplase – de ceea ce mersese prost – încât se împuşcase în ziua aceea cu o puşcă de vânătoare. Nici măcar nu ştiam că avea una. El şi tatăl meu jucau ping-pong împreună. Din când în când, mergeau împreună la schi. (Niciodată nu se ducea la vânătoare. Tata nu era vânător.)

Măcar nu ploua. Când am ajuns, într-un târziu, în vârful dealului de lângă Burlington, lacul Champlain şi munţii Adirondack semănau cu reclama unei agenţii de turism. Într-adevăr, Vermont e tot ce trebuie să fie. De altfel, pentru că ieşise soarele, m-am cam ars până când am reuşit să mă urc iar pe bicicletă şi să cobor pe Main Street şi să intru în oraş.

Capitolul nouă

Nu aveam permis de conducere, după cum ştiţi, dar aveam un permis provizoriu. Părinţii mei mergeau şi se întorceau împreună de la centrală două zile pe săptămână cu Audiul tatei. Aşa că luam maşina Subaru a mamei şi mă plimbam oriunde voiam. La Lisa sau la Ethan. Odată am ajuns până la Littleton, New Hampshire, unde erau magazine cu bluze şi blugi de calitate mai bună. Evident, era o încălcare a legii şi mă purtam complet stupid. Nu m-a prins niciodată poliţia, dar, când au aflat părinţii mei ce făceam, a fost ca şi când m-ar fi prins. Ei au ţipat la mine, eu la ei. Pe urmă mi-au luat telefonul şi m-au pedepsit timp de o săptămână.

Poacher era foarte deştept – sau, cel puţin, mai deştept decât îl considerau ceilalţi. Odată, când eram toţi acasă, puţin drogaţi şi ne uitam la ştiri la televizor, un expert discuta despre eroarea de operator de la Capul Abenaki, despre ce mersese prost, de ce barele de combustibil nuclear se rupseseră, de ce căzuseră bilele de uraniu şi începuseră să se topească. Erau ştirile de la ora unsprezece, aşa că eram toţi destul de relaxaţi.

Poacher s-a aşezat un pic mai în faţă pe saltea, clătinând din cap, şi a zis:

— Amărâţii ăia n-au avut nicio şansă!

Trevor, care trecea printr-o fază uşor sfidătoare în care îl provoca tot timpul pe masculul alfa, a spus:

— Nu ştiu. Eu cred că au greşit. Tu nu? Pur şi simplu au dat-o în bară. Păi nu erau pregătiţi pentru rahatul ăsta?

— Sigur că erau pregătiţi, a răspuns Poacher. E posibil ca unii să fi fost foarte bine pregătiţi. Dar există nişte oameni care au toate calităţile şi alţii care nu au, pur şi simplu. Îi vedeam mereu în Kuweit. Unii rămân calmi indiferent ce se întâmplă, alţii se pierd. Sau nu fac nimic, atunci când e mai bine să faci ceva decât să nu faci nimic. Pur şi simplu se blochează. Iar tipii ăia care erau în camera de control la Capul Abenaki? Asta nu a fost un exerciţiu. A fost ceva real. Iar ei nu sunt decât nişte operatori. *Operează* pe sistem. Cu asta se ocupă. E rutină. E doar o procedură. Gândeşte-te puţin: în ziua de azi, toate procedurile sunt pe

calculator. Sigur, probabil că aveau un manual care le arăta ce dracu trebuiau să facă. Dar dacă seamănă vreun pic cu sistemele de rahat pe care le-am văzut în armată, toate ţevile şi diagramele de instrumente au fost stocate în calculatoare. Aşa că, dacă reţeaua cade – bam! – dispare o parte importantă a hărţii de care au nevoie. Dosarele electronice dispar. N-am idee ce lumină rămâne când bateriile te lasă. E slabă? Se face brusc întuneric? Cred că bieţii *operatori* nenorociţi au făcut pe ei. Imaginează-ţi! Nu ştiu, poate unul dintre ei avea calităţile necesare. Poate nu. Dar toată pregătirea aia? Au uitat-o din cauza panicii. Pe întuneric. Îmi pare rău de ei. Sunt doar nişte oameni şi e întuneric sau aproape întuneric, eşti într-o cameră de control şi ştii că, unul dintre ei cel puţin, e pe cale să sară în aer şi nu poţi să faci nimic. Nimic, la dracu! Să fim serioşi: când nu găseşti valva, ţeava sau orice drăcie de material de care ai nevoie? S-a terminat jocul. S-a terminat... jocul.

Pe urmă a făcut zgomotul acela din jocurile Pac-Man când Blinky, Pinky sau Clyde îi înghit pe ultimii tăi Pac Men, apoi a făcut un semn cu degetul ca atunci când se scurge apa din cadă.

Eram destul de sigură că avea dreptate. De-a lungul anilor, auzisem conversaţii pe ici, pe acolo, între mama şi tata sau între tata şi alţi ingineri despre procedurile de urgenţă. Aşa că acum îl vedeam pe tata – poate şi pe mama, şi pe tata – stând în camera de control în uniforma albă. (Uniforma albă era echipamentul de protecţie. Nu are nicio legătură cu ce înseamnă „corectitudinea politică”. Nu uitaţi, vorbim despre o centrală nucleară. Ultimul lucru pentru care îşi face griji o centrală nucleară este corectitudinea politică.) L-am văzut stând acolo în cizmuliţele acelea pe care trebuiau să le poarte. (De fapt, tata purta cizmuliţe peste cizmuliţe. Erau nişte modalităţi speciale de a te îmbrăca şi a te dezbrăca, chiar şi atunci când era vorba de mănuşi. Existau locuri de „schimbat” şi un întreg protocol de „schimbat”) Deodată, mi-am dat seama că mi se face rău. M-am ridicat de pe canapea, călcându-l pe picior pe PJ – care a ţipat la mine, dar l-am ignorat – am alergat la baie şi am vomat în toaletă. Andrea era chiar în spatele meu, îmi ţinea părul şi mă mângâia pe spate. Vomam şi plângeam şi nu m-am oprit mult, mult timp.

Când am terminat, m-am mirat că nu stătea nimeni în uşă să privească. Să mă întrebe dacă luasem nişte pastile pe care nu ar fi trebuit să le iau. Andrea mi-a explicat că veniseră să vadă ce naiba se întâmpla,

dar că îi gonise ea de acolo. Pe urmă a dat drumul la apă caldă şi m-a ajutat să mă spăl pe faţă. Stăteam una lângă alta pe marginea căzii.

— N-ai înghiţit vreo prostie, nu? m-a întrebat ea.

— Nu. Doar că... oamenii aceia de la centrală...

— De asta plângeai?

— Mda.

Înţelegeţi de ce spun că Andrea era o soră grozavă? Când mă gândesc la asta, îmi doresc să fi mărturisit chiar atunci că mi-i imaginam pe părinţii mei pe întuneric în camera aceea de control. Poate că Andrea ar fi rămas dacă ar fi ştiut cine eram. Sigur, în zilele acelea cei mai mulţi oameni din Vermont îi urau pe toţi cei care aveau vreo legătură cu zona Capului Abenaki, dar nu cred că Andreei i-ar fi păsat. Chiar nu cred. Era acel gen de prietenă.

***

Când recitesc ce am scris până acum, observ că plâng mult. Cred că plâng destul de uşor. Îmi pare rău.

Dar, dacă suntem cinstiţi, nu treceam prin cea mai bună perioadă. Cred că ar fi fost mult mai ciudat dacă nu plângeam tot timpul – sau, cel puţin, atât de des pe cât o făceam.

În după-amiaza aceea, am rătăcit o vreme fără ţintă printre corturile şi păturile întinse pe iarbă în parcul Primăriei din Burlington. Dacă nu ştiai că lumea era pe cale să se sfârşească, ai fi zis că e concert Phish, numai că mulţimea era mult mai în vârstă şi erau mult mai puţine droguri. În aer se simţea miros de frică. În cele din urmă, am lăsat bicicleta pe iarbă lângă grădina în formă de amfiteatru, apoi m-am prăbuşit alături. Era după-amiaza devreme şi mi-am ales un loc între o familie cu cinci membri, întinsă pe prosoape de plajă cu Disney, şi doi bunici pensionari care aveau un grătar mic. Toată lumea voia să mă hrănească şi i-am lăsat. Era ca un fel de picnic, cu excepţia unui detaliu minuscul, că toată lumea era încă speriată de moarte că norul exploziei avea să vină spre ei şi toţi înjurau compania care conducea Capul Abenaki, dar şi pe toţi cei care aveau legătură cu centrala nucleară. Era o mentalitate de grup, toţi urau acelaşi lucru.

Dar tot trebuia să mâncăm, iar eu eram hămesită. Am mâncat nişte

sendvişuri preambalate cu unt de arahide şi gem, de la Smucker's Uncrustable, care aveau să devină gustarea mea preferată după câteva săptămâni, când aveam să fiu drogată în ultimul hal; am mâncat miel la grătar şi ceapă pe beţigaşe de lemn. Sendvişurile le-am primit de la familia mai tânără, mielul de la cuplul în vârstă.

După ce am mâncat, tatăl din familia Disney s-a oferit să mă ducă la cortul Crucii Roşii şi să vadă dacă poate găsi pe cineva care să mă ajute, dar nu eram sigură că îmi plăcea cum sună planul lui. Crucea Roşie avea să încerce să mă reunească – pe mine, Abby Bliss – cu părinţii mei şi din asta nu putea să iasă nimic bun. Şi-ar fi dat repede seama că inventasem numele, pe urmă ar fi ghicit cine eram. Şi eram convinsă că oamenii s-ar fi bucurat tare mult să o cunoască pe fiica lui Bill şi a Mirei Shepard. Între timp, bunica aceea – care îşi dădea cu cremă de protecţie solară pe obraji şi îmi dădea şi mie, ca şi cum cea mai mare problemă a noastră erau ridurile şi arsurile de la soare – mi-a sugerat să vizitez adăposturile pentru adolescenţi aflate nu departe de capătul de nord al Church Street. Citise un articol despre asta în ziarul din urmă cu două zile. M-a gândit la ce opţiuni aveam şi am decis că adăpostul suna mai promiţător, mai ales pentru că puteam să mă dau drept o fată oarecare care fugise de acasă – nu un plimbăreţ care îşi căuta părinţii. Trebuia să îi conving că aveam optsprezece ani, dar m-am gândit că îi puteam convinge o vreme. Nu încercam decât să mai câştig puţin timp, după care să văd ce trebuia să fac pe termen lung.

Aşadar, pe la şase şi jumătate am ajuns la uşa adăpostului.

Cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat în seara aceea? Cineva mi-a furat bicicleta.

Iată lista promisă cu Fete Interesante pe care le cheamă Emily. Repet, regula e să fie interesante, nu celebre – deşi cele mai multe femei de pe lista asta sunt de la puţin până la foarte cunoscute.

Emily Dickinson: poetă şi sihastră. De fapt, e posibil să fie cea mai cunoscută sihastră şi nu e uşor să fii celebru şi să-ţi păstrezi intimitatea. E o realizare impresionantă şi face ca ea să fie *foarte* interesantă.

Emily Watson: actriţă. Am văzut două dintre filmele ei şi e foarte bună. Joacă roluri de femei nebune şi mame. Sunt de acord.

Emily Stetson: se spune că a înfipt ţăruşi în inima unor vampiri gemeni dintr-un sat din Ţara Galilor în 1905. Nu a fost acuzată de crimă

pentru că nu erau declarate persoane dispărute şi nici nu au găsit vreun cadavru. Dar iată de ce e interesantă: vicarul i-a mulţumit pentru că a dezgropat două morminte în cimitirul bisericii şi pentru că a redat odihna bine meritată celor două suflete. Satul o iubea. O *iubea.*

Emily Post: era absolut obsedată de maniere.

Emily Bronte: ne-a dat *La Răscruce de vânturi.* Mai trebuie să zic ceva?

Emily Paulsen: prima fată care a jucat pe post de fundaş la o echipă de fotbal de la un liceu din Vermont. În clasa a noua şi-a rupt coastele, într-a zecea piciorul stâng şi a suferit o contuzie într-a douăsprezecea. Dar în clasa a unsprezecea? Şi-a condus echipa spre victorie.

Emily Blunt: altă actriţă – la fel ca Emily Watson, e din Anglia. Tot ca Watson, se pricepe de minune să joace femei care o iau razna.

Mai sunt câteva femei din secolul al nouăsprezecelea care militau pentru drepturile femeilor şi pe care le chema Emily, dar n-am putut să termin de citit paginile web pe care le-am găsit despre ele. Mult prea plictisitoare. Nu sunt (după părerea mea) foarte interesante. Îmi pare rău. Poate nu erau suficient de nebune pentru mine. Poate că definiţia mea pentru interesant este nebun.

Am dormit buştean în prima noapte la adăpost. Nu-mi amintesc nici măcar un vis.

Camera mea era mică, nu prea lungă şi nu avea nimic pe pereţi. Avea un pat, o măsuţă de toaletă şi o fereastră. De la geam se vedeau o alee şi o clădire din cărămidă, dar nu prea îmi păsa mie de privelişte. Camera era la etajul al treilea şi era cam încinsă pentru luna iunie, dar ştiam că sunt norocoasă să o primesc, aşa spartană şi goală cum era. La urma urmei, era ultima cameră disponibilă la adăpost şi am primit-o doar pentru că pe fata dinaintea mea – care era şi una dintre poveştile lor de succes – o mutaseră într-un apartament propriu. Alţi copii de acolo mi-au spus că fuseseră destul de speriaţi în prima lor noapte la adăpost, dar cred că eu eram prea bulversată ca să-mi fie frică. Şi-apoi, habar nu aveam ce drame mă aşteptau: aerele de regină nesfârşite, apropiate de isterie, care te secau de energie şi erau ceva normal pentru majoritatea fetelor de acolo. Iar eu credeam despre mine că fusesem cândva ţâfnoasă? Da, sigur. Nu cunoşteam sensul cuvântului ţâfnos.

În orice caz, când m-am trezit dimineaţă, mă simţeam atât de bine

încât am început să cred că era posibil ca părinţii mei să nu fi murit şi că erau pe undeva şi mă căutau. Că erau îngrijoraţi şi disperaţi – ceea ce mă făcea să mă simt emoţionată şi plină de speranţă. Aşa că, înainte să îmi fac duş, am întrebat-o pe fata din camera din faţă dacă puteam să folosesc telefonul ei mobil. (Evident, acest lucru s-a dovedit a fi o mare greşeală.) O chema Camille şi fugise din Barre, Vermont. Mama şi tatăl ei lucrau la o firmă care se specializase în sicrie pentru bebeluşi. Nu era de mirare că era în halul acela: părinţii ei făceau coşciuge pentru micuţi. Dar mi-a dat telefonul imediat, aşa că i-am sunat pe mama şi pe tata şi le-am lăsat mesaje. Le-am spus unde eram şi i-am rugat să vină să mă ia. M-am gândit să rămân la adăpost până veneau ei.

Dar, desigur, nu mi-au dat voie să rămân acolo. Îmi spuseseră în seara precedentă că trebuia să plec până la ora opt, dar n-am crezut că o să le pese. Din contră. Am împrumutat telefonul lui Camille încă o dată şi le-am transmis părinţilor numărul de la adăpost, spunându-le că mă puteau găsi acolo. Le-am spus să întrebe de Abby Bliss şi că urma să le explic când ne revedeam.

După micul dejun, am devenit un alt caz preluat de Edie şi mi-am petrecut restul dimineţii inventând poveşti pentru ea – despre Abby Bliss. I-am vorbit despre un liceu la care nu am mers niciodată şi un cartier pe care abia puteam să mi-l imaginez. Probabil că nici nu-mi aminteam cu adevărat multe dintre lucrurile pe care le desenam – construiam o lume din fotografii pe care le văzusem în calculatorul părinţilor mei sau în albumele foto care se găseau pe câteva rafturi din biblioteca noastră. (Într-o vreme, mama chiar printa fotografii şi le punea în albume. S-a oprit când aveam nouă sau zece ani. Apoi fotografiile au început să se adune în sertare. Cine mai avea timp? Oricum, deja ne păstram fotografiile pe telefoane, Facebook şi Tumblr.)

După ce Edie s-a convins că nu eram schizofrenică şi că nu aveam tendinţe ucigaşe sau sinucigaşe – cred că de asta trebuie să te fereşti când conduci un adăpost pentru adolescenţi – a vrut să-i sune pe mama şi pe tata. Dar eu tot trăgeam de timp. I-am spus că nu voiam să ştie ei unde eram şi că oricum erau într-o croazieră undeva în Caraibe. Am implorat-o să aştepte până se întorceau. Am insinuat că existau *motive serioase* pentru care fugisem de acasă. Probabil că nu m-a crezut deloc, cu excepţia faptului că aveam optsprezece ani. Şi pentru că păream al naibii

de bine educată, s-a gândit să lase lucrurile în pace câteva zile şi să vadă ce se întâmpla mai departe.

Aşadar, imediat după prânz am mers la primul curs de „deprinderi de viaţă”, primul pas spre obţinerea primului MasterCard cu cincizeci de dolari. După aceea, o voluntară care bănuiesc că lucra pentru Edie – studiase la Universitatea din Vermont şi acum se pregătea să devină asistentă socială – mi-a dat un card cadou la Old Navy pe care îl donase un „înger” de la adăpost pentru urgenţe ca mine, aşa că am mers şi am cumpărat nişte lenjerie intimă şi o bluză. Pe urmă m-am dus la Biblioteca Fletcher. (Toată lumea mergea de obicei la Borders, dar Borders a dat faliment şi toţi au migrat spre biblioteca publică. Iată o altă dovadă că avem nevoie de librării: oamenii de acolo nu fac ca bibliotecarii, care se bagă în treburile tale dacă eşti un puşti goth fără casă şi cu un tatuaj pe faţă.)

Cei mai mulţi copii fără adăpost din bibliotecă pierdeau vremea la calculatoare ori citeau reviste precum *People*, *Maxim* sau *Rolling Stone* în sala cu periodice, dar eu voiam să mă ţin departe de orice fel de ştire. Făceam ceva ce acum ştiu că se cheamă „gândire magică”: dacă nu auzeam sau vedeam vreo dovadă că Bill şi Mira Shepard se numărau printre cei morţi la Capul Abenaki, însemna că probabil erau în viaţă. Şi auzisem deja destule ca să ştiu că lista oficială cu victime era dată la ştiri.

Oricum, sala periodicelor era plină. Plină ochi. Peste tot erau clienţii şi cei fără adăpost, dar în ziua aceea mai erau şi câteva zeci de plimbăreţi. Zeci. Cozile la calculatoarele de lângă biroul de informaţii era ridicol de lungi. Semănau cu rândul la care stăteau oamenii la cinema în seara în care avea premieră vreun film din seria *Hunger Games.* Aşa că am urcat la etaj, la secţiunile de literatură şi poezie. Am început să frunzăresc colecţiile cu Emily Dickinson, dar pe majoritatea le văzusem deja. Aveam câteva acasă. Aveam şi două dintre cele trei biografii de pe raft. Am luat un teanc de cărţi, inclusiv *Jurnalele Sylviei Plath,* şi m-am aşezat pe podea în colţul de la fereastră. Am dat peste un rând în jurnalele ei pe care mi l-am scris pe mână cu pixul: „Sărută-mă şi vei vedea cât de importantă sunt“. Nu face parte dintr-o poezie, dar e foarte poetic. Cred că e un vers mai bun decât oricare din versurile scrise până acum de Taylor Swift şi mie îmi plac piesele lor la fel de mult ca oricărei alte adolescente. Mi-a amintit de una dintre poeziile mele preferate de Emily Dickinson:

„Valurile deveneau somnoroase... Răsuflarea... nu...
Vânturile... ca nişte Copii... se legănau...
Răsăritul mi-a sărutat Crisalida...
M-am ridicat... şi am trăit...”

E o poezie care mă face să mă întreb dacă viaţa ei ascundea secrete fantastice pe care Emily nu le spunea nimănui. Spuneţi-mi că femeia care a scris „Răsăritul mi-a sărutat Crisalida” nu s-a trezit măcar o dată – poate chiar de mai multe ori – în braţele unui bărbat! Cum e posibil să nu o fi făcut?

Când am dat de pasajul acela din Plath la bibliotecă, îmi amintesc că mă gândeam că totul în lumea asta are o legătură. Am vrut să pun totul pe hârtie, toate legăturile, nu doar cuvintele de pe mâna mea. Voiam – aveam nevoie de – jurnalul meu.

Şi, evident, îi voiam pe părinţii mei. O voiam pe Maggie. Aveam nevoie şi de ei.

Când am plecat de la bibliotecă să mă întorc la adăpost, am luat-o pe nişte scări din spate ca să nu fiu nevoită să trec prin camera cu calculatoarele şi ştirile şi posibilitatea de a vedea numele lui Bill şi al Mirei Shepard pe un ecran sau pe prima pagină a ziarului *Burlington Free Press*.

Capitolul zece

Într-o zi, chiar la sfârşitul iui septembrie, cu aproape nouă luni înainte de accident, m-am dus beată la şcoală. Nu eram atât de beată pe cât credeau ceilalţi, dar eram destul de ameţită. Băusem câteva păhărele din sticla părinţilor mei de Cutty Sark în loc să mănânc terci de ovăz la micul dejun. Poate chiar ceva mai mult. Am băut de la jumătatea velelor corăbiei până mai jos de cuvintele „Scots Whiskey”. Scopul meu era să fiu prinsă, cum am şi fost, ca să le demonstrez ceva părinţilor mei, deşi aspectul acesta s-a pierdut printre ţipete, pedepse, jenă şi atitudinea făţarnică şi critică a îndrumătoarei mele.

— Eşti în clasa a unsprezecea, Emily, mi-a zis ea. Nu pricepi? Anul acesta va determina, mai mult ca niciodată, unde vei merge la colegiu. De ce să faci aşa ceva? De ce?

Ei bine, răspunsul era foarte simplu: pentru ca părinţii mei să vadă ce urât e să stai în preajma unui om beat. Poate că erau şi metode mai bune prin care puteam să transmit mesajul decât să mă aşez pe lângă scaun în sala de clasă comună sau să mă lovesc de profesorul de franceză pe hol şi să-l izbesc în peretele cu dulapuri. Cred că răsuflarea mea era inflamabilă.

Ca să se ştie, intenţionasem să cad de pe scaun. Nu am vrut să îl împing aşa pe domnul Poirier în nişte uşi de metal.

***

Luna se topea, o proeminenţă portocalie, aflată în declin.

De fapt, nu asta se întâmpla. Era doar luna. Dar avea pete roşietice şi nu mai era plină. Dar acela a fost primul vers din ultima poezie pe care am scris-o înainte să explodeze Reactorul Unu.

„Luna se topea,
O proeminenţă portocalie, aflată în declin.
Orizontul se pierdea în mare.“

Am scris-o pe la mijlocul lui mai. Evident, mai are versuri. Poate prea multe. Mi se pare interesant că am folosit „a se topi”. Chiar mă gândeam la un reactor nuclear, nu la îngheţata din jurul conului. Era o poezie de dragoste. Problema e că pe atunci nu eram îndrăgostită de

niciun băiat, aşa că poezie era cam nasoală. Era vorba despre primul sărut dintre doi tineri. Poate ar fi fost mai bine dacă aş fi scris despre faptul că nu exista niciun băiat în viaţa mea în noaptea aceea pe care să vreau să-l sărut şi *asta* era problema. *Asta* era tristeţea. Poate că poezia trebuia să fie o melancolie.

În orice caz, când stăteam pe stradă, la intrarea în adăpostul pentru adolescenţi, la câteva nopţi de la sosirea mea acolo, luna semăna cu un mac şi abia trecuse de faza plină. Evident, era în aceeaşi fază în care se aflase şi cu o lună mai devreme, când scrisesem poezia. Aşa că mi-am amintit cuvintele acelea stând acolo, uitându-mă la unul care fuma, şi mă gândeam la cât de frumos era cerul de deasupra oraşului Burlington. Teritoriile de Nord-Est erau un dezastru – de dimensiunea celui de la Cemobîl, dar soarele continua să răsară, luna continua să apară şi cerul era incredibil de frumos.

Şi mă întrebam cum mama dracului îşi permiteau copiii ăştia ţigări. Un pachet de ţigări de la magazinul general din Reddington costa vreo opt dolari şi jumătate. Adică patruzeci şi doi de cenţi o ţigară. Nu puteai să furi ţigări pentru că le ţineau mereu după tejghea. Pe urmă însă, am văzut ce făceau şi am înţeles: treceau ţigările de la unii la alţii ca pe ţigările cu marijuana. Eram cinci fete, iar primele patru plimbau între ele două ţigări.

În zilele acelea eram încă destul de tulburată. Ba eram calmă, ba mă găseai undeva într-o baie – la adăpost, la trecere, în bibliotecă, la mall – dând drumul la apă ca să nu audă nimeni sughiţurile mele jalnice. În unele momente aveam senzaţia că nu am aer. Ştiam deja că părinţii mei erau morţi. Ştiam şi că toată lumea îi ura. Eu nu-i uram, desigur. Probabil că îi iubeam mai mult acum, că nu mai erau, decât atunci când erau în viaţă – ceea ce, tocmai pentru că înţelegeam acest lucru, nu ajuta prea mult starea mea de spirit. Mai ştiam şi că oamenii exagerau foarte mult ceea ce făcuse sau nu făcuse tata în timp ce centrala se înclina – sau, mai bine zis, se rostogolea – în prăpastie; cu siguranţă exagerau. Când tata a plecat la Capul Abenaki în toiul nopţii, probabil că trecuseră câteva ore bune de când nu mai băuse nimic. S-a dus acolo la ora trei dimineaţa. Se culcase pe la unsprezece. Oricum, nu cred că băuseră niciunul prea mult cu o seară înainte. Fusese o seară destul de liniştită.

— Ia un fum, mi-a zis unul dintre puştii de pe stradă. Haide!

Nu fumam, dar m-am uitat la vârful ţigării şi părea destul de ispititor. Şi-apoi, nu mai aveam niciun motiv să nu o fac. M-am gândit că fusesem expusă la atât de multe radiaţii încât măruntaiele mele probabil străluceau pe întuneric. Când făceam tâmpenii, mama Lisei spunea uneori: „Voi, adolescenţii, credeţi că sunteţi nemuritori, asta e problema”. Poate că aşa era, înainte de accident. Dar acum? Eram destul de sigură că eram exact opusul nemuritorilor. Aşa că am acceptat ţigara, am luat-o ca pe o ţigară cu marijuana, pentru că nu mă puteam hotărî dacă s-o ţin ca Betty Draper din *Mad Men* sau ca Johnny Depp în orice film, pe urmă am tras un fum. Am tuşit, dar nu aşa cum fac oamenii în filme când se prefac că fumează. Nu a fost mare lucru. Pe urmă am mai tras o dată şi am suflat fumul spre lună.

— Micuţa noastră Abby creşte, a spus Camille. Nu mai e o tocilară de la Arte. Scapă de aere şi începe să fie în rând cu lumea, încearcă să fie umană. O parte din gaşcă.

A spus-o cu un aer de superioritate, ciudat şi aspru. În primul rând, era ciudat să aud pe cineva că-mi spune „micuţa Abby”. Din câte ştia Camille, eram doar puţin mai tânără decât ea: le spusesem tuturor că aveam optsprezece ani. În al doilea rând, nu prea înţelegeam de ce spunea că sunt o tocilară de la Arte. Nu era ca şi cum purtam mereu un tricou negru cu „Trăieşte posibilitatea”. (Da, aveam şi eu unul.) În sfârşit, nu ştiam că îmi dădeam aere. Eu încercam să fiu invizibilă. În cea mai mare parte a timpului nici măcar nu stăteam pe acolo – ceea ce ar fi putut fi o parte a problemei.

Dar Camille era Regina Tribului pe atunci. Ştiţi emisiunea aceea, *Supravieţuitorii?* Ei bine, abia venisem la adăpost de două nopţi şi începeam să observ cât de tribal era locul acela. La fel ca viaţa de trib de pe stradă. O gaşcă de fete de liceu afurisite nu se compară cu o clică de copii fără adăpost sau care au fugit de acasă. Ca în triburile care înfig capul porcului în ţăruş.

— Micuţa Abby: mă face să par o puştoaică din benzile desenate, i-am spus lui Camille. Nu ştiam exact ce să spun, dar trebuia să spun ceva, iar asta părea destul de inofensiv. Ba chiar am încercat să zâmbesc puţin în timp ce vorbeam.

— A, tu nu eşti o puştoaică din benzi desenate. Tu ai secrete serioase.

— Ba nu.

— Abby Bliss: ce fel de nume e ăsta?

— Scoţian, am răspuns.

— Eu aş zice că-i mai degrabă inventat, mi-a spus Camille pe un ton cam acuzator, iar celelalte fete dădeau din cap şi râdeau cu ochii uşor măriţi. Cam ca în filmele acelea de pe National Geographic sau Animal Planet, când leul e pe cale să prindă şi să mănânce gazela sau porcul alergător.

— Ei bine, şi Camille sună de parcă a fi fost inventat, am spus. Sună ca şi cum ar trebui să ai vreo cinci sute de kilograme şi să cânţi operă pe undeva.

Privind în urmă, nu a fost cel mai isteţ lucru pe care aş fi putut să-l spun. Nu-mi dau seama de ce am simţit nevoia să o provoc în felul acela pe Camille. Poate pentru că încercasem să-mi păstrez calmul ceva mai devreme când am reacţionat doar la faza cu „micuţa Abby" şi cred că replica mea cu benzile desenate a fost destul de inofensivă. De parcă numele meu era jumătate Micul Abner şi jumătate Micuţa Orfană Annie. Poate că mă simţeam brusc ameninţată că mă suspecta Camille. (Poate chiar aşa era.) Poate credeam că trebuia să fiu dură ca să mă apăr. Dar problema era că încă mă aflam în afara cercului. Nu făceam parte din tribul lui Camille pentru că în primele zile încercam mereu să mă ascund în bibliotecă. Nici nu ştiam cum le chema pe celelalte fete care erau cu mine pe stradă. Nu făceam parte nici din vreun trib rival, aşa că nu-mi putea lua nimeni apărarea. Cu toate astea, nu e ca şi cum i-am spus să se ducă dracului sau ceva asemănător. A fost cam penibil să-i spun că numele ei semăna cu al unei cântăreţe de operă. Nu supertoxic. Cel puţin, aşa credeam eu. Nu era cazul.

— Ţi se pare că-s grasă? m-a întrebat ea.

Altă fată m-a întrebat la rândul ei:

— Ţi se pare că-i grasă?

Camille era voinică, dar nu era grasă. Părul ei era de obicei roşu, dar îl albise cu peroxid şi îl coafa cu spumă, într-o freză de tip pompadour. Avea nişte ochi albaştri pentru care majoritatea actriţelor ar fi ucis şi o constelaţie de pistrui (pe care, din câte am înţeles, îi ura) pe obraji şi pe braţe. Avea constituţia fetelor care înfiinţaseră prima echipă de rugby din Reddington: puţin solidă, dar mai mult atletică. Ştiţi voi, zdravănă.

Puternică. Cele mai multe dintre fete creaseră echipa aceea pentru că ştiau că avea să dea bine în cererea de înscriere la colegiu: era o chestie feministă. Depăşea limitele. Era amuzant.

— Nu, sigur că nu, am încercat s-o linişteasc pe Camille. Nu cred că eşti grasă.

De fapt, asta credeam. Dar asta nu înseamnă că numele Camille *este* rezervat persoanelor grase. Ştiu că sună ca şi cum aş fi anti-graşi – ştiţi voi, ca şi cum aş avea ceva împotriva graşilor –, dar nu sunt. Doar că în seara aceea Camille mi se părea numele unei cântăreţe de operă, iar cântăreţii şi cântăreţele de operă sunt deseori de o anumită dimensiune, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. În orice caz, toţi asociem diverse lucruri cu numele. Pur şi simplu aşa facem. Când spune cineva Camille, mă gândesc la o cântăreaţă de operă. Poate voi vă gândiţi la o gimnastă olimpică de patruzeci de kilograme pentru că ştiaţi odată o fată pe care o chema Camille care se descurca de minune la paralele şi făcea salturi pe spate.

— Nu ştiu, am bolborosit eu. Dar cred că există o celebră cântăreaţă de operă cu numele Camille.

Asta era ceva între minciună şi presupunere.

— Crezi?

Am ridicat din umeri. M-am uitat la celelalte fete, dar niciuna nu avea de gând să mă ajute în vreun fel.

— Uite ce e, îmi pare rău, am spus. Nu voiam să insinuez nimic.

Camille s-a uitat urât la mine şi a aruncat mucul de ţigară pe trotuar.

— Unde te duci în timpul zilei? Zici că te duci la bibliotecă, dar nu te vede nimeni acolo.

— Mă duc la bibliotecă.

— Ba nu.

— Ba da. Merg la etaj. La secţiunea de literatură.

— Unde sunt toate chestiile alea inventate?

— Bănuiesc.

Camille părea că se gândeşte la asta.

— Ştii ce ar trebui să fac?

Am dat din cap că nu.

— Ar trebui să sun la numerele acelea pe care le-ai format pe telefonul meu. Să văd cine răspunde. Poate atunci aflăm dacă

domnişoara Abby Bliss nu o prostie inventată de tine. Poate aflăm dacă ai vreun motiv pentru care te dai aşa de mare şi tare.

Am simţit un gol în stomac când a adus vorba de telefoanele acelea. Nu mă gândisem că s-ar putea întreba cineva pe cine sunasem şi că ar putea încerca să verifice numerele. În prima dimineaţă nu înţelegeam politica adăpostului – că eram o prospătură şi trebuia să nu atrag atenţia în niciun fel. Probabil Camille crezuse că eram tare curajoasă să sun de pe telefonul ei.

— Nu cred că eşti grasă. Cred că eşti drăguţă. Şi îmi place numele Camille, i-am spus.

M-am gândit că ar fi fost mai rău dacă o imploram să nu sune la numerele acelea – adică să nu-i atrag şi mai mult atenţia. Aşa aş fi arătat că aveam ceva de ascuns. Dar ştiu că vocea mea probabil că suna destul de jalnică, de tristă şi măruntă. Deja mă întrebam dacă nu puteam cumva să-i fur telefonul o clipă şi să şterg numerele din agendă.

— Cât de mult *mă* placi? a întrebat ea.

— Îmi place de tine, am spus fără să răspund cu adevărat la întrebare.

— Atunci sărută-mă, a zis ea, apoi s-a întors cu obrazul spre mine. Mi-a arătat cu degetul pistruii dispuşi ca în modelul Rorschach[22] mai jos de pomete. Sărută-mă chiar aici.

Am văzut că toţi ceilalţi se uitau foarte curios la mine. Doi dintre ei zâmbeau imperceptibil. Le plăcea la nebunie chestia asta. Era mai frumos ca în documentarul cu leul care mănâncă o gazelă pentru că se întâmpla chiar în faţa lor. Aşa că am sărutat-o pe Camille acolo unde îmi arătase cu degetul. A fost un sărut cam sec, dar ea asta îşi dorea de fapt. Nu voia decât să le arate tuturor că eram un fel de sclav al ei. Mi-am imaginat că aici avea să se termine tot. Nu. A întins mâna şi a început să se joace cu cercelul care îmi atârna la urechea dreaptă. Mai ţineţi minte colierul de anticariat de care v-am spus? Cel danez, făcut din piatra lunii, pe care îl iubea mama? Cerceii nu erau de anticariat, dar erau din argint şi piatra lunii, făcuţi de aceeaşi firmă de bijuterii. Îi primisem de la părinţii mei când împlinisem şaisprezece ani. Erau destul de valoroşi şi însemnau

---

[22] Testul Rorschach este un test psihologic proiectiv de personalitate în cadrul căruia sunt folosite zece modele abstracte standardizate, iar interpretarea lor de către un subiect devine un etalon pentru analiza funcţiilor intelectuale şi emoţionale. (n.tr.)

foarte mult pentru mine. Era pereche mea preferată de cercei.

— Mie îmi plac mult cerceii ăştia, a spus Camille, încercând să atingă tonul perfect care să sune a seducţie şi a ameninţare.

Ştiam ce vrea, dar n-am spus nimic. Purtam cerceii aceia de când explodase Reactorul Unu, îi scoteam doar la duş şi când dormeam. Când mă culcam, îi puneam sub pernă, pentru că ştiam că mi-i putea fura cineva. Dar nu-mi imaginasem că ar fi încercat cineva să mi-i ia când îi purtam. Cine încearcă să-ţi fure cerceii de la ureche? Cu siguranţă niciunul dintre elevii de la Academia Reddington.

— Cred că putem fi prietene, Abby Bliss. Dar trebuie să-mi arăţi şi tu că ţii la mine, a murmurat Camille.

Nu voiam să renunţ la cercei, dar nici nu voiam să sune la numerele pe care le lăsasem în telefonul ei. Trebuia cel puţin să trag de timp ca să pot să le şterg. (Aveam să depun *mult* efort la adăpost încercând să trag de timp – mai ales când încercam să o împiedic pe Edie să îi sune pe părinţii mei imaginari sau la liceul din Briarcliff.) Aşa că n-am aşteptat să mă roage Camille: i-am scos din ureche şi i-am pus în palma ei. N-am plâns – a fost cât pe ce, dar n-am plâns – şi mă bucur foarte mult pentru asta.

Dar ştiţi ceva? Acum, când îmi amintesc întâmplarea, îmi doresc să mă fi dus după câteva zile la Camille, în drum spre ieşirea din adăpost, să-i fi atins uşor cerceii din urechi şi să-i fi spus: „Cerceii ăştia sunt plini de radiaţii, târfă ce eşti."

N-am descoperit nimic deosebit despre viaţă când am luat prima dată LSD. Ceilalţi – mă rog, mai mult Andrea – îmi spuneau că de cele mai multe ori stăteam ghemuită şi goală pe jos la duş şi că eram foarte deprimată. Dar eu cred că mi-a nenorocit creierul şi mai mult decât era deja.

Când eram cu Cameron nu prea luam droguri. Am tras dintr-o sticlă cu marijuana în weekendul în care am scăpat în sfârşit de frig, dar atât. Ce să mai vorbim, trebuia să am mintea limpede. Micuţul mă avea numai pe mine.

„Plecasem de ani mulţi de-acasă.
Şi acum, în faţa uşii,
Nu cutez să o deschid, ca nu cumva o faţă

Nemaivăzută până atunci
Să o privească absentă pe a mea.“

E una dintre poeziile mele preferate scrise de Emily Dickinson. E vorba mai mult despre amintiri decât despre întoarcerea acasă şi despre cum te întrebi ce fel de primire te aşteaptă. E vorba mai mult despre schimbare.

Dar o interpretam în ambele moduri de câte ori mă gândeam la poezia asta în cele nouă luni dintre explozia Reactorului Unu şi momentul în care m-am chinuit să mă întorc acasă, la Reddington, plină de scârbă faţă de mine însămi din cauza a ceea ce se întâmplase cu Cameron şi după ce renunţasem de tot la viaţa mea. Parcă trecuseră ani de când plecasem de acolo. Nici nu eram sigură ce fel de figură avea să mă întâmpine în oglinda din dormitorul meu. (Nu-mi făceam griji în legătură cu cine avea să mă întâmpine, pentru că ştiam că Zona de Izolare era abandonată – cel puţin în teorie.)

De asemenea, v-am promis că o să fiu sinceră. Mi-am promis mie însămi. Dacă nu am de gând să mă zgârcesc cu adevărul, ar trebui să rescriu propoziţia din ultimul paragraf. Ar fi cam aşa:

Dar o interpretam în ambele moduri de câte ori mă gândeam la poezia asta în cele nouă luni dintre explozia Reactorului Unu şi momentul în care m-am chinuit să mă întorc acasă, la Reddington, plină de scârbă faţă de mine însămi din cauza a ceea ce îi făcusem lui Cameron şi după ce renunţasem de tot la viaţa mea.

Uneori îmi doresc să mă pot întoarce în timp. Doamne! Cât de mult îmi doresc!

***

Alteori fac aşa: încerc să-mi imaginez ce se întâmplă în viaţa altcuiva în acelaşi moment în care mi se întâmplă mie ceva. Câteodată mă concentrez pe un dezastru incredibil de mare care se produce în altă parte în timp ce noi ceilalţi ne vedem de viaţa de zi cu zi. Gândiţi-vă doar la oamenii care cumpărau de mâncare în Concord, NewHampshire sau în Austin, Texas când a explodat Reactorul Unu. Undeva în lume, o femeie pune în căruciorul de metal un borcan cu muraturi într-un magazin Price Chopper în timp ce altă femeie – mama mea – este aruncată în aer şi transformată în cine ştie câte bucăţi. (Nu voi şti niciodată în câte bucăţi. Dar ştiu că toate sunt radioactive.) Uneori mă

gândesc la comparaţii care nu sunt atât de extreme.

Dar iată încă una la care mă gândesc: ce făceam în clipa în care nenorocitul acela de Bob Rouger a lovit cu pumnul lui de amator de vârstă mijlocie ochiul unui copil de nouă ani?

Când m-am gândit prima oară să vă povestesc totul despre tatăl adoptiv al lui Cameron, am început încă o poezie pe care nu am terminat-o:

„R-ul era dur, ca în covor,
Nu moale ca în ruj.”

Nu am terminat-o pentru că nu eram sigură că r-ul din „ruj” putea fi considerat moale. Am greşit. În orice caz, numele lui Rouger se pronunţa „ru” ca atunci când are legătură cu mâncarea şi cu „mrrrrrr”, ca în cazul unui câine turbat.

Va întreb pe voi: ce fel de nenorocit loveşte un copil de nouă ani? Pe bune, cine face aşa ceva?

Şi cu toate astea – din zece mii de motive – lui Cameron i-ar fi fost mai bine dacă n-ar fi fugit de acasă după ce l-a bătut tatăl lui. Chiar îmi doresc să se *fi* dus a doua zi la şcoală cu ochiul vânăt pentru că vreau să cred că vreun profesor ar fi zis „Uau!“ şi ar fi sunat imediat la protecţia copilului. Deşi toate astea ar fi însemnat încă o casă de copii pentru Cameron, era posibil şi ca Rouger să o păţească rău de tot. Poate chiar să intre la închisoare. Pot măcar să sper, nu?

Cu ce greşise Cameron? A luat o bancnotă de douăzeci de dolari din portofelul lui Rouger ca să meargă împreună cu nişte colegi la Muzeul Montshire şi să nu mai fie iar copilul jalnic aflat în plasament. Când o rugase pe Dee Rouger, mama adoptivă, să-i dea bani, aceasta refuzase, spunând că erau lefteri – deşi, desigur, aveau mereu bani ca să-i trimită în excursii pe cei trei copii ai lor. Aşa că s-a gândit să ia cei douăzeci de dolari. Şi l-au prins. Ştiu, n-a făcut bine. Dar trebuie să recunoaşteţi că nuanţa morală bate spre gri în toată povestea asta. Şi-apoi, lucrurile mergeau destul de prost în cele şase luni de când Cameron stătea acolo. Bob Rouger îl mai lovise şi altă dată. Dee Rouger îl pălmuise. Iar copiii lor adevăraţi? Nu aveau pic de încredere în Cameron şi, după spusele lui Cameron, nu îi ducea capul prea mult. Erau două fete pedante de gimnaziu şi un băiat de şase ani.

Deci, ce făceam în noaptea în care Bob Rouger încerca să nimerească în ochi un copil de nouă ani cu pumnul? Ce făceam în clipa aceea? Poate era chiar atunci când stăteam pe Main Street, în faţa casei fraternităţii Kappa Sig Nu-Ştiu-Cum, suflându-mi în pumni ca să mă încălzesc şi întrebându-mă dacă arătam prea mult ca o târfă ca să mi-o trag cu un student de la Universitatea din Vermont care se întorsese în campus ca să poată bea şi schia. Pentru mine ar fi însemnat o cameră călduroasă, iar eu îngheţam de frig. Dar, în cele din urmă, am decis că niciun student care chiar venea dintr-un oraş precum Briarcliff nu ar fi vrut să aibă de-a face cu mine. La vremea aceea plecasem de la Poacher şi eram vai de capul meu.

Casa Rouger era cea de a patra familie adoptivă pentru Cameron. După ce Bob Rouger l-a luat la pocnit, Cameron s-a săturat. După cum vă spuneam, nu ne-am văzut în seara aceea, dar amândoi ne opriserăm în fabrica aceea goală de cărbuni de pe faleză. Am ajuns acolo din faţa casei fraternităţii, iar el a venit din casa familiei Rouger. Abia a doua zi l-am văzut şi am aflat despre obiectele de artă din bandă adezivă şi preţiosul sac-mumie – şi mi-am dat seama că, oricât de mare s-ar fi dat el, avea tot atât de multe probleme ca şi mine.

Cameron avea nouă ani, la fel ca Maggie, dar nu erau născuţi în aceeaşi zi. E doar o observaţie. Desigur, în anii unui câine, Maggie avea vreo şaizeci şi trei de ani.

Când i-am spus lui Cameron că aveam un câine de-o seamă cu el, m-am blocat şi a trebuit să-i spun că mă gâdila ceva în gât.

Odată, când eram cu mama şi tata la New York, am trecut pe lângă un om fără adăpost care stătea cu un câine în faţa Catedralei Sf. Patrick. Era un ciobănesc german foarte dulce de altfel. Era slăbănog, evident, aspect care se combina cu urechile ascuţite care îl făceau să pară un personaj din *Hobbitul.* Pe cartonul micuţ era scris de mână că omul cerea bani, că pe câinele lui îl chema Smokey şi că le era foame amândurora. Tata a spus că era posibil să fie amândoi fără adăpost, dar că probabil se descurcau binişor. Mama nu era la fel de sigură.

Ştiu că am trecut prin multe, dar câteodată nu cred că mă pot gândi la ceva mai trist decât un om fără adăpost cu un câine asemenea.

Capitolul unsprezece

Uneori aud oameni care vorbesc despre cât de normale sunt lucrurile acum prin comparaţie cu primele săptămâni de după explozia Reactorului Unu. E adevărat. Există o Zonă de Izolare şi cred că e groaznic să fii un fermier producător de lapte din Vermont, pentru că nimeni nu mai vrea lapte sau brânză din Vermont. Dar pentru cea mai mare parte a lumii – şi cea mai mare parte a Vermontului – accidentul de la Capul Abenaki e doar o ştire veche. Tsunami. Împuşcături în şcoli. Siria. Ne uităm la ştiri, le citim, apoi trecem mai departe. Suntem o specie ori foarte rezistentă, ori foarte aspră. Nu ştiu care e adevărul.

Dar zilele acelea de la sfârşitul lui iunie şi începutul lui iulie? Oamenii se gândeau la centrala nucleară chiar şi atunci când nu vorbeau despre asta. Oamenii încercau să-şi facă treburile, dar tuturor le stătea gândul la altceva. Cred că asta se întâmpla şi cu Edie, îndrumătoarea mea de la adăpost. Edie ştia ce face. Cred că era o asistentă socială grozavă, chiar cred asta. Dar, asemenea celorlalţi, îi era mai greu să se concentreze ca de obicei. În retrospectivă, mă mir că nu cădeau avioanele din cer pentru că piloţii se gândeau la Capul Abenaki când ar fi trebuit să piloteze un 787. Sunt puţin surprinsă că a supravieţuit cineva unei operaţii pe creier pe atunci.

Ce vreau să spun? Cred că Edie m-ar fi prins cu minciuna imediat dacă nu ar fi fost puţin preocupată. Am putut să câştig timp la adăpost pentru că insistam că am optsprezece ani, ceea ce însemna că nu aveam nevoie de acordul părinţilor ca să stau acolo. Primeam ceva mai mult timp în weekend pentru că şcolile şi agenţiile erau închise. Dar în ziua a cincea, am observat că lucrurile începeau să se destrame. În teorie, părinţii mei se întorseseră din croazieră şi vedeam că Edie îşi pierdea răbdarea din pricina felului în care insistam că exista un secret întunecat pentru care nu voiam să le spun unde eram.

— Liceul Briarcliff, da? mi-a spus ea luni dimineaţă puţin cam prea nonşalant şi mi-am dat seama că voia să dea telefon şi să întrebe despre o elevă pe nume Abby Bliss.

Deşi la şcoală avea să fie haos cu examenele finale şi pregătirea pentru absolvire, cineva avea să răspundă la telefon, să caute în nişte registre şi să îi spună asistentei sociale din Vermont că nu era nicio elevă înscrisă la ei cu numele Abby Bliss.

Prin urmare, ca să amân inevitabilul, i-am spus lui Edie că mama venea în Vermont miercurea următoare şi că se puteau întâlni şi discuta despre situaţia mea. Dialogul s-a desfăşurat cam aşa:

Edie: Ai vorbit cu ea?

Eu: Îhî.

Edie: Când?

Eu: Cred că acum o oră. Vaporul tocmai acostase. În Fort Lauderdale.

Edie: Deci spui că ai sunat-o.

Eu: Da.

Edie: Credeam că ţi-ai pierdut telefonul.

Eu: Am împrumutat unul.

S-a uitat cu atenţie la mine, încercând probabil să vadă dacă minţeam. Profesorul meu de biologie ne-a vorbit odată despre limbajul trupului şi ne-a spus că expresiile faciale reprezintă o modalitate perfectă prin care să-ţi dai seama dacă poţi avea încredere în cineva, aşa că am încercat să par calmă şi inocentă. Am rămas nemişcată şi am încercat să o privesc în ochi, dar în acelaşi timp scanam încăperea să văd cine nu era acolo. Dacă mă întreba de la cine am împrumutat telefonul, voiam să fiu sigură şi să folosesc numele cuiva care nu era acolo atunci, ca să pot vorbi după aceea cu persoana aleasă şi să-i spun să mă ajute – să fie sigură pe ea şi să spună că îi folosisem telefonul. Dar Edie nu m-a întrebat. Înţelegeţi ce spun că lumea nu prea era atentă?

Edie: Bine, Abby. Iată ce m-am întrebat eu în weekend.

Am aşteptat.

Edie: De ce au plecat părinţii tăi în croazieră săptămâna asta?

Eu: Le plac croazierele. Se duc des.

Edie: Nu. Mă refer la momentul acesta. Tu ai plecat de acasă, te-ai lăsat de şcoală. Cred că mulţi părinţi ar fi luat-o razna. Şi-ar fi anulat planurile.

Eu: Am plecat după ce au plecat ei.

Edie: Deci ei credeau că erai acasă în tot timpul acesta.

Eu: Exact.

Edie: Şi acum au venit la timp sa participe la absolvire.

Am încuviinţat din cap, deşi în tonul ei se simţea un fir de sarcasm.

Edie: Cum de te-ai răzgândit şi le-ai spus unde eşti? Credeam că nu

vrei să ştie unde stai.

Eu: Acum te am pe tine.

Am spus-o din reflex. Era destul de siropos. Aşa că am adăugat repede: „Şi am şi adăpostul.” Dar Edie a ridicat o sprânceană şi s-a uitat la mine, în timp ce eu mă gândeam la un imn pe care l-am cântat într-una dintre puţinele ocazii când familia mea a mers la biserică în Reddington de Crăciun sau de Paşte. Avea un vers, „Să trăim fără prefăcătorie”, care a devenit o glumă frecventă pentru părinţii mei. Se tachinau unul pe altul şi spuneau: „Da, te văd exact aşa cum eşti”. În clipa aceea aveam senzaţia că Edie mă vedea aşa cum eram. Dar nu aveam ce să fac decât să încerc să mă ţin tare pe poziţii şi să pun la cale Planul B.

***

Ştiţi ce îmi doresc? Îmi doresc să pot să ridic o sprânceană cum făcea Edie. Cred că dacă eram în stare să fac asta, aş fi spus şi aş fi făcut mult mai puţine prostii de-a lungul anilor.

***

Desigur, nevoia de a avea un Plan B a apărut mult mai repede decât mă aşteptam. Credeam că am timp până miercuri sau joi. Nu.

În ziua aceea grozavă de luni, în programul acelei zile grozave se afla un curs la care învăţam cum să ne ferim de boli venerice şi să punem prezervative pe mâncare: pe banane, deşi un băiat care ştia ce urma să se întâmple a venit cu un castravete. Era încă un pas spre MasterCardul cu cincizeci de dolari. După curs, m-am gândit să merg pe faleză pentru că era foarte frumos afară, dar asta însemna că trebuia să trec pe lângă corturi şi pe lângă plimbăreţi, ori eu ştiam că n-aş fi suportat. Pur şi simplu nu puteam. Aşa că am dispărut din nou la etajul al doilea al bibliotecii. Mai târziu m-am uitat la hainele din magazinele de pe Church Street şi de la mall. Vedeţi de ce spun că trăiam vremuri ciudate? Dacă se aflau la distanţă de o sută sau o sută zece kilometri de Capul Abenaki, oamenii uitau de accident, măcar pentru câteva minute. Fetele îşi cumpărau lenjerie, băieţii îşi luau şepci, adulţii cumpărau de toate. Pantofi. Ciocolată. Blugi. Oare celor din Los Angeles le păsa măcar că în Vermont explodase o centrală nucleară? Da, auzeam când oamenii vorbeau despre asta. Îşi făceau griji din cauza radiaţiilor. Se plângeau din

cauza refugiaţilor. Vorbeau prostii despre tata. Dar pentru mulţi oameni toate astea erau doar ştiri. Poate era o neplăcere, pentru că era posibil să le crească factura la curent, dar nu era acest fiasco nenorocit pe care îl trăiam unii dintre noi.

M-am întors la adăpost pe la şase şi jumătate şi am urcat direct în camera mea. Camille era deja acolo, intrase în cameră şi se aşezase pe patul meu. Se purta destul de normal, dar am simţit imediat că dădusem de dracu. Mă întrebam de ce nu purta cerceii mei: îi purtase întruna de când mi-i luase prin intimidare. Îi plăceau, dar ştia şi că mă sâcâia când îi vedeam în urechile ei.

— Ce vrei? am întrebat-o.

Nu aveam scaune în camere şi nu voiam să stau lângă ea pe pat, aşa că m-am sprijinit de masa de toaletă. Ştiam că mai venise o fată în seara aceea – cea care strângea ziarele gratuite. Dar era cam retrasă şi cam timidă – nu avea de gând să-mi ţină partea orice s-ar fi întâmplat.

Camille nu se uita la mine, privea pe fereastră.

— Stau şi eu, a spus ea. Nu-i nevoie să faci pe nebuna.

— Nu asta fac.

— Nu ştiu. Ai o voce cam iritată. Eu îţi tot spun: vreau să fim prietene.

— Bine.

— Ia spune, ai mai aflat ceva nou despre accident?

Am dat din cap că nu.

— E îngrozitor. Se spune că au stins incendiile. Desigur, amărâţii ăia care le-au stins o să moară. Nu azi, nu mâine. Dar se spune că toţi o să sufere de cancer într-o zi. Sunt nişte eroi. Dar sunt ca şi morţi

— Da, e gravă situaţia, am încuviinţat.

Serios, ce altceva puteam să spun?

— Deja au murit nouăsprezece oameni.

— Îhî.

— Şi numai din cauză că operatorii au fost proşti. Inginerii, ştii? Au stricat toată treaba. Şi au ucis nouăsprezece oameni.

— E păcat, am spus.

Evident, era prea puţin spus. Pur şi simplu încercam să nu spun ceva nepotrivit, orice ar fi fost.

— Ştii că oamenii nu vor mai putea locui în Teritoriile de Nord-Est

niciodată, a zis ea. Odată am fost la parcul acvatic din Jay Peak. Ai auzit vreodată de Jay Peak acolo unde ai crescut tu? În Briar-nu-ştiu-cum de lângă New York City?

— Da, am auzit de Jay Peak. E o staţiune de schi.

— Înainte să vii aici, ai auzit de centrala nucleară? De Capul Abenaki?

— Nu.

Atunci a băgat mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor şi a scos telefonul. Îl ţinea de parcă era un cuţit cu vârful îndreptat spre mine, pe urmă a ridicat privirea. Am încercat s-o privesc în ochi, dar n-am putut.

— Abby, a murmurat ea, dar nu era ca şi când începea să-mi spună *mie* ceva. Pur şi simplu se juca, rostindu-mi numele. Ca să vadă cum suna. Apoi a zis: Am fost la bibliotecă azi. Nu te-am văzut acolo. Dar presupun că nu aveam cum pentru că tu eşti mereu sus, la cărţi, nu-i aşa?

— Cărţile. Poezia. Înţeleg. Sunt cam tocilară.

M-a ignorat şi a vorbit mai departe.

— Eu? Eu eram la calculator. Căutam tot felul de prostii, ştii.

Mi-a trecut prin minte că trebuia să ies naibii de acolo. Să plec. Să mă duc la parter. Înţelegeam încotro bătea. Dar încă nu aveam Planul B. Aşa că am rămas acolo. Privind în urmă, a fost o decizie jalnică.

— Căutam nume, a spus ea.

— Super.

— Crezi?

Am ridicat din umeri, aşteptând.

A dat cu degetul pe ecranul telefonului, pornindu-l, apoi s-a uitat în jos.

— Îmi place numele Abby. Cred că îmi place mai mult decât Camille.

— Mie-mi place Camille, ţi-am spus.

— Nu-i adevărat. Dar nu mă deranjează. Mie-mi place, asta e tot ce contează.

— Exact.

— Ţie îţi place numele Mira?

Am ştiut că totul s-a terminat când m-a întrebat dacă îmi plăcea numele mamei mele. Poate nu ştia cum mă cheamă pe mine, dar ştia că

sunt fiica lui Bill şi a Mirei Shepard. Chiar dacă reuşeam să inventez un motiv câtuşi de puţin plauzibil pentru care îi sunam pe Bill şi Mira Shepard – şi nu puteam, aveam mintea praf – nu avea să mă creadă. Nu avea să mă creadă.

Totuşi, i-am spus:

— Camille, există o...

Dar mi-a tăiat vorba.

— Cunoşti pe cineva cu numele de Bill Shepard, Abby? Nu aşa îl chema pe tipul care a aruncat în aer reactorul din Newport? Ce coincidenţă! Şi cine e această Mira Shepard? Se pare că acolo lucra şi Mira Shepard. Era căsătorită cu Bill. Spunea mereu cât de sigure erau energia nucleară şi centrala. Cred că s-a înşelat. Cred...

N-am mai ascultat-o. Nu puteam. Am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac din clipa în care a început să vorbească. Am plecat. Nici măcar n-am încercat să iau din sertare cele câteva haine, pasta şi periuţa de dinţi. De ce să mă mai deranjez? M-am întors şi am luat-o la fugă pe scări, am trecut pe lângă tipul care distribuia sarcini la birou şi am ieşit afară, în miezul serii de vară. Camille a strigat după mine:

— Ţi-am amanetat cerceii, căţea! I-am amanetat!

Tipul de la birou a strigat la mine să mă opresc, dar nu l-am ascultat. Ieşisem pe uşă, eram pe trotuar. Am alergat cât de tare am putut. Nu am încetinit până nu am ajuns la colţul Church Street, lângă mallul în aer liber pentru pietoni, iar singurul motiv pentru care goana s-a transformat în alergare uşoară a fost că era prea aglomerat ca să mai fug ca nebuna. Treceam pe lângă restaurante şi baruri unde oamenii mâncau şi beau ca şi cum era o noapte oarecare la sfârşitul lui iunie, dar nu vedeam nimic în faţa ochilor. Habar nu aveam încotro mă îndreptam. Pe urmă m-am gândit la Andrea. Mi-am amintit de statuia copiilor care sar capra şi m-am gândit că ar fi un miracol dacă aş găsi-o stând pe bancă în momentul acela, dar afară încă nu se întunecase, aşa că, poate aveam noroc. Mai ales că nu aveam unde să mă duc, cine ştie. Am parcurs toată Church Street, şi, minunea minunilor, am găsit-o. Stătea pe o bancă lângă statuie şi împărţea o ţigară cu un tip pe care îl chema PJ, după cum aveam să aflu în doar câteva minute. Poacher Junior.

Nu mai aveam aer, dar am dat din cap spre ea şi am zis:

— Salut.

S-a uitat la mine şi pentru o clipă mi-am dat seama că nu era sigură de unde mă cunoştea. M-am întrebat dacă era cumva drogată. Pe urmă i-a picat fisa:

— Abby, nu? De la adăpost?

— Exact, i-am răspuns. Mă numesc Abby Bliss.

Eram pe cale să zic ceva de genul *Cei de la adăpost m-au dat afară* sau *Cred că am nevoie de puţin ajutor,* dar Andrea mi-a luat-o înainte.

— Ai nevoie de un loc unde să stai. Aşa-i?

Am început să plâng. (Înţelegeţi de ce spuneam că eram în ultimul hal? Cu unsprezece luni înainte zgâriam un SUV cu cheia. Iar acum? Plângeam pentru că cineva era dispus să-şi împartă salteaua mizerabilă cu mine.)

— Ei, stai, a zis Andrea, apoi s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat. Pe urmă i-a făcut semn tipului de lângă ea să se ridice şi să mă ia şi el în braţe. Îmbrăţişare în grup, fetiţo, mi-a zis ea. Îmbrăţişare de grup.

Pentru aniversarea mea de şaptesprezece ani, mi-am cumpărat propriul meu cuţit X-Acto şi o sticluţă de Bactine de la farmacie de pe Cherry Street. Nici măcar nu le-am şterpelit. Am plătit cu banii jos pentru că trebuia să fie un cadou. Nimeni din gaşcă nu ştia că era ziua mea. Nu spusesem nimănui.

Deja se făcea frig, iar oamenii stăteau tot mai mult acasă la Poacher, ceea ce însemna că nu exista intimitate. PJ şi Missy plecaseră deja, dar veniseră alţii. Tinerii veneau şi plecau tot timpul. Aşa că am luat cadoul de ziua mea şi câţiva plasturi din trusa Andreei şi m-am dus la mall. M-am dus într-o cabină din toaleta pentru femei, mi-am dat jos pantalonii şi am încercat să-mi scriu cifrele 1 şi 7 pe coapse. Le-am făcut praf. Eu eram praf. Vorbesc serios: niciodată nu fusesem prea bună la arte plastice.

Diverse persoane au încercat să-mi explice de ce mă tai, dar nu e nevoie să fii superdeştept ca să ştii. Mă cam uram pe mine însămi. Uram felul în care luam doar decizii foarte proaste. Poate dacă cei de la Crucea Roşie ar mai fi avut cortul din parcul Primăriei, aş fi mers la ei şi i-aş fi spus oricui era pe acolo: „Bună, eu sunt Emily Shepard. Pe tine cum te cheamă?" Într-adevăr, aş fi ajuns în vreun centru de plasament, dar oare ar fi fost mai rău decât locul în care mă aflam acum? (Propoziţia pe care

tocmai am scris-o e retorică. Dar, dacă suntem cinstiţi, e mai complicat decât atât. Gândiţi-vă numai la mizeriile pe care le-a îndurat Cameron. Adăugaţi şi faptul că toţi îmi urau familia. Desigur, mai era şi frica mea de ce anume voiau să ştie anchetatorii despre mama şi tata.) Dar nu mai puteam să merg la Crucea Roşie, cortul lor dispăruse de mult.

Ca să ştiţi şi voi, ziua în care am împlinit şaptesprezece ani a fost singura în care am încercat să-mi scrijelesc numere pe piele. Mda, la mulţi ani mie însămi!

Capitolul doisprezece

Cum vă spuneam, nu cred că tata era beat în dimineaţa accidentului.

O fi fost mahmur, dar chiar nu cred că era băut. Părinţii mei nu băuseră chiar atât de mult cu o seară înainte. Dat fiind cât erau în stare să bea, trebuie să cred că aveau o toleranţă impresionantă.

Dar au mai fost ocazii când tata mirosise a alcool la serviciu şi oamenii observaseră – cel puţin o dată au fost şi repercusiuni serioase. S-a întâmplat cu vreo doi ani înainte de explozie. L-au trimis acasă de la serviciu (au spus că „l-au escortat în afara spaţiului"). Ca parte a protocolului ai-dat-o-în-bară-urât-de-tot, a fost suspendat fără plată o lună şi forţat să meargă la psiholog; timp de douăsprezece luni a fost nevoit să facă pipi într-un pahar de câte ori i se cerea. (Şi am impresia că asta se întâmpla foarte des.) Cu alte cuvinte, a fost ceva mai mult decât un avertisment inclus în dosarul personal. Celor de la centrală li se ceruse să îl denunţe la CRN.

După topirea reactorului, reporterii au avut de treabă, nu glumă – ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai mult ca o ratată. De ce? Pentru că în ziua în care l-au escortat pe tata de la birou la maşină şi mama a trebuit să-l aducă acasă a fost ziua de după ce am fost prinsă făcând oarecum baie în pielea goală cu băieţii în iazul din spatele casei lui Hillary Lamb. Spun „făcând oarecum baie în pielea goală" pentru că mi-am lăsat chiloţii pe mine. La fel a făcut şi Hillary. Dar celelalte două fete, care erau cu un an mai mari ca noi, nu şi i-au păstrat. Iar băieţii care erau cu noi nu aveau nimic pe ei. (Oare mi-aş fi scos chiloţii până la urmă? Probabil. Dar încă nu o făcusem. Ar fi fost mare lucru dacă o făceam? Probabil că nu. Iazul era mare şi era noapte.) În total eram opt persoane şi am dat toţi de belea când părinţii lui Hillary au venit acasă la nouă şi jumătate în seara aceea. Nu ne-a ajutat nici faptul că peste tot erau sticle goale de bere şi un foc de tabără pe care nu-l supravegheam cu prea multă atenţie. Cred că am fi avut probleme şi mai mari dacă n-am fi fost în august, o lună în care se presupune că adolescenţii fac numai tâmpenii. Dar nu era ca şi cum făceam sex. Nici măcar nu plănuiam să facem sex. Cel puţin, nu eu. Nu era o orgie sau altă chestie scârboasă. Eram nişte adolescenţi dezbrăcaţi sau aproape dezbrăcaţi şi era întuneric.

Urma să încep clasa a zecea. Ca să fiu sinceră, n-am idee unde mi-a fost capul. Nu ştiu ce-a fost în capul nostru, al tuturor.

Ştiţi expresia aia, „Mă împingi spre băutură”? Cine ştie? Poate chiar eu i-am împins pe părinţii mei spre băutură.

Câteodată ţin minte perfect datele. Alteori, nu prea.

Când am împlinit şaptesprezece ani – dar mai ales felul în care i-am împlinit – m-a făcut să decad. Fumam mult mai multă marijuana şi înghiţeam mult mai multe calmante. Poacher era ba grozav, ba satanic, depindea de perspectivă. În clipa în care ajungeam acasă, băga mâna în vesta de piele care îi plăcea sau în geaca de armată – pe care o purta des pentru că în apartamentul lui temperatura era menţinută la nivel de frigider – şi deschidea una dintre sticluţele portocalii luate pe reţetă.

În fine, nu ştiu data exactă când s-a întâmplat ceea ce urmează să vă povestesc, dar a fost la câteva săptămâni după Ziua Recunoştinţei. Church Street era frumoasă pentru că toate magazinele şi restaurantele erau decorate cu lumini de Crăciun, iar în capătul de nord al mallului, nu departe de adăpost, era un brad mare de Crăciun. Era superb. Singurul brad mai mare pe care l-am văzut (ca să fiu sinceră, era *mult* mai mare) a fost cel de la Rockefeller Center din New York City. Dar nici cel de pe Church Street nu era de lepădat.

Odată ce m-a dopat cum trebuie, Poacher mi-a zis să fac un duş. Duşul însemna că stăteam prost cu banii şi că eu şi Andrea trebuia să mergem după camionagiii de pe autostradă. Am dat din cap şi mi-am aruncat haina în colţul de lângă bucătărie, unde aruncam cam tot ce purtam pe afară. Haine. Pulovere. Cizme. Uneori, colţul se transforma într-o movilă urât mirositoare.

— Andrea e acasă? l-am întrebat.

Mai plecasem o dată singură spre Ieşirea 14, dar mi-a fost teamă şi nu m-am simţit în largul meu. Mă simţeam mult mai în siguranţă când era şi Andrea cu mine.

— Nu, a răspuns el.

Asta era. Dar am avut senzaţia că voia să spună mai multe şi s-a hotărât să tacă.

— Se întoarce repede?

— Nu, a repetat el.

Trevor şi Joseph stăteau pe canapea, omorând zombi pe Xbox, dar Trevor s-a băgat în vorbă. Nu şi-a luat ochii de la televizor şi nu s-a oprit

din împuşcături, dar a zis:

— A venit mama ei. Tipa e plecată de mult.

Poacher s-a uitat urât la Trevor, dar n-a spus nimic. Câteodată, când îmi amintesc întâmplarea, cred că Poacher se temea puţin de băieţi. La un moment dat ne-am dat seama cu toţii ce fel de om era – cred că toţi eram cam uşor de citit dar ne dădea un acoperiş deasupra capului şi un loc în care să dormim.

— A plecat cu mama ei? l-am întrebat pe Trevor. Eram şocată şi puţin zăpăcită. Dar o urăşte pe mama ei!

— N-a plecat cu mama ei, a spus Poacher şi a spus-o ca şi cum o proteja pe Andrea şi n-ar fi lăsat-o să plece cu ea. Am avertizat-o că vine înainte să apară. Aşa că Andrea a şters-o. Pur şi simplu nu-i aici.

— Nu se mai întoarce, a zis Trevor.

— O să se întoarcă, a insistat Poacher. Deocamdată stă ascunsă.

— Unde e?

Ştiu că vorbeam cam tare. Ca o maniacă. Dar brusc mă simţeam speriată că prietena mea plecase. Intram în panică, ceea ce nu e puţin lucru, având în vedere că tocmai luasem două pastile de oxicodonă şi apartamentul duhnea a marijuana. Ai fi zis că mirosul acela era suficient să te calmeze.

— Spune-mi, unde e?

— Ei, Abby, nu-i nevoie să ridici tonul, a zis Poacher, apoi m-a luat de braţe într-un fel pe care el îl considera părintesc. Andrea e în regulă.

— Doar că a plecat, s-a amestecat Trevor, bucurându-se evident de jena lui Poacher şi de neliniştea mea.

Între timp, pe ecranul televizorului explodau tot felul de prostii. Nu mai suportam. Am dat degetele lui Poacher la o parte de pe bluză şi m-am dus spre canapea. Am izbit cu pumnul de parcă mâinile lui Trevor şi telecomanda de la Xbox erau broscuţele din jocul mecanic, iar bucata de plastic a zburat pe podea. Nu s-a spart, ceea ce, privind în urmă, a fost un lucru bun, dar Trevor tot a ţipat la mine.

— Ce mama dracului! a urlat el, iar Joseph s-a pus pe râs, nu ştiu din ce motiv. (De fapt, nu ştiu de ce am scris *nu ştiu din ce motiv*. Probabil pentru că Joseph era drogat.)

Cu toate astea, Joseph a fost cel care s-a aplecat şi a ridicat telecomanda. A verificat-o să vadă dacă mai merge şi i-a întins-o lui

Trevor.

— De ce dracu ai făcut chestia asta? a zis el cu emfază. De ce? Doar nu sunt eu cel care te-a lăsat baltă! Nu eu sunt cel care a şters-o!

Nu şi-a mişcat fundul de pe canapea, dar stătea aplecat în faţă pentru că se jucase cu porcăriile acelea de zombi. Eu stăteam deasupra lui. Voiam să-l împing în pernele din spate. Dar n-am făcut-o. Poate l-aş fi împins dacă n-ar fi venit Poacher în spatele meu să spună cu o voce slabă şi jalnică, încercând să sune părinteşte:

— Abby, ce te-a apucat?

Am simţit că mă înroşesc la faţă. Brusc n-am mai suportat faptul că aveam părul murdar. Că barba lui Poacher era mizerabilă. Că tot universul nostru mirosea a „iarbă": acru şi aducând a sconcs, ca iarba de pe câmp. L-am împins la o parte şi mi-am dezgropat haina din movila de la perete. L-am privit peste umăr şi l-am întrebat, fără să încerc măcar să vorbesc ca o fiinţă umană şi nu ca arătarea drogată care eram:

— Ţi-a spus unde pleacă?

Poacher văzuse că abordarea lui de tipul „Tata ştie cel mai bine" nu avea să ţină, aşa că a dat doar din cap. Părea dezgustat de mine.

— Nu, a zis într-un târziu.

Aşadar, am ieşit iar pe străzi să văd dacă o găsesc. Mi s-a părut grozav faptul că Trevor a strigat după mine „Şi-a luat toate prostiile, Abby, a plecat!" în timp ce Poacher spunea: „Vino înapoi, domnişorico! Treci înapoi imediat! Ai treburi de făcut!"

Da, sigur. Treburi de făcut.

Am reuşit să o găsesc pe Andrea. Era în staţia de autobuz care ţine de aeroportul Burlington. Ne-am luat la revedere. Vă povestesc mai târziu, acum nu pot. Mă întristez prea mult.

***

Ar trebui ca într-o zi să rescriu toată porcăria asta. Să încerc să aşez totul într-o ordine. Ar trebui ca într-o zi să fac foarte multe lucruri.

Uneori, cele mai ciudate lucruri făceau ca accidentul de la Capul Abenaki să revină la ştiri în ultimele săptămâni în care am stat la Poacher. De exemplu, când a fost vorba de sângerări pe nas. Şase copii de la o şcoală primară din Newport au ajuns la aceeaşi şcoală în Hanover,

New Hampshire. Erau în patru clase diferite, dar toţi au alergat la cabinetul asistentei medicale în decursul a trei sau patru zile de şcoală de la mijlocul lui decembrie pentru acelaşi lucru: le curgea sânge din nas fără încetare. Când asistenta şi-a dat seama că toţi erau din Newport, a făcut câteva cercetări şi a descoperit într-o nanosecundă că sângerările de acest fel indicau uneori o boală legată de radiaţii. Copiii – toţi copiii de la şcoala aceea din Newport – rămăseseră afară, în ploaie, după explozie mult mai mult timp decât mulţi dintre cei evacuaţi fiindcă vehiculele de urgenţă creaseră un blocaj enorm în trafic şi autobuzele şcolare veniseră cu mare întârziere. Cât ai clipi, cineva a tras concluzia că o mulţime de copii din Teritorii aveau sistemul imunitar „compromis". Le era mereu rău şi răceau întruna. Dintr-odată, toţi adepţii curentului New Age insistau ca toată lumea să bea ceai de echinaceea, toţi doctorii voiau ca pacienţii să înghită vitamina C şi să bea suc de portocale.

La câteva zile după ce s-a aflat de povestea cu sângerările, mi-a curs şi mie sânge din nas. M-am întrebat dacă nu cumva sufeream din cauza radiaţiilor şi m-am îngrijorat. Dar nu aveam niciun alt simptom pe vremea aceea – simptome care erau scârboase, credeţi-mă – aşa că am decis că se întâmplase din cauza faptului că Poacher mă lăsase cu o seară înainte să trag ceva praf pe nas pentru prima oară.

„Tezaurizarea şi problemele teritoriale. Sciziuni previzibile între ceea ce are şi ce nu are. Emily debordează de educaţie. Vorbeşte precum cineva care are aura unei astfel de persoane. Probabil că a devenit o ţintă sigură la adăpost tocmai din acest motiv. Probabil de asta a fost abuzată pe străzi."

Am văzut deunăzi lucrul acesta scris despre mine într-un caiet. M-a făcut să mă simt prost în pielea mea – ca şi cum mi-aş fi dat aere la adăpost şi meritam să fiu dată afară. Am vrut să-i spun psihologului de aici: „Dacă sunt aşa de încrezută, cum se face că toţi cei din gaşcă mă plăceau?"

Dar am tras aer adânc în piept şi m-am relaxat, păstrând gândul acesta pentru mine. Mă săturasem să mă cert cu oamenii. Cred că m-am gândit că făcusem destule probleme tuturor. Le creasem deja destule greutăţi.

***

Am părăsit definitiv gaşca în ziua de Crăciun. Juxtapunerea vieţii mele din dimineaţa aceea cu viaţa mea din dimineţile de Crăciun de odinioară era prea îngrozitoare. Cu un an înainte, le dăruisem părinţilor mei un poster pe care îl făcusem la magazinul foto din Newport. Le-am dat celor de acolo mai multe fotografii cu noi trei, făcute în dimineţile de Crăciun încă de când eram eu mică, în Briardiff, precum şi un fragment dintr-o poezie de Emily Dickinson:

„Mântuitorul trebuie să fi fost
Un Domn docil...
Să fi venit de departe
În Zi aşa de rece
Pentru alţi Oameni mărunţi...”

O fată care lucra la magazin a creat un colaj în jurul poeziei şi arăta foarte drăguţ. Era o poză cu Maggie a mea pe când era pui, iar lăbuţele ei păreau mari, prea mari prin comparaţie cu restul corpului, iar fata a aşezat poza în aşa fel încât părea că Maggie arată spre cuvinte. Apoi a înfăşurat marginile colajului în folie aurie de Crăciun şi l-a pus într-o ramă roşie. Eu n-aş fi putut să fac singură aşa ceva. Părinţilor mei le-a plăcut foarte mult Cred că a fost cadoul lor preferat din toate cele dăruite de mine.

Dar, de câte ori mă gândeam la cadoul acela – şi la toate lucrurile pe care mi le-au dat ei de-a lungul anilor – nu puteam să nu îl compar cu haznaua în care se transformase viaţa mea. Nu încerc să vă câştig simpatia: ştiam că accidentul provocase un dezastru în vieţile multor oameni. Dovada A? Poate că eram singurul copil care ajunsese orfan din cauza exploziei de la Capul Abenaki, dar alţi şaptesprezece adulţi muriseră în afară de mama şi de tata, iar doisprezece dintre aceştia aveau copii pe care încă îi aveau în întreţinere. Per total, alţi douăzeci şi şapte şi-au pierdut un părinte în explozie. Şi mai erau şi miile de oameni care îşi pierduseră brusc casa: potrivit unui comunicat, erau peste treisprezece mii de oameni.

Dar cum puteam să nu mă gândesc la locul în care mă aflasem cu un an mai înainte şi la colajul pe care îl dăruisem părinţilor mei?

Cum puteam să nu mă gândesc la toate imaginile de pe poster cu zilele de Crăciun de altădată? Poate că aş fi rămas în gaşcă dacă nu ar fi

plecat Andrea. Dar ea nu mai era. Cine ştie? Poate aş mai fi rămas vreo două luni dacă părinţii lui Missy nu ar fi luat-o acasă în Concord. Dar nu a fost aşa.

Aşa că am plecat. Eram îngrozită de ce vedeam în oglindă. Eram dezgustată de ceea ce devenisem.

Privind în urmă, pendulam între sinucidere şi supravieţuire. Pentru o clipă aveam intenţia să plec şi să abandonez totul undeva pe stradă. Serios: să mă dau bătută, pur şi simplu. Voiam să mor îngheţată ca bietul om rămas în zăpadă în povestioara aceea a lui Jack London. Nu era cel mai cumplit mod de a muri – cel puţin pentru omul acela nu a fost. Era mai bine decât boala pricinuită de radiaţii sau cancerul, nu? Dar în clipa următoare mă gândeam că urma să i-o trag lumii întregi supravieţuind. Ia de aici, Soartă, sunt încă aici. Credeai că mă poţi ucide? În niciun caz. Eu nu pot fi ucisă. E nevoie de ceva mai mult decât o explozie nucleară ca să ajung la trei metri sub pământ.

Eu m-am trezit prima din gaşcă în dimineaţa aceea de Crăciun şi îmi amintesc că stăteam pe saltea şi priveam în jur, gândindu-mă la cât de sărăcăcioasă era. Totul arăta mai urât pentru simplul motiv că era Crăciunul. De Crăciun totul ar trebui să fie special, nu? Dar camera era prăfuită şi neaerisită şi mirosea ca un vestiar sau ca un magazin de tutun pentru că aprinsesem beţişoare parfumate cu o seară înainte. La urma urmei, fusese Ajunul Crăciunului. Nu aveam luminiţe sau brad, dar Joseph furase un pachet de beţişoare parfumate de la magazinul din North End de unde furam mereu ziare şi pipe. (Apropo, nu e niciun simbol ascuns în faptul că am folosit numele lui Joseph şi vă spun povestea mea de Crăciun. Credeţi-mă, nu e niciun simbolism în nimic din toate astea. E numai ceea ce s-a întâmplat.)

Camera mea din Reddington fusese mereu într-o mare dezordine, dar era altfel de dezordine. În primul rând, e o diferenţă între murdar şi dezordonat. Camera mea era în neorânduială, dar nu era greţoasă. Lucrurile mele erau peste tot, dar era mereu curăţenie. Şi erau numai lucrurile mele – ceea ce e foarte important. Când mă ridicam în capul oaselor în pat (un pat adevărat, desigur, nu doar o saltea) şi mă uitam pe podea, covorul era acoperit de pantofii mei cu toc, de hanoracele, umeraşele, cerceii, blugii, bluzele, rochiile şi DVD-urile mele, de cablurile şerpuite de la iPodurile stricate şi telefoanele vechi. Erau numerele vechi

din *Cosmopolitan* şi *Elle.* Erau posterele mele, lipite pe tapetul cu trandafiri galbeni. Era unicornul meu de sticlă de la Disney. Era stiloul meu de sticlă care avea un capac suflat cu aur. (Nu prea scriam cu el, că doar nu suntem în secolul al şaisprezecelea. Dar era foarte frumos.) Erau jurnalele mele cu coperte de piele unde îmi scriam poeziile şi observaţiile care, ca să fiu sinceră, păreau mereu mult mai profunde noaptea decât dimineaţa. Câteodată, când venea primăvara, pe hainele mele mai erau şi fire de păr de câine când năpârlea Maggie, dar, să fim serioşi, aceea era singura mizerie care mai apărea uneori în camera mea.

Din când în când, mama mă întreba de ce nu îmi puneam hainele înapoi în şifonier când mă hotărâm cu ce să mă îmbrac la şcoală. De obicei le lăsam fiindcă mă grăbeam şi îmi spuneam că aveam să le pun la loc când veneam acasă după ore. Cel puţin asta spuneam la ora şapte şi treizeci şi cinci dimineaţa, când mai aveam vreo cinci minute până să ajungă autobuzul şcolii şi trebuia să mă pieptăn, să mă fardez, să-mi găsesc cizmele de iarnă şi să-mi arunc tema într-un rucsac care cântărea uneori mai mult decât un Mini Cooper. Aveam de cărat grozav de multe lucruri cu noi.

Aşadar, dimineaţa aceea de Crăciun acasă la Poacher a fost semnalul meu de alarmă. M-am uitat la Trevor, care avea părul în ochi, la o fată pe nume Izzie, care nu-mi plăcea prea mult şi care avea o căciulă tricotată pe cap ca să-i ţină de cald, şi la Joseph, care avea o erecţie de se vedea de sub pătură şi două flacoane portocalii pe pervazul ferestrei. Voiam să scap. Aşa că am dat pătura deoparte şi m-am ridicat. Nu mă ţineam prea bine pe picioare pentru că stăteam pe o saltea destul de moale.

Când am trecut în vârful picioarelor pe lângă dormitorul lui Poacher, am văzut că adormise îmbrăcat cu geaca de armată. Ştiam că ţinea o parte din bani sub saltea când dormea pentru că nu avea încredere în noi, dar nu mi-a fost prea greu să bag mâna dedesubt şi să fur două bancnote de douăzeci de dolari. Apoi am mai luat două. Poacher nici măcar nu s-a mişcat.

M-am îmbrăcat în baie ca să nu mă audă nimeni şi mi-am făcut în gând o listă cu ce trebuia să pun în rucsac. Nu am luat nicio pastilă din rezerva lui Poacher, dar am luat o brichetă. Cred că mai aveam încă în minte povestea aceea scrisă de Jack London. Voiam să fiu sigură că puteam să fac focul dacă eram nevoită. Cel mai ciudat a fost că a trebuit

să mă decid ce să fac cu trusa X-Acto. Am încercat să mă conving că nu aveam nevoie de aşa ceva. Că nu avea să-mi trebuiască. Voiam să iau doar soluţia Bactine şi nişte plasturi în cazul în care mă tăiam. Dar, în cele din urmă, mi-am luat trusa. Poate îmi trebuia o armă, nu? Îmi amintesc că îmi spuneam: „Dar, Emily, trebuie să îţi faci o promisiune ţie însăţi că nu o vei folosi ca pe o armă împotriva ta."

Sigur că am folosit-o. A fost una dintre multele promisiuni pe care le-am încălcat faţă de mine însămi.

Când am descuiat uşa, a făcut un zgomot ridicol de mare. Oare aşa făcuse întotdeauna? Probabil. Doar că nu remarcasem niciodată. Apoi am auzit pe cineva tuşind şi eram aproape sigură că era Tory, o fată nouă de care îmi plăcea, deşi avea cele mai urâte tatuaje pe faţă pe care le-am văzut vreodată; după asta am ieşit pe uşă.

Era soare afară. Se vedea un strat subţire de zăpadă pe jos. Era frumos şi m-am uitat la felul în care respiraţia mea se transforma în abur.

Mi-am tras fermoarul la hanorac şi am strâns gluga. Băgasem multe haine în rucsac, dar şi pe mine aveam o grămadă. Aveam pe mine atâtea haine câte puteam purta. Îmi doream să fi lăsat un bilet celor din gaşcă, dar – aşa cum spuneam – nu ştiam dacă trebuia să fie un bilet de sinucidere sau de mulţumire. Cred că, din moment ce luasem toate hainele pe care le puteam lua şi trusa X-Acto, speram mai degrabă să trăiesc decât să mor. Doar sunt încă aici, nu? Dar cine ştie cum funcţionează mintea mea? Eu sigur nu ştiu.

Îmi amintesc că auzeam în gând o harpă şi că nu-mi dădeam seama de ce. Apoi m-am prins: era harpa din cântecul acela de Beatles despre fata care fuge de acasă, cântecul care îi plăcea lui Poacher. „Ea pleacă de acasă."

Nu, mi-am zis eu. Eu nu plec de acasă. Eu plec... pur şi simplu.

D.C.
Capitolul treisprezece

Eu am exact 1,57 metri. Eram cu un cap mai înaltă decât Cameron şi se presupune că un cap are vreo douăzeci şi cinci de centimetri în lungime. Aş spune că el avea puţin peste 1,20 metri. Şi încă vreo câţiva centimetri. Avea părul negru ca smoala şi un nas mititel, în vânt. Am încercat odată să scriu o poezie despre felul în care arăta, dar m-am deprimat. Am rupt hârtia în bucăţi. Încă mai ţin minte primele două versuri, dar nu mă pot hotărî să le spun.

Avea ochii verzi.

Sacul-mumie era roşu. Şnurul de la sacul-mumie era albastru.

Am încercat să-l denunţ pe Cameron în prima zi după ce l-am cunoscut. Una era să trăiesc eu ca o vagaboandă lunatică şi alta era să trăiască aşa un copil de nouă ani. I-am explicat că, deşi avea minunatul sac-mumie, nu putea să trăiască pe străzi, dar el era destul de hotărât. A spus că nu voia să se întoarcă în casa asistenţilor maternali. I-am spus că sunt destule astfel de case care erau bune, dar nu m-a crezut. (Sincer, nici eu nu ştiu dacă am crezut ce spuneam.) Aşa că am decis să-l duc la secţia de poliţie de pe North Avenue. Ştiam unde era. Dar şi-a dat seama unde mergeam şi a şters-o. Aş spune că a zburat ca glonţul, dar ar fi o exagerare: a fugit cât a putut de repede cu un sac mare de gunoi în braţe, adică nu foarte repede. A fost chiar amuzant să-l văd alergând. Din fericire, cerşisem nişte bani pe Church Street, aşa că, după ce l-am ajuns din urmă, am reuşit să-l recâştig. L-am luat cu mine la Muddy Waters, cafeneaua aceea hippy pe care mi-o arătase Andrea, şi am cumpărat pentru amândoi ciocolată caldă cu frişcă. (*Aşa da,* trai pe vătrai.) Atunci mi-a arătat robotul lui din bandă adezivă.

Ţin minte că mi-era cam teamă să nu ne vadă un adult şi să creadă că eu eram bona lui şi că îi învineţisem ochiul. Dar nu părea să-i pese cuiva, ceea ce e în sine un lucru foarte interesant.

Mă mai gândeam încă să merg la poliţie fără Cameron şi să rog pe cine găseam acolo să fie cu ochii în patru după un băiat de nouă ani cu un sac-mumie. Am păstrat ideea ca pe o a doua variantă.

La două zile după ce ne-am cunoscut, Cameron mi-a zis că aproape nu şi-o mai amintea pe mama lui, iar pe tatăl lui nici atât. Nu-şi cunoscuse tatăl niciodată. A spus că nu era sigur dacă unele lucruri pe care şi le amintea erau de pe vremea când abia mergea şi locuia încă împreună cu mama şi bunicii lui sau dacă erau de când petrecuse primele zile în casa unor asistenţi maternali.

Stăteam la soare pe malul lacului îngheţat bocnă. Dar cerul era albastru ca safirul şi, cu excepţia pescăruşilor, toată lumea părea amorţită. Desigur, pescăruşii parcă înnebuniseră. Iubesc pescăruşii, mai ales pe cei uriaşi care vin lângă tine şi aproape că te ameninţă să le dai pâinea ta. Îmi place şi să-i văd cum zboară. Spre deosebire de alte păsări, mi s-a părut întotdeauna că pescăruşilor le place zborul. (Într-adevăr, nu toate păsările fac zborul să pară o corvoadă. Cred că şi rândunicile de casă se distrează de minune.) În orice caz, îmi plăceau foarte mult pescăruşii. Probabil că asta înseamnă că nu aveam nimic mai bun de făcut în iarna aceea, dar sunt şi moduri mai rele de a petrece o oră sau două decât să te uiţi la pescăruşi până când se face prea frig, după care să mergi la bibliotecă şi să citeşti până seara, când se închide.

Se pare că mama lui Cameron era slabă ca o trestie şi mai mereu în sevraj. Cel puţin asta se înţelegea din felul în care o descria el. Bănuiesc că era vorba de metamfetamină. Dar Cameron n-a spus niciodată despre ea că era drogată. Fac presupuneri pe baza unor indicii pe care mi le dădea el. El îşi aminteşte că era destul de bătrână. Credea că avea vreo treizeci de ani. Cu alte cuvinte, nu devenise mamă în adolescenţă. Bunicii lui locuiau într-un oraş la sud de Burlington, Shoreham, dar bunicul lui era foarte violent. Când stăteau toţi în aceeaşi casă, îi bătea mereu pe Cameron, pe mama şi pe bunica lui. Bunicii lui aveau o livadă cu meri pe un deal de lângă lacul Champlain, iar Cameron îşi amintea că era imensă. Desigur, când eşti copil, totul ţi se pare imens. Cine ştie, poate aveau doar vreo cinci meri în curtea din spate. Când era în clasa întâi, merii îl speriaseră. Se aştepta să prindă viaţă în timpul nopţii şi să arunce cu mere în el. Sau să facă lucruri mult mai rele. Spre deosebire de copacii din *Vrăjitorul din Oz,* şmecherii aceia puteau să meargă. În imaginaţia lui Cameron, pomii tropăiau din curte până în casă şi îi spărgeau fereastra de la dormitor, urcau în cameră şi îl înjunghiau cu crengile lor pline de aşchii.

Cred că mama lui pregătea metamfetamina în casa părinţilor ei şi probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care tatăl ei îi bătea pe toţi de îi stingea. Drogul ăsta cauzează tot felul de probleme. Odată venise şi poliţia la livadă – cel puţin asta credea Cameron că se întâmplase.

Nu putea să-mi spună cum ajunsese în prima lui casă de asistenţă maternală sau să-mi dea detalii despre motivele pentru care îl abandonase mama lui. Nu ştia dacă mama lui era în viaţă sau dacă murise. Uneori îmi spunea că spera că trăieşte, că avea să se pună pe picioare şi să-l caute.

„Vrei să o caut eu în locul tău?“ îl întrebam câteodată. Mă gândeam că aş fi putut începe întrebând pe cineva de la adăpostul pentru adulţi. Era în celălalt capăt al oraşului, departe de adăpostul pentru adolescenţi. Câteodată mă duceam acolo la centrul de zi şi primeam un sendviş cu unt de arahide şi gem. (Habar nu aveţi ce gust bun poate să aibă un sendviş cu unt de arahide şi gem dacă nu aţi trăit într-un iglu făcut din saci de gunoi.) Toată lumea părea de treabă acolo, la fel ca asistenţii sociali de la adăpostul pentru adolescenţi. Desigur, aş fi putut merge la poliţie. Dar cum aş fi putut să fac asta fără să le spun că ştiam unde era Cameron? Dacă era să ghicesc, aş fi zis că mama lui Cameron era la puşcărie – poate la Centrul Regional de Corecţie Chittenden din South Burlington. Era vizavi de o brutărie mare. Da, sârmă ghimpată şi baghete franţuzeşti. Ştiam unde era centrul. Dar Cameron nu mi-a spus niciodată să investighez. Cred că îşi făcea griji să nu ajungă în altă casă – ceea ce era un risc, desigur. Era un risc şi pentru el, şi pentru mine. Mai exista şi şansa să îşi dea cineva seama că Abby Bliss era, de fapt, Emily Shepard şi să mă urască din toate puterile.

Poate că el se temea şi să nu afle că mama lui murise şi apoi să nu mai aibă la ce să spere. (Am trecut şi eu prin asta.)

Sau poate că el pur şi simplu ştia ce mamă îngrozitoare era mama lui. La urma urmei, îl abandonase, nu? Nici măcar nu o cunoşteam şi o uram pentru că îşi lăsase copilul baltă. Ce tâmpenie! Sigur, eu nu eram mama lui, dar înţelegeam deja faptul că, într-un fel, eram responsabilă pentru el. În iarna aceea, mi-am luat în serios responsabilitatea aceea. Aveam de gând să-l protejez orice ar fi fost. Nimeni nu avea să îl mai lovească peste faţă pe micuţul acesta cât eram eu prin preajmă. Nimeni.

Nu, domnule. Viaţa *mea* era ca o armă încărcată.

Îmi place când fulgii zboară ca nişte fluturi.

Probabil aveţi impresia că e primul vers dintr-o poezie scrisă de mine. Nu e.

E ceva ce mi-a zis mama cândva. Stătea în birou şi se uita pe geam la curtea din spate şi la liziera îndepărtată a pădurii. Pădurea era de pin, în cea mai mare parte, dar erau şi câţiva arţari. (Arţarii îmi amintesc de zahăr şi de sirop şi poate într-o zi o să vă povestesc despre petrecerea din rafinăria de zahăr. Şi acela a fost un soi de fiasco.) Mama era cu spatele la mine, dar ştia că eram acolo. Era pe la ora cinci după-amiaza, spre sfârşitul lui februarie, aşa că începea să se însereze. Fulgii erau uriaşi şi dansau, părând că se leagănă înainte şi înapoi până atingeau pământul. Cădeau foarte încet

Mama spunea des lucruri surprinzător de frumoase, precum „fulgii zboară ca fluturii”. Amintiţi-vă, o chema Mira. Putea să fie exotică. Poetică. Surprinzătoare.

Aşa mi s-a părut că arăta zăpada într-o zi când eu şi Cameron stăteam sub streaşină unui teatru de pe faleză. În după-amiaza aceea era închis, aşa că nu era nimeni acolo şi eram în siguranţă. Mi-am amintit ce spusese mama despre fulgi şi i-am zis şi lui Cameron. Credeam că avea să-i placă. Cred că i-a plăcut. Dar a spus:

— Fluturii nu trăiesc mult mai mult decât fulgii. Cei mai mulţi trăiesc doar o săptămână sau două.

— De unde ştii? l-am întrebat, dar eram destul de sigură că era adevărat.

Voiam doar să ştiu unde aflase el lucrul acela. Cine îi spune unui copil că fluturii mor în câteva zile?

A ridicat din umeri.

— O profesoară.

— Hm. Ai avut profesori foarte serioşi.

— Nu ştiu. Nu a fost profesoara noastră prea mult timp. Într-o noapte a băut Windex[23] şi s-a îmbolnăvit. Directorul a spus că a crezut că e suc Kool-Aid. Amândouă sunt albastre, nu?

---

[23] Soluţie de curăţat geamuri (n.tr.)

Am dat din cap că da. Era clar că directorul îi minţise pe copii. Nimeni nu confundă Windex cu Kool-Aid.

— A murit?

— Nu. Dar nu s-a mai întors la şcoală.

Aşadar, ca să răspund la propria mea întrebare: cine spune unui copil că fluturii nu trăiesc decât câteva zile? O profesoară foarte deprimată, cu tendinţe suicidare. Iată cine.

Sunt sigură că există multe case şi familii adoptive grozave. Chiar sunt. Din nefericire, Cameron nu a primit aşa ceva. El i-a primit pe mama şi tatăl care făceau filmări porno cu surorile lui adoptate. El a primit-o pe mama care îşi împingea copiii luaţi în plasament – pe toţi trei, inclusiv pe Cameron – cu faţa în rahat de câine atunci când fetiţa de şase ani a avut diaree şi a murdărit cearşafurile. L-a primit pe tatăl care l-a lovit atât de tare că i-a învineţit ochiul.

Desigur, avea şi amintiri despre mama lui adevărată, oricât de îndepărtate erau. Despre mama lui. Despre bunicul lui.

Mai era de mirare că nu avea încredere în nicio persoană mai mare ca mine?

O doamnă doctor de aici m-a întrebat deunăzi dacă mă îngrijoram că trebuia să găsesc prieteni pe potriva vârstei lui Cameron. Nu, nu prea. Mă îngrijoram pentru faptul că trebuia să-i dau să mănânce. Pentru că trebuia să aibă căldură. Pentru că trebuia să am grijă să nu îl răpească cineva sau să nu îl omoare vreun psihopat. Doamna doctor voia să ştie ce părerea aveam de faptul că adăposteam un copil fugit de acasă şi nu îi dădeam voie să meargă la şcoală. Am simţit nevoia să mă apăr pentru că mă făcea să par o scorpie egoistă – de parcă aş fi fost o ţicnită care răpea copii şi care se purta cu băiatul ca şi cum era un animal de companie.

M-am apărat spunând că îl luam cu mine la bibliotecă mereu. Citeam tot timpul împreună. L-am învăţat o grămadă de lucruri, chiar l-am învăţat. Şi doar nu stătea nimeni la coadă în faţa igluului să aibă grijă de el – sau de mine. În cele din urmă, i-am spus doamnei:

— Da, a fugit de acasă. Dar nu îl căuta nimeni. Nici pe mine nu mă căuta nimeni.

— Amândoi eraţi căutaţi, a spus ea.

Mă gândeam la orele nesfârşite petrecute la bibliotecă, în apropiere

de hangarul pentru bărci de lângă lac sau pe băncile de pe Church Street.

— Ei bine, nimeni nu ne căuta aşa cum trebuie, i-am spus.

Nu era frumos ce am zis, dar eram supărată. Ceea ce am făcut în lunile acelea? E foarte greu de explicat. Mă străduiam şi eu cât puteam.

Cameron refuzase categoric să meargă cu mine la poliţie sau să se întoarcă într-o casă adoptivă, aşa că mi se părea uneori că aveam două opţiuni. Fie să-l abandonez, fie să-l protejez. Am ales să-l protejez. Ştiam că nu avea să fie pentru totdeauna. În cele din urmă trebuia să ne adăpostim de frig. Dar îmi imaginam că aveam să facem asta împreună.

Ca să ştiţi şi voi, când s-a încălzit afară chiar am încercat să găsesc nişte prieteni pentru Cameron. Am încercat să-i găsesc nişte amici. O să vedeţi.

Pe la jumătatea lui ianuarie, s-a organizat în Burlington un uriaş marş de protest împotriva energiei nucleare. A început pe faleză, nu departe de igluul nostru, a urcat pe Main Street către universitate, unde avea să fie un miting al studenţilor şi să se ţină câteva discursuri în capela impresionantă. Protestatarii au avut noroc. Cerul era senin şi se simţea dezgheţul din mijlocul iernii. Erau vreo patru grade afară în sâmbăta aceea şi părea că e şi mai cald din cauza soarelui. Eu şi Cameron priveam parada – toboşarii şi oamenii cu pancarte despre Capul Abenaki, Fukushima, Cernobîl şi Three Mile Island, precum şi despre un loc de care n-am auzit niciodată, Rocky Flats – din faţa cafenelei Muddy Waters.

— E ca atunci când închizi uşa grajdului, ne-a spus un tip mai în vârstă, cu părul alb şi o jachetă cadrilată, roşie, ţinându-şi mâinile încrucişate pe piept.

I-am explicat lui Cameron ce însemna asta – că expresia era un fel de glumă despre cineva care închide uşa de la grajd după ce caii au plecat. Apoi i-am spus lui Cameron – nu ştiu de ce – să încerce să-şi imagineze o putere mai mare decât cea produsă de un milion de cai. Cam atâta putere se găsea într-o centrală de patru sute de megawaţi. (E uimitor ce fel de lucruri ţine minte o fată când părinţii ei lucrează la o centrală nucleară.)

Tipul de lângă noi s-a uitat la mine şi a spus:

— Văd că ai informaţii, nu glumă.

Am ridicat din umeri şi am răspuns:

— De la ora de ştiinţe.

Apoi m-am întors cu spatele. Mă temeam să nu atrag şi mai mult atenţia asupra noastră.

E amuzant, dar în anii dinaintea accidentului de la Capul Abenaki, toţi cei din Vermont se certau în legătură cu energia eoliană. Cei care preferau vântul vorbeau despre felul în care putea diminua nevoia de combustibil mineral. Cei care erau împotrivă spuneau că avea să distrugă frumuseţea naturală a statului. Privind în urmă, pariez că oameni din ambele tabere îşi doresc acum ca problema cea mai mare a statului să fi fost nişte linii de coastă distruse. Îşi doresc să mai piardă vremea plângându-se din cauza unui şir de turbine eoliene din vârful unui munte. Ar fi însemnat că încă mai aveau case. Iar eu? Mie mi se păreau chiar simpatice turbinele, ca şi când ar fi fost pe o planetă îndepărtată, ca în *Războiul stelelor.*

Serios, nu ştiam mai nimic despre energia nucleară pe vremea când trăiau părinţii mei. Presupun că e ciudat şi în acelaşi timp previzibil că numele de Shepard e acum sinonim cu Satana.

Nici când eram cu Cameron nu începusem să mă gândesc la ce „scop final” urma să am. (Am învăţat expresia asta la un magazin de casete video din mall. Arătau un filmuleţ dintr-un serial de televiziune cu detectivi şi un personaj a folosit expresia. Am înţeles imediat la ce se referea. Mi-a plăcut. Suna foarte fatalist.) Dar spre sfârşitul lui ianuarie simţeam deja că totul se îndrepta într-o anumita direcţie.

***

Într-o noapte îngrozitor de friguroasă, Lexie şi un tip pe care nu-l cunoşteam au apărut pe faleză. Lexie era prietenă cu Missy şi mai venea din când în când acasă la Poacher când stăteam eu acolo. Prima dată când i-am auzit numele, am crezut că e vreo glumă legată de oxicodonă. Mi-o imaginam înghiţându-le cu pumnul – *multe oxi* – şi „multe oxi“ s-au transformat cumva în „Loxie”, apoi în „Lexie” Credeam că era o poreclă. Nu. Numele ei adevărat era Alexandra şi, la fel ca Missy, crescuse lângă Boston şi venea dintr-o familie foarte bogată. Abandonase cursurile Universităţii Vermont şi era mai mare decât noi. Dar era foarte micuţă. Cred că nu avea nici măcar 1,50 metri. În multe nopţi – poate chiar în cele

mai multe – dormea acasă la cei pe care îi cunoştea de la universitate. La Poacher venea numai când voia să tragă puţin pe nas şi nu voia să leşine sub trei studenţi nenorociţi. (E clar că eşti praf atunci când te duci la Poacher pentru că e alternativa „mai sigură”) Părea de treabă, deşi eu nu prea stăteam cu ea. O aveam pe Andrea.

Dar într-o după-amiază târzie, pe la mijlocul iernii, am văzut-o mergând alene pe zăpada îngheţată de pe faleză. Am recunoscut-o imediat după haina lungă şi neagră, de caşmir, pe care o purta mereu, dar nu voiam să o strig pentru că era cu un tip pe care nu-l ştiam. Eu şi Cameron tocmai ne întorceam de la bibliotecă şi de la un magazin de pe Main Street unde găseai sendvişuri şi unde băgai uşor în buzunar sendvişuri cu salată de ou şi pâine albă. (Parcă ar fi ştiut că sendvişurile erau proaste şi că nu le-ar fi mâncat decât băieţii de nouă ani, aşa că erau uşor de furat.)

Dar Lexie m-a strigat şi a alergat după mine. M-a prezentat tipului de lângă ea. Îl chema Neal, iar Lexie a spus că şi el abandonase facultatea. N-am crezut-o nicio clipă. Era un prâslea care nu putea să aibă mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani. Eu eram mai mare decât el. Dar părea de treabă. Era timid. Plănuiseră amândoi să mai stea o noapte în fabrica veche de cărbuni, dar cu o seară înainte fuseseră nişte bătăi acolo şi cineva o încasase destul de rău, aşa că acum căutau alt loc în care să doarmă. Vântul nu bătea prea tare, dar temperatura deja scădea sub zero grade şi urma să fie lună plină. Ştiam cu toţii că malul lacului îngheţa când era lună plină. Aşa că i-am chemat la mine. Nu era cea mai bună soluţie, dar nici nu voiam să moară pe afară. Şi, ca să fiu sinceră, eram oarecum mândră de faptul că îmi construisem un iglu în care puteau încăpea patru oameni.

Totuşi, nu ştiu ce aş fi făcut dacă m-ar fi rugat să mai stea o noapte acolo. Neal avea mirosul acela urât care se lipeşte de adolescenţi şi bărbaţii de pe străzi, iar Lexie îşi acoperea mirosul propriu cu o grămadă de paciuli. Împreună miroseau ca un gaz otrăvitor. În afară de asta, ca să le fac loc lor şi rucsacilor, eu şi Cameron am ajuns să dormim cu genunchii la piept, ca doi gemeni nenăscuţi în burta unui iglu. Dar Lexie şi Neal nu au vrut să mai stea o noapte. Sau, dacă au vrut, n-au dorit să ne mai deranjeze. S-au trezit la răsăritul soarelui şi au dispărut. Nu i-am mai văzut niciodată.

În altă noapte am lăsat o fată să doarmă cu noi. Avea vreo douăzeci de ani şi era refugiată dintr-o ţară din Africa. Când s-a trezit dimineaţă, mi-a arătat piciorul ei. Aproape că am vomat. Am condus-o pe Battery Street şi am urcat-o chiar eu într-un taxi. I-am spus şoferului să o ducă la spital, la urgenţe. Până şi eu ştiu că nu te joci cu cangrena.

Odată am primit o femeie sfrijită a cărei haină de iarnă avea petice de la Jocurile de Iarnă din 1980, de la Lake Placid, New York. Era de culoare albastru-deschis şi era veche de tot, iar mie mi se părea că nu o apăra deloc de frig. Era cam de-o seamă cu mama, dar prea nătângă să fie mamă. Era din vale, din Irasburg şi părea că era mai mereu într-o stare de negare. Într-o clipă o apuca plânsul după pisicile, lamele şi câinele ei, care, spunea ea, mureau din pricina radiaţiilor; în clipa următoare, râdea şi îmi arăta nişte fotografii incredibil de mototolite şi neclare cu menajeria ei. Ţi se cam rupea inima. Cred că ar fi fost mai interesată de faptul că aveam după mine un camarad pe nume Cameron dacă ar fi fost un pisoi cu pete negre şi galbene în loc de un băiat de nouă ani. Când i-am povestit despre Maggie, aproape că am luat-o razna amândouă.

La asta mă refeream când spuneam că oamenii veneau şi plecau. Dar, de cele mai multe ori, eram doar eu şi Cameron.

Staţia de autobuz era lângă aeroport, aşa că trebuia să iei o maşină din centru ca să ajungi acolo. De fapt, era o parte din aeroport. Lângă banda rulantă pentru bagaje era o casă mică de bilete şi de câteva ori pe zi venea un autobuz Greyhound care oprea chiar în dreptul uşilor glisante de sticlă. Din fericire, autobuzul Andreei a întârziat – mare surpriză – aşa că încă stătea pe o bancă albastră, capitonată cu imitaţie de piele, când am ajuns eu. Asta se întâmpla la începutul lui decembrie, cu câteva săptămâni înainte să plec din gaşcă şi să-l găsesc pe Cameron. Bâţâia din genunchi şi mi-am dat seama că luase ceva. A sărit în picioare când m-a văzut, a scos un ţipăt, apoi ne-am luat în braţe.

— Nu ştiu dacă voiam să vii sau nu, a spus ea şi am început amândouă să plângem.

— La dracu, ar trebui să te urăsc pentru că nu ţi-ai luat la revedere, i-am spus.

Ne-am desprins una de alta, ştergându-ne la ochi. Andrea a clătinat din cap.

— Nu mi-am luat la revedere pentru că ştiam că o să ajungem la asta, s-a smiorcăit ea, pe urmă mi-a arătat că i se scurgea rimelul pe faţă.

Avea hanoracul descheiat şi am văzut că purta cel mai urât pulover roşu de Crăciun. Era cu o familie de reni care stăteau pe picioarele din spate ca oamenii – mama, tatăl, un băiat şi o fată – şi toţi purtau căciuliţe de Crăciun şi aranjau bradul. Băiatul era pe o scară şi se pregătea să întindă nişte luminiţe pe coarnele tatălui. Evident, tatăl lui habar nu avea. Era foarte demodat şi foarte urât. Ne plăcea amândurora şi îi promisesem cândva că o să i-l fur în timp ce dormea – poate chiar în următoarele săptămâni, în seara de Ajun.

— De ce nu rămâi? i-am sugerat. O să plecăm de la Poacher şi o să găsim alt loc – un loc mai bun. Undeva unde să nu te găsească mama ta.

Se pare că trebuia să treci prin Boston ca să ajungi cu autobuzul la New York, aşa că Andrea şi-a schimbat planul. Acum voia doar sa ajungă la Boston. A zis că nu cunoştea pe nimeni în niciunul dintre aceste oraşe, dar ce importanţă mai avea? Un oraş e un oraş, nu?

— Am o idee mai bună decât să rămâi în Burlington, mi-a spus. De ce nu vii cu mine în Massachusetts?

Mă gândisem şi eu la asta. Dar îmi era teamă. Mă temeam să nu ajung rău de tot într-un oraş ca Boston sau New York. Că nu m-aş mai fi pus pe picioare. Că aş fi putut lua o supradoză de heroina. Că aş fi ajuns o prostituată orfană şi drogată. Că aş fi putut să mor. Adică, cu şase luni înainte mă trezeam în propriul meu dormitor, aveam un câine pe podea care semăna cu un labrador negru şi un unicorn de sticlă de la Disney pe raft. Mergeam la o şcoală destul de elitistă. Da, zgâriasem maşini cu cheia, mersesem băută la şcoală şi fusesem la o petrecere faimoasă într-o rafinărie de zahăr. Da, acum mă culcam cu camionagii într-o benzinărie şi aveam zile când înghiţeam calmante ca pe bomboanele M&M. Şi mai aveam şi un obicei scârbos cu un cuţit X-Acto.

Dar în adâncul inimii ştiam şi că nu eram pregătită pentru oraşe atât de mari ca Boston sau New York.

— Şi ce-o să faci acum? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Ceva. Poate o să mă angajez la Dunkin Donuts.

— O să te îngraşi.

O tachinam, bineînţeles. Greutatea era ultima problemă a Andreei.

— Ba nu.

— Ştiu.

Uşile de sticlă s-au deschis şi oamenii au început să intre în aeroport. Afară se auzea huruitul încet al motorului.

— Trebuie să plec, a zis ea.

Voiam să-i spun *Nu, te rog, stai, nu pot să mai pierd pe cineva!* Dar am dat doar din cap. Nu asta avea nevoie să audă. Apoi, brusc, şi-a dat jos haina, a lăsat-o să cadă pe podeaua aeroportului şi şi-a tras peste cap puloverul acela ridicol de Crăciun. Purta o cămaşă de blugi care fusese cândva a lui Missy.

— Poftim, a zis ea, întinzându-mi puloverul, ia-l.

— Nu pot! E prea al dracului de urât. Şi-apoi, ţie îţi place.

— Chiar *e* al dracului de urât. Dar şi ţie îţi place.

Mi-a pus puloverul în braţe şi s-a îmbrăcat cu haina. Şi-a pus rucsacul pe umăr, apoi m-a îmbrăţişat mai strâns decât oricine altcineva în viaţa mea. Chiar vorbesc serios: nimeni până atunci şi de atunci până acum nu m-a mai îmbrăţişat aşa. În clipa următoare era în autobuz. Apoi a plecat.

Am avut puloverul acela până în ziua în care mi l-au luat.

Am avut mesajele ei până când mi-au luat şi telefonul. Pentru că o vreme ne-am trimis mesaje. Chiar şi atunci când nu a mai mers telefonul, l-am păstrat pentru că acolo aveam mesajele ei.

Nu ştiu unde e ea acum. Nici ea nu ştie unde sunt eu. Cred că trăieşte, dar e posibil să mă înşel. Oamenii mor tot timpul. Poate că a dispărut, pur şi simplu. Oamenii fac şi asta.

O să mă opresc acum. Ştiţi care e problema cu faptul că scriu toate astea pentru voi? Mă oboseşte şi mă întristează.

Capitolul paisprezece

Când nu dormeam bine, recuperam în timpul zilei. Probabil pentru că mă simţeam mai în siguranţă. Asta se întâmpla mai ales când era Cameron cu mine. Ştiţi expresia aceea, „să dormi iepureşte”? Cam aşa dormeam eu de cele mai multe ori. De obicei nu conta, dar a contat de cel puţin două ori. Prima dată a fost în a treia săptămână din ianuarie. V-aş spune data exactă, pentru că – după cum ştiţi – am o memorie ciudată în privinţa anumitor date. Dar nu şi a datelor din ianuarie şi februarie. Când locuieşti într-un iglu făcut din saci de gunoi, zilele cam seamănă una cu alta. Te trezeşti şi stai întins pe pătură (sau pe sacul-mumie) până se deschide biblioteca sau mallul, apoi te duci la baie într-un loc sau altul şi încerci să te faci prezentabil. Te speli pe dinţi şi te speli atât cât poţi. Te tai puţin în baie cu o lama din ce în ce mai boantă şi inutilă, apoi apeşi cu plasturele. Îl pui pe micul tău prieten să se spele pe dinţi. Te dai cu puţin ruj şi cu dermatograf ca să nu creadă lumea că trăieşti pe străzi. Mai cerşeşti nişte bani daca vezi pe careva de la care crezi că poţi să primeşti. Şterpeleşti câteva batoane proteice şi nişte vitamine de la Rite Aid de pe Church Street. Bagi în buzunar câteva brioşe de la bufetul hotelul de pe Battery Street. Citeşti şi stai la căldură într-un colţ de bibliotecă. Aţipeşti.

Câteodată, Armata Salvării oferea un prânz grozav pentru oamenii străzii. La fel făceau şi bisericile din centru, precum şi adăpostul pentru adulţi – centrul acela de zi despre care v-am spus. Mâncam foarte bine când baptiştii puneau de toate pe masă. Nu puteam să risc şi să-l iau cu mine pe Cameron pentru că ştiam că oamenii aveau să pună prea multe întrebări şi să-l ia de lângă mine – ceva ce nu ne doream niciunul dintre noi – aşa că se ascundea în bibliotecă sau la mall în timp ce eu îmi umpleam buzunarele cu lucrurile care îi plăceau sau cu cele pe care insistam eu să le mănânce. De exemplu, pentru fiecare brioşă, trebuia să mănânce şi un morcov. Astfel de lucruri. Cam asta era înţelegerea.

Făceam duş la Y[24]. Uneori primeam un permis de la adăpostul pentru adulţi. Spun asta ca să nu vă imaginaţi că eram dezgustători. Adică, *eram* dezgustători, dar sunt sigură că nu eram chiar aşa pe cât vă imaginaţi.

În orice caz, era într-o seară din a treia săptămână din ianuarie şi

[24] Prescurtare de la YMCA – Asociaţia tinerilor creştini (n.tr.)

Cameron dormea dus, dar eu eram pe jumătate trează. Slavă Domnului! Eram trei persoane care instalaserăm igluuri în colţul acela al falezei. (Desigur, mai erau şi alte porţiuni cu igluuri. Vorbesc doar de „cartierul” nostru.) Un iglu era al altui veteran de război din Irak – spun *altul* din cauza lui Poacher –, iar celălalt aparţinea unui cuplu în vârstă de vreo patruzeci de ani, amândoi inofensivi, dar complet săriţi de pe fix. Aveau un cărucior de la supermarket plin cu jucării pentru pisici, printre altele. Multe, multe jucării pentru pisici, inclusiv firele acelea care aveau căpăcele de carton la capăt. Când vedea o pisică vagaboandă, femeia se juca ore întregi cu ea şi îi vorbea ca şi când pisica era o fiinţă umană. Dacă e să fiu sinceră, era grozavă: un fel de îmblânzitoare de pisici vagaboande. O chema Patrice Thabault. Pe prietenul ei – soţ, iubit, frate, niciodată n-am înţeles exact ce era – îl chema Rick. Evident, toate trei igluurile erau ceva mai ferite. Poliţia ne-ar fi pus să ne mutăm dacă le-am fi construit într-un loc în care ar fi fost văzute de turişti sau de cei care locuiau în zonă. Sincer, nu i-aş fi învinuit. Chiar nu aş fi făcut-o. Eram o privelişte cam dizgraţioasă. Există un motiv pentru care nu vezi igluuri din saci de gunoi în reviste ca *BetterHomes and Gardens*[25]. Dacă ar fi să ghicesc cât era ora, aş spune că era între miezul nopţii şi ora unu. Dezgheţul din weekendul trecut, din sâmbăta cu marşul de protest împotriva energiei nucleare, se sfârşise. Nu era frig ca atunci când te înţeapă faţa şi te temi să nu cumva să mori îngheţat în somn, dar era destul de aspru. Cu mult sub temperatura de îngheţ. Auzeam de afară paşii cuiva pe zăpada îngheţată. Cizmele străpungeau suprafaţa fragilă sau striveau locul unde zăpada era mai solidă. Ştiam că nu era vreo căprioară sau un urs brun, poate nici măcar un câine mare, pentru că nu vedeam animale pe faleză, cu excepţia păsărilor şi a pisicilor. Nici şobolani nu vedeam. Şi eram destul de sigură că nu era un poliţist, dar nu se ştie niciodată. Nu părea să fie un poliţist, pentru că se mişca oarecum împiedicat. Persoana asta ori şchiopăta, ori era băută. Speram că e cineva care să-l caute pe veteranul de război sau pe îmblânzitoarea de pisici. Mi-am spus că nu e nimic, dar deja învăţasem să identific temerile. Începeam să capăt acel al şaselea simţ al străzii.

Pusesem la intrare un şorţ pe care îl furasem de la un magazin *Kiss*

---

[25] Case şi grădini mai bune (în engleză în origina]) (n.tr.)

the Cook. L-am împăturit de două ori şi l-am prins între doi saci de gunoi. Era o uşiţă destul de drăguţă, după părerea mea. În partea de jos îl fixam de obicei cu nişte cărţi ale lui Cameron sau luate de la bibliotecă. Ne strecuram înăuntru destul de uşor, dar ţinea la distanţă vântul şi frigul de afară. Când era nou, şorţul era galben ca tapetul din dormitorul meu, de aceea îl şi furasem pe acela dintre toate câte erau acolo, dar acum avea o culoare maronie, oribilă, culoarea zăpezii după ce a stat prea mult pe stradă.

Nu voiam să-l trezesc pe Cameron sau să-l sperii, mai ales dacă nu era cazul. Şi nici nu voiam să ştie cel de afară că eram trează. Dar voiam să-mi iau cuţitul X-Acto, în caz că era nevoie, aşa că a trebuit să mă întind şi să iau cu o singură mână rucsacul pe deasupra lui. (Nu a fost uşor şi de atunci am dormit ţinând cuţitul sub tetiera de la o maşină veche pe care o foloseam drept pernă.) L-am scos din teacă şi îl ţineam în mână aşa cum ţin personajele din filmele vechi dălţile de spart gheaţa. Persoana de afară s-a oprit chiar în dreptul igluului nostru. Gâfâia şi s-a ghemuit sau a îngenuncheat lângă şorţ. Simţeam mirosul de alcool din respiraţia lui. Apoi am aşteptat să văd ce face.

Nu ştiu cât am rămas aşa, aşteptând. O jumătate de minut? Un minut? Două? Nu-mi ţineam respiraţia, dar respiram fără să scot un sunet. Nu puteam să-i dau de ştire că eram trează pentru că singurul meu atu era surpriza. În cele din urmă, exact când credeam că o să plece, a băgat mâna prin lateralul intrării, dând şorţul la o parte. Aşa că l-am înjunghiat. L-am înjunghiat zdravăn. Nu purta mănuşi, aşa că am înfipt cuţitul chiar în locul acela moale dintre degetul mare şi arătător, apoi l-am tras înapoi. Şi-a tras mâna înapoi, urlând aşa cum n-am mai auzit pe nimeni urlând. Cameron s-a trezit brusc, dar l-am împins în spate cu mâna stângă, în capătul igluului, unde s-a izbit de un camion de jucărie Tonka Trude pe care îl găsisem la gunoi şi pe care el îl reparase cu bandă adezivă.

— Ce dracu? a început el să strige. Ce dracu?

M-am pus pe vârfuri şi m-am ghemuit ca un jucător de baseball. Nu am scos un sunet, dar eram pregătită să-l înjunghii din nou. Eram gata de atac.

— Ce dracu'! Vreau doar să mă încălzesc!

Îmi auzeam inima bătând ca o tobă şi începusem să transpir. Ştiu că

pare imposibil, dar jur că era adevărat: transpiram. Îi tot vedeam dinaintea ochilor mâna şi detaliul acesta ciudat că îşi rodea unghiile – ceea ce era dezgustător fiindcă mâna era mizerabilă. Şi m-am gândit la ce spusese. *Vreau doar să mă încălzesc.* O parte din mine a început să se simtă vinovată, ca şi cum încălcasem doctrina Oamenilor fără Adăpost, de a se iubi unul pe altul şi de a avea grijă să ne fie cald. Dar nu exista o asemenea doctrină. Nu exista un astfel de cod. Uneori ne ajutam unii pe alţii, alteori nu.

Dar orice remuşcare am simţit atunci pentru că îl înjunghiasem s-a evaporat rapid când a strigat la mine: „Am să-ţi dărâm casa asta nenorocită! Pe urmă o să te omor dracului!" M-am gândit la mâna lui şi am decis că nu era prea voinic. Mâna era murdară, dar cam feminină. Poate că atunci când am început să vă spun ce s-a întâmplat după explozia de la Capul Abenaki şi cum am ajuns acolo, am făcut să pară ca şi cum era uşor să construieşti un iglu. Dar nu era. E muncă grea. Dat fiind că tipul acesta nu era prea mare – cel puţin aşa mi-am zis eu – m-am hotărât să atac. Nu avea să-mi strice iglu-ul, nu avea să ne omoare „dracului" nici pe mine, nici pe Cameron. Aşa că m-am aruncat prin şorţ, urlând la rândul meu.

Înţelegeţi ce spuneam despre impulsivitatea mea? Chimicalele din creier. Aici e totul.

L-am prins de picioare şi am încercat să îl înjunghii în coapse cu cuţitul, dar deodată mi s-a părut inutil: cred că nici măcar nu-i găuream blugii. Pricepusem oarecum că tipul chiar nu era cu mult mai înalt decât mine. Era mai solid, dar era posibil să fie din cauza straturilor de haine. Cu toate astea, poate m-ar fi putut omorî dacă voia sau dacă avea ocazia. Însă mi-am dat seama brusc că nu mai eram singură cu el: veteranul războiului din Irak, Patrice, îmblânzitoarea de pisici, şi Rick ieşiseră afară. Toţi se treziseră din cauza urletelor. Cei doi bărbaţi l-au prins de mâini şi l-au tras de lângă mine.

— Edgar, ţi-ai pierdut minţile?

Vorbea Patrice şi, în ciuda cuvintelor ei, avea un ton părintesc, ca atunci când vorbea cu pisicile ei vagaboande. M-am desprins de picioarele tipului şi m-am ridicat. Am făcut un pas înapoi şi l-am văzut pe Cameron ieşind afară din iglu pe lângă şorţ. S-a frecat la ochi, apoi a venit şi s-a cuibărit lângă mine, prinzându-mă cu braţele de mijloc. Nu

avea haina pe el şi era cald ca un căţeluş, abia ieşit din sacul-mumie.

— Unde te-a muşcat? I-a întrebat Patrice, apoi s-a uitat la mine şi a zâmbit uşor.

Dormea în pijamale albastre, foarte feminine, cu imprimeu cu pisici albe, avea şi un palton bărbătesc de stofă gri şi căciula de schi cu ciucuri în vârful şnururilor pe care o purta ziua. Cred că ar fi trebuit să mă aştept să doarmă în pijamalele cu pisici şi căciula aceea.

— Ar trebui s-o omor, a spus el, apoi s-a încruntat la mine şi a ridicat mâna spre Patrice asemenea unui leu cu ţepuşa în labă.

— Ai băgat mâna înăuntru, i-am zis. M-am apărat.

— Întâi ciocăni. Întotdeauna să ciocăni mai întâi. În orice caz, ar trebui să dormi la fabrica de cărbuni în noaptea asta, i-a spus Patrice. Apoi s-a uitat cu mai multă atenţie la mâna lui. Cu ce te-a tăiat? a întrebat ea.

El nu avea de unde să ştie, aşa că i-am arătat lui Patrice cuţitul meu X-Acto. I l-am arătat, dar nu l-am lăsat din mână. Spre surprinderea mea, lama era îndoită. Mi-am pus în gând să mai fur câteva lame noi de la magazinul de artă după ce se lumina afară şi deschideau magazinul.

— Edgar, ei sunt Abby şi Cameron. Abby, el e Edgar. Nu are ce căuta aici, cel puţin nu când e în starea asta.

— Îmi curge sânge!

— Normal că-ţi curge. La ce te aşteptai?

— Am nişte Bactine, am zis eu.

Toţi cei patru adulţi s-au uitat la mine de parcă eram nebună – ceea ce şi eram, probabil. Eu şi Cameron am intrat înapoi în iglu după Bactine. Când am ieşit, bărbaţii îi dăduseră drumul lui Edgar, care se aşezase pe zăpadă. După ce Patrice i-a dat cu puţin antiseptic pe mână, cei doi bărbaţi l-au condus la fabrica de cărbuni, iar eu şi Cameron ne-am dus la culcare. Se părea că Edgar putea fi violent. Intrase odată la închisoare pentru că înjunghiase alt vagabond în spatele unei covrigării de pe Church Street. Nu avea voie nici să se apropie de cei de la adăpost pentru că isca mereu certuri. Dar Patrice nu credea că voia să ne facă vreun rău mie sau lui Cameron. Era beat şi probabil căuta doar un loc unde să se încălzească.

Totuşi, pentru mine a fost o situaţie prea riscantă. După aceea mi-am dat seama că trebuia să fiu mereu cu garda sus.

Într-o după-amiază, când eram la Muddy Waters, am luat de pe panou un fluturaş al unei trupe de la Universitatea Vermont şi am scris pe spate *Simţi că timpul trece.* Am scris mai multe, unele lucruri mi le amintesc, altele nu merită să fie repovestite. Însă menţionez acele patru cuvinte pentru că ştiam că nu mai pot continua aşa. În cele din urmă avea să se termine. Timpul. Vigoarea. Mâncarea. Căldura. Sau, pur şi simplu, voinţa de a trăi. Momentul se apropia.

Deşi nu aveam niciun plan concret de a mă întoarce acasă, la Reddington – Doamne, nu aveam planuri concrete de niciun fel – am început să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă mă strecuram înapoi în Zona de Izolare. Poate acela ar fi putut fi planul mea. În unele dimineţi, mă trezeam aşa de deprimată încât Cameron era singurul lucru care mă oprea să nu plec din Burlington şi să mă întorc acasă.

Câteodată încercam să-mi imaginez unde plecaseră celelalte familii de la Capul Abenaki. Mă gândeam că fugiseră din Vermont şi New Hampshire. Ştiau că nu îi voia nimeni acolo. Mă gândeam deseori unde sfârşise familia lui Eric Cunningham. Eric era inginerul care îşi zburase creierii. Ştiam că avea o soţie. Ştiam că avea copii mai mici decât mine.

Devenea tot mai dar faptul că trebuia să se schimbe ceva. Se simţea în aer o electricitate ciudată, ca şi cum eram în iulie şi se apropia furtuna. Ceva venea; trebuia să se producă o schimbare. Nu mai aveam loc pe piele de atâtea tăieturi.

Îmi amintesc că îi explicam lui Cameron în detaliu de ce purtau oamenii haine de camuflaj. În mare parte înţelegea deja pentru că doi dintre taţii lui adoptivi plecau să vâneze cerbi în noiembrie – pe lângă asta, Cameron era din Vermont. Eu am adăugat ce ştiam despre corturile şi puncte de observaţie pentru cerbi (adică nu prea multe) şi despre cum credeam eu că foloseau soldaţii echipamentul de camuflaj. Haine, corturi şi rucsacuri de camuflaj. Cizme de camuflaj.

— Eu nu le-aş purta ca să mă deghizez, a spus el.

— Nu?

— Nu. Doar nu e ca şi cum mă caută cineva. Şi oricum cred că sunt cumva invizibil.

Ştiam exact despre ce vorbea.

***

Într-o zi, când eu şi Cameron luam masa de prânz, stând pe marginea falezei şi uitându-ne la avioanele care planau deasupra lacului Champlain şi coborau apoi spre aeroport, l-am întrebat dacă îi era dor de prietenii lui. Îmi spusese câteva nume. Era un băiat care emigrase din Sudan, pe nume Jean Paul. Un puşti pe nume Kenny. Pe altul îl chema Finn. A spus că nu îi cunoştea prea bine pentru că nu apucase să meargă la şcoala primară din Burlington decât patru luni.

— Te gândeşti la ei? l-am întrebat.

A ridicat din umeri şi a muşcat din batonul proteic. Mesteca foarte încet, ca şi cum voia să-l păstreze în gură cât mai mult.

— Da. Tu te gândeşti la prietenii tăi?

— Sigur. Dar nu mă întorc acolo.

— Nici eu.

— Briarcliff e mult mai departe. Prietenii tăi sunt chiar aici. Dacă ai putea să-i vezi, ai vrea s-o faci?

— Dar nu pot.

— Nu ştiu. Poate ai putea pur şi simplu să apari într-o după-amiază în parc.

— Acolo era întotdeauna un om mare. M-ar băga în sac imediat.

Voia să spună că l-ar fi prins.

— Am putea spune că acum mergi la şcoală în Shelburne. Am putea spune că sunt noua ta bonă, i-am sugerat.

— Adică ai grijă de mine?

— Da. Exact.

A rămas un pic pe gânduri. Între timp, i-am arătat un avion regional Air Wisconsin care zbura deasupra malului vestic al lacului. Tocmai începea să încline aripa şi să se întoarcă spre Vermont, către aeroportul aflat la câţiva kilometri spre est. Era foarte frumos în lumina soarelui de la amiază.

— Unii ţin Sabatul în Supliciu, eu îmi port doar Aripile, am zis eu. Mă gândesc uneori la versurile astea când ne uităm la pescăruşi şi la avioane.

Lui Cameron i se părea ciudat că spuneam din când în când cu voce tare câte un vers dintr-o poezie care îmi plăcea. Se obişnuise deja, dar tot mai credea că eram cam ţicnită.

— Ce-i acela un stihar? m-a întrebat.

— Sincer? Nu sunt sigură. Dar cred că e o haină pe care o îmbracă preotul.

— Dar poeta purta doar aripile.

— Purta şi haine.

Nu voiam să-şi imagineze că poeta era dezbrăcată, pentru că nu asta voia să spună Emily Dickinson.

— Cred că avea prea multă încredere în ea.

— Chiar?

Pe urmă a terminat de mâncat.

— Dacă i se părea că e un înger înseamnă că aşa era.

— Deci vrei să-ţi vezi prietenii?

— Nu ştiu. Mi-ar trebui un skateboard.

Mi-am dorit atunci ca el să aibă skateboard. Voiam asta mai mult decât orice. Simt multe lucruri pe care le poţi şterpeli – ca mănuşile încălzite şi batoanele proteice – era aproape imposibil să furi un skateboard. Nu e vorba numai de dimensiune. Să fim serioşi, în toamna precedentă furasem bidoane cu detergent. E vorba de preţ. Un skateboard e mare şi scump. E o combinaţie grea. Dar voiam neapărat ca micul meu prieten să aibă un skateboard. Voiam neapărat să îşi vadă prietenii. Aşadar, în noaptea aceea am convins-o pe Patrice, îmblânzitoarea de pisici, să stea cu ochii pe Cameron, după care eu m-am spălat la Y şi am pornit spre ieşirea la autostradă. Trecuse ceva vreme, dar mi-am amintit imediat cât de scârboşi erau bărbaţii şi ce lucruri ciudate voiau să le spui când intrau în tine. La un moment dat am avut iar o experienţă ciudată, în afara trupului, când m-am uitat în sus la un tip, un camionagiu slab, deşirat şi unsuros din Rhode Island, dar măcar de data asta n-am sfârşit ghemuită, plângând. În schimb, mă gândeam la ce îmi trebuia ca să fiu absolut sigură că nu ajungea şi Cameron... aşa?

Dar când m-am întors la iglu aveam destui bani pentru un skateboard şi ceva haine noi pentru amândoi. A doua zi, în timp ce mă uitam la Cameron cum îşi alegea un skateboard destul de grozav din magazin – avea nişte schelete care frecau lămpile fermecate şi tot felul de spirite se ridicau din lămpi în ceaţă şi fum albastru – eram foarte fericită pentru că şi el era foarte fericit. În sfârşit avea ceva ce îi plăcea la fel de mult ca sacul-mumie! La început a fost cam temător, pentru că nu înţelegea de ce eram brusc aşa de îmbujorată şi spunea întruna să

păstrăm banii pentru mâncare sau pentru vreo urgenţă. Dar eram destul de hotărâtă: ştiam ce vreau.

În următoarea zi mai caldă, ne-am dus până în parc, iar Cameron a făcut câteva scheme tari cu skateboardul. Eram absolut impresionată. Era acolo şi un băiat pe care îl cunoştea, deşi nu erau foarte apropiaţi. Dar tot s-au distrat foarte bine împreună. Am stat acolo o vreme, pălăvrăgind cu o mămică foarte drăguţă care abia venise în Vermont din Siria. O chema Nairi Shushan Checkosky (gândiţi-vă la Ceaikovski) şi era pe jumătate armeană. Voia să ştie de cât timp eram *au pair* – folosea cuvântul acesta în loc de bonă – şi de ce o fată deşteaptă ca mine nu era la colegiu. I-am spus că strângeam bani pentru colegiu, ceea ce i-a plăcut. Mi-a dat cartea ei de vizită şi mi-a spus că mai cunoştea şi alte familii care aveau nevoie de *au pair.* Avea ochii negri şi părul castaniu, era foarte frumoasă. Am înţeles că era cântăreaţă – sau fusese cântăreaţă până când s-a dus totul naibii în Siria. Acum era agent imobiliar. Cred că vorbea sute de limbi străine.

În următoarele două luni, eu şi Cameron ne-am întors în parc de vreo nouă sau zece ori. Au mai fost zile friguroase, cu zăpadă, dar uneori simţeam că ziua se măreşte şi că venea căldura primăverii. Câteodată treceam pe lângă şofrani, o floare din Vermont care probabil voia să moară. Scoţi capul din pământul noroios, te uiţi după soare şi apoi te calcă un picior plin de zăpadă.

Dar când ne-am întors din parc prima dată, eu şi Cameron am privit apusul soarelui peste munţii Adirondack şi a fost minunat. Perfect, ca într-o vedere. Era unul dintre momentele acelea în care eram cumva incredibil de fericită şi de tristă.

Capitolul cincisprezece

Sezonul zahărului a venit devreme în primăvara aceea. Practic începuse pe la mijlocul lui februarie şi unii dădeau vina pentru asta pe accidentul de la Capul Abenaki. Eu? Eu dădeam vina pe bătrâna încălzire globală. Dar timp de o săptămână după Sfântul Valentin eu şi Cameron am mers la bibliotecă şi toţi cei din sala cu ziare vorbeau despre faptul că statul avea să producă mult mai puţin sirop de arţar pentru că majoritatea rafinăriilor de zahăr se aflau în Zona de Izolare. Alţii insistau că nimeni nu avea să mai cumpere vreodată sirop de arţar, aşa cum nimeni nu mai voia lapte sau brânză din Vermont. După părerea lor, acesta era doar un alt motiv pentru care să-i urăşti pe cei care aveau vreo legătură cu centrala nucleară.

Familia mea nu producea zahăr, dar ştiam oamenii care o făceau. Ştiam chiar şi câţiva de la centrală – un inginer, chiar – cărora le plăcea lucrul acesta pentru că nu solicita tehnologie avansată. Dacă eşti copil (iar el avea copii), o rafinărie e un loc fermecat, deşi e doar o magazie prăpădită, atât de mică încât abia încape un evaporator cât o masă de biliard. Chiar dacă sunt doar vreo două, trei grade afară, căldura de la focul pe lemne şi de la abur dă impresia că înăuntru e o saună. Mai e şi aroma de arţar care îţi lasă gura apă. Plus senzaţia aceea că te afli într-o poveste: o cocioabă la marginea pădurii cu un foc mare înăuntru şi ceva magic şi ciudat care se petrece cu lichidul de deasupra flăcărilor – un cazan cu sirop care se opreşte imediat cu o lingură de unt sau un strop de smântână. În cele din urmă, tot siropul acela se îngroaşă şi devine ambrozie.

Desigur, primul lucru la care mă gândeam atunci şi la care mă gândesc şi acum de câte ori văd o rafinărie de zahăr e petrecerea. Da, am fost acolo. Bineînţeles. Şi am dat de belea. Problema nu era că dădeam o petrecere într-o rafinărie, ci că petrecerea era în rafinăria Snowman Haverford. Snowman era fiul lui James Howard Haverford, miliardarul care producea maşini de cusut şi care înfiinţase academia. Evident, Snowman nu era numele lui adevărat. Acum nu mai ştiu cum îl chema, de fapt. Dar era poreclit Snowman[26] pentru că făcea poze cu fulgii la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea împreună cu un tip din Jericho,

[26] Om de zăpadă (în engleză în original) (n.tr.)

Vermont, pe care îl chema Wilson „Snowflake”[27] Bentley. Iar Snowman avea o rafinărie uriaşă care a devenit între timp muzeu al producţiei de zahăr şi al fotografiilor acelea cu fulgi. Primăvara porneau evaporatorul, dar de cele mai multe ori era o destinaţie pentru excursiile făcute de şcoala primară. Nu era departe de academie, aşa că vedeam deseori un şir de autobuze şcolare galbene, inscripţionate cu numele districtelor aflate şi la două sau trei ore distanţă. Şi de ce nu? Aveau acolo toată istoria procesului de rafinare a zahărului, iar copiii plecau mereu acasă cu mostre de dulciuri făcute din zahăr de arţar.

De altfel, sinceră să fiu, acela a fost motivul principal pentru care mai mulţi puşti au intrat acolo în noaptea aceea. La început nu a fost o petrecere. Erau vreo şase elevi de la Reddington din anul terminal care erau destul de drogaţi şi le era foame. Tatăl unuia dintre ei era producător de zahăr şi voluntar la muzeu, aşa că acesta ştia unde îşi ţinea tatăl lui cheile. Aşadar, planul era să intrăm, să luăm câteva pungi cu bomboane şi să plecăm. Numai că odată ce au intrat, au hotărât să facă focul în sobă, sub evaporator, şi să rămână acolo. După ce au pornit focul, au început să le trimită mesaje prietenilor să vină şi ei – şi să mai aducă „iarbă” şi bere.

Aşa am ajuns eu acolo. Eram cu Lisa Curran şi ne-am zis *de ce nu*? Am mers cu maşina cu un elev dintr-a douăsprezecea, Paul. Până să ajungem la muzeu, erau deja vreo treizeci, treizeci şi cinci de oameni acolo, jumătate de la Academie şi jumătate tocmai din St. Johnsbury. Cineva a adus chiar şi un butoi cu bere. Când a venit poliţia, toţi băieţii – nu glumesc – urinaseră în evaporator, pentru că cineva se gândise că trebuia să fie lichid înăuntru. Câteva fete îşi ridicaseră puloverele şi le dădeau voie băieţilor să lingă sirop de arţar de pe burta lor.

Eu şi Lisa eram abia într-a zecea, iar petrecerea asta era cea mai dezlănţuită şi mai scârboasă din câte văzusem. Noi două n-am dat de belea pentru intrare prin efracţie, contravenţie sau vandalism, aşa cum au păţit alţii. Dar am primit pedepse de la părinţi, de la şcoală şi din partea legii. Am făcut parte dintre elevii ai căror părinţii au fost nevoiţi să plătească pagubele. (Ceea ce s-a sfârşit cu un meci cu strigături între părinţii mei şi mine, lucru de care nu sunt tocmai mândră.) Iar pedeapsa

---

[27] Fulg de nea (în engleză în original) (n.tr.)

„legală" pentru mine şi Lisa? Ne-am numărat printre cei douăzeci şi patru de minori care au fost nevoiţi să participe timp de o săptămână la seminare speciale despre munca „importantă" a lui Snowman Haverford. Se pare că atunci când Snowman nu fotografia fulgii şi nu făcea sirop de arţar, scria poezii. E posibil să fi fost chiar cel mai important poet al lumii. Dar cei de la Academie nu au fost de aceeaşi părere.

Sau poate au fost. Poate şi-au dat seama că zece ore de „educaţie" în privinţa realizării şi muncii lui – inovaţiile lui în domeniul crestării copacilor, fotografiile lui, poeziile lui – aveau să ne înveţe minte să mai intrăm vreodată într-o rafinărie pentru o petrecere.

Aceasta a fost o altă pată neagră pentru mine în ochii multor oameni de la Academie: altă dovadă că eram cea mai deşteaptă ratată pe care trebuiseră vreodată să o înveţe – Regina încoronată a celor ce nu ştiu să se afirme.

***

Când mă gândesc la expresia „dor de casă", mă gândesc la copiii care petreceau prima săptămână într-o tabără de vară, cărora le era dor de mamele, de taţii şi de casa lor. Mă gândesc la internii proaspăt veniţi la Academie. Nu e mare lucru. Dacă e vorba de copil plecaţi în tabără, vor pleca acasă intr-o săptămână sau o lună. Dacă sunt interni la Reddington, se vor obişnui destul de repede şi le va trece. Vor depăşi momentul.

Cât despre mine, după accident îmi era mereu şi nu îmi era niciodată dor de casă. Niciodată pentru că – ţineţi minte – credeam că nu-mi voi mai vedea casa vreodată. Niciodată pentru că ştiam sigur că nu-i voi mai vedea pe părinţii mei.

Aşadar, dorul de casă devine doar o nostalgie atunci când casa devine nelocuibilă. E mai mult o durere-fantomă, ca aceea pe care ţi-o faci singur cadou cu un cuţit X-Acto.

Pe de altă parte, n-am încetat niciodată să duc dorul lucrurilor pe care le aveam. Omului care eram. Locului pe care îl numeam casă.

***

Nu făceam asta mereu, dar din când în când eram atentă să nu dau de Camille sau de alţii de la adăpost. Aveam grijă mai ales când luam

mâncare pentru mine şi Cameron de la Armata Salvării sau când foloseam permisele de o zi la Y. Uneori vedeam anumite persoane – copii de la adăpost sau îndrumători – şi atunci fie reuşeam să-i ocolesc, fie nu mă recunoşteau. Oricum, cei mai mulţi dintre copiii de la adăpost treceau, în cele din urmă, mai departe: ori îi ajuta adăpostul să se descurce, după care plecau la colegiu sau se angajau şi închiriau apartamente decente, ori dispăreau de pe hartă şi ajungeau în locuri precum apartamentul lui Poacher. Uneori dispăreau complet, mergeau spre sud, la New York sau Boston (ca Andrea) sau chiar spre vest, la Los Angeles. Câteodată veneau părinţii şi îi luau, iar în timp reuşeau să se pună pe picioare. Sunt sigură că Missy e bine. Pendula se poate legăna în ambele sensuri.

Ce vreau să spun? Eram complet nepregătită când, într-o zi în februarie, Camille m-a luat prin surprindere. O văzusem de două sau trei ori de la distanţă, dar reuşisem să o evit, aşa că nu mai vorbiserăm de aproape opt luni.

— Hei, vrei o ţigară?

Acestea au fost primele ei cuvinte.

Eu şi Cameron eram la parter, în zona cu restaurante a mallului din centru. Ca să ştiţi şi voi, era cel mai deprimant loc din toate mallurile din lume. Era la subsol şi nu avea ferestre. Nici plante. Nimic în afară de mirosul de mâncare chinezească de rahat. Dar era cald şi intim, pentru că acolo nu mergea nimeni. Toată lumea mânca în restaurante frumoase pe Church Street sau mergea la Starbucks, la etajul de deasupra restaurantelor. Am recunoscut vocea imediat şi am ridicat ochii. Citeam o revistă *Cosmopolitan* veche de trei luni pe care o găsisem într-un tomberon albastru (deja se vorbea prea mult despre Crăciun, dar ce naiba...), iar Cameron citea un roman clasic care fusese transformat într-o carte cu benzi desenate. Le luam destul de ieftin pentru el de la librărie. Acum citea *Povestea celor două oraşe.* Imaginile cu ghilotina şi cu nobilii care erau pe cale să fie decapitaţi erau grozave şi, dată fiind starea mea de spirit, cu mult mai interesante decât pozele lucioase cu tocurile cui şi ponturile despre cum să înnebuneşti un bărbat în pat.

Aşadar, Camille stătea în picioare lângă noi. Arăta grozav, serios. Mi-am dat seama imediat că era o „absolventă” a adăpostului şi că îi mergea de minune. Avea un palton albastru, foarte vesel, pantaloni kaki

şi o eşarfă care îi cădea ca o cascadă peste partea din faţă. Nu mai folosea peroxid pentru păr şi îi creşteau rădăcinile. Acum avea părul mai mult roşcat.

— Nu, am răspuns. Nu fumez, serios.

A băgat pachetul în buzunar, zâmbind.

— Oricum nu ar trebui să fumăm aici. Nu că i-ar păsa cuiva în colţul ăsta trist. Apoi a dat din cap către Cameron, care se uita temător la ea, şi a întrebat: Cum te cheamă?

Cameron s-a întors spre mine, neştiind sigur dacă era vorba de cineva care avea să ne lase în pace sau cineva care avea să ne dea de gol. Nici eu nu-mi dădeam seama. Cu toate astea, am răspuns în locul lui.

— El e Cameron, i-am spus.

Ca să îi distrag atenţia, i-am spus că îmi plăcea haina ei şi că îi stătea foarte bine.

— Acum stau la CCV, a zis ea, referindu-se la colegiul local. Şi sunt ospătăriţă la Leunig's.

— Unde stai?

— Am un apartament pe South Union Street cu altă fată. E mic – doar un dormitor. Dar e frumos. Părinţii mă ajută să plătesc chiria.

— Pe bune?

— Pe bune. Dar tu? Ce-i cu tine?

— Stau şi eu pe aici.

— Şi Cameron e...

— E nepotul meu.

S-a gândit o clipă, apoi s-a decis că minţeam. Puteam să-mi dau seama.

— Lucrez diseară, a zis ea. Tura mea începe la cinci. Ce-ar fi să veniţi şi voi? Mâncarea e bună.

— Nu ştiu.

Nu aveam cum să-mi permit mâncare de la Leunig's.

— Nu-ţi face griji. Am eu grijă de tine. Managerul din seara asta e de treabă – genul de om care îl joacă pe Moş Crăciun când se aprind luminile pe Church Street. Veniţi devreme – înainte să se aglomereze.

— Bine. Poate o să venim.

— Hei, vrei să-ţi zic ceva?

Am aşteptat.

— Sigur, am răspuns.

— Mi-am luat un telefon nou.

Am aşteptat. Zâmbea cu gura până la urechi şi nu reuşeam deloc să-i citesc expresia. Nu eram sigură încotro bătea. Deodată mi s-a făcut frică să nu mă dea de gol. Îmi era teamă să nu mă strige *Emily* şi nu aveam idee cum i-aş fi explicat aşa ceva lui Cameron.

— Da, a continuat ea. Dar m-am asigurat că am şters toate numerele vechi din celălalt înainte să scap de el – chiar şi numerele la care au sunat alţii, de exemplu în Teritoriile de Nord-Est. M-am asigurat că era gol complet.

— Mulţumesc.

— Nu-i mare scofală. A băgat mâna în poşetă şi a scos nişte bileţele roz în formă de inimă. Şi-a trecut numărul de telefon pe primul bilet şi mi l-a dat. Nu se ştie niciodată, a mormăit ea, bătându-mă stânjenită pe umăr. Ne mai vedem.

— Ne mai vedem, i-am răspuns.

Apoi s-a întors şi ne-a lăsat singuri. Probabil şi-a dat seama că eu şi Cameron nu aveam să o sunăm niciodată sau să mergem la Leunig's. Dar a fost frumos din partea ei să se ofere. Avea dreptate: nu se ştie niciodată.

Niciodată nu am crezut că o să trăiesc veşnic – nici măcar înainte să explodeze Reactorul Unu iar acum nu cred nici atât. Odată, la ora de engleză, am făcut un tabel cu datele la care au murit oameni importanţi din viaţa lui Emily Dickinson. Tatăl ei a murit în 1874. Samuel Bowles, în 1878. Charles Wadsworth, în primăvara anului 1882; mama ei, în toamna aceluiaşi an. Nepotul ei, în 1883.

Ea însăşi a suferit de ceva care se numeşte nefrită, o boală a rinichilor, în ultimii doi ani de viaţă. Câteva dintre simptomele nefritei şi ale afecţiunii provocate de radiaţii se aseamănă. Vomă. Febră. Slăbiciune. Bineînţeles, acestea sunt simptome ale tuturor bolilor, aşa că nu ar trebui să le dau prea multă importanţă.

Cu toate astea, vreau să fiu sigură că ştiţi că nu am fost niciodată unul dintre adolescenţii aceia care credeau că vor trăi veşnic. E în regulă. Chiar aşa e.

Singurul lucru bun în martie în Vermont e sezonul zahărului. În rest,

tot restul lunii e de rahat. Ştiu că par o adolescentă ursuză, dar chiar şi adulţii care trăiesc aici ştiu că luna asta e un dezastru. Fie plouă, fie ninge, fie e lapoviţă. Apoi vine o zi când sunt 12 grade, e mult soare şi crezi că vine primăvara... iar a doua zi ninge. Drumurile nepavate devin adevărate mlaştini în care se împotmolesc maşinile. Dintr-odată, e noroi peste tot. Pe mama o înnebunea chestia asta. (Vorbesc serios: ea şi tata nu ar fi trebuit să locuiască niciodată aici. Pur şi simplu nu ar fi trebuit.) În afară de asta, vacanţele de la şcoală sunt mereu în februarie şi aprilie, aşa că nici măcar nu poţi să scapi de aici într-o vacanţă cu familia. Serios, luna asta e un plictis lung de tot.

În anul acela, martie a venit în februarie. A început secreţia de zahăr chiar după Sfântul Valentin. Noroiul din martie a venit în februarie. Iar căldura din martie a venit tot în februarie.

Dacă locuieşti într-un iglu, căldura de martie în februarie e nasoală de tot. Pur şi simplu îţi distruge căminul. Dezgheţul prelungit din a treia săptămână din februarie ne-a stricat complet igluul. Putea să supravieţuiască foarte bine vreo două zile călduroase în miezul iernii – ca în ziua cu marşul de protest împotriva energiei nucleare care a urcat pe deal. În a treia zi a început să se lase. Am încercat să-l proptesc cu ramuri de copac şi vreo două beţe de schi pe care le găsisem într-un tomberon, dar nu m-au ajutat prea mult. Cameron a încercat să-l fixeze cu bandă adezivă, dar era prea ud. Am încercat să construiesc un schelet pe sub sacii de gunoi cu o bucată murdară de placaj şi una dintr-o masă de joc stricată – avea doar două picioare, iar protecţia de plastic de deasupra avea nişte găuri mari, ca şi cum fusese străpunsă cu un cuţit de un criminal în serie dar sacii au căzut în lateral în loc să rămână pe mijloc. Aveam nevoie de un arhitect sau de un constructor şi de un cont la magazinul de bricolaj de pe Pine Street. Nu aveam nicio şansă.

Era destul de clar că nici vecinii mei nu aveau să-mi fie de vreun ajutor. Erau minunaţi dacă cineva începea să strige *O să vă dărâm casa şi o să vă omor dracului!* în miezul nopţii, stricându-le somnul, dar altfel nu aveau niciun gând să îmi fie părinţi-surogat. Poate dacă eu şi Cameron am fi fost pisici, Patrice ar fi vrut să aibă grijă de noi. Dar aceştia nu erau genul de oameni grijulii. Erau ca mine, oarecum distruşi. Adică, erau adulţi care trăiau în igluuri din saci de gunoi în mijlocul iernii, nu? Asta nu vă spune nimic?

Când mi-am dat seama că igluul meu avea să se prăbuşească, i-am întrebat dacă nu aveau vreo soluţie salvatoare. Dar în timp ce mă chinuiam cu beţele mele de schi şi cu masa de joc, veteranul a şters-o. Şi-a strâns lucrurile şi a plecat, lăsând în urmă ceva ce arăta ca o simplă movilă de saci de gunoi plini cu frunze. Patrice şi Rick erau încă acolo, dar şi ei se pregăteau să plece. Căruciorul de cumpărături era deja plin.

— O, Abby, nu vrei să vii cu noi, a zis Patrice când am întrebat-o unde plecau.

— Nu, probabil că nu, am încuviinţat, deşi îmi doream să merg cu ei. Nu ştiam ce aveam să fac mai departe. Dar unde plecaţi?

Rick s-a uitat la mine, apoi la Patrice. Pe urmă a clătinat din cap. (Mi-am dat seama atunci că în toate săptămânile acelea în care fusesem împreună pe faleză, îl auzisem vorbind doar de vreo şase ori. Rick nu era prea vorbăreţ.)

— Sincer, nici noi nu suntem prea siguri, a zis ea, deşi era evident că minţea.

M-a îmbrăţişat fără multă tragere de inimă şi trebuie să recunosc că mă bucuram oarecum că o făcea fără tragere de inimă, pentru că Patrice mirosea mai mereu a urină de pisică şi ca vagabonzii obişnuiţi. După aceea, pentru că pământul devenise cam moale, ea şi Rick au ridicat căruciorul de cumpărături şi l-au cărat vreo două sute de metri până la trotuarul care ducea spre lac. Aproape că am strigat ceva urât după ei, pentru că eram furioasă că toată lumea pleca şi nimeni nu voia să mă ajute. Ştiam că aş fi înghiţit câteva pastile de oxicodonă dacă aş fi avut. Mai simţeam şi nevoia incredibilă de a lua cuţitul şi a-mi cresta coapsele. Dar n-am spus niciun cuvânt pentru că am simţit cum mă ia Cameron de mână. M-am uitat în jos, iar el îi privea pe cei doi cum îşi cărau căruciorul. Apoi mi-a arătat cu degetul un avion pe cer, deasupra apei. Acesta se afla în ascensiune şi urma să o ia spre sud. Niciunul dintre noi n-a spus vreo vorbă. Cred că voia să mi-l arate pentru că spera că o să mă bucure.

***

Viaţa pe stradă e al dracului de epuizantă. Chiar este. Nimic nu e mai greu de atât.

Bineînţeles că am găsit un loc nou în care să stăm eu şi Cameron.

Dar schimbarea vremii era cam afurisită şi ne-am îmbolnăvit amândoi. Nu cred că era gripă pentru că, vă vine să credeţi sau nu, făcusem şi eu, şi Cameron vaccinuri antigripale la Rite Aid într-o zi din ianuarie. Dar acum eram amândoi slăbiţi, iar nasul ne curgea ca un gheţar. Problema era că numai eu păream să mă însănătoşesc – şi cred că aici a fost începutul sfârşitului.

Capitolul şaisprezece

Uneori credeam că dispărusem fără urmă. Alteori mă întrebam dacă vreunul dintre bunicii mei mai trăia. Evident, bunica mea care suferea de Alzheimer nu ar fi fost capabilă să pornească o căutare. Oare era măcar conştientă de explozia de la Capul Abenaki şi de faptul că fiica ei murise? Nu aveam idee, dar mă îndoiam. Pe de altă parte, bunicul meu din Phoenix ştia probabil de explozie şi de moartea fiului lui. Probabil că ştia că Bill Shepard era cel pe care industria energiei nucleare se hotărâse să dea vina, aşa că acum toată lumea părea să-l deteste pe băieţaşul pe care îl crescuse el cu ani în urmă în Arizona. Însă dat fiind cât de greu se adapta bunicul în urma operaţiei, poate că şi el era mort acum. Poate durerea de a vedea atacurile aduse memoriei fiului său zi de zi la CNN şi la Fox News îi fărâmase inima şi îl omorâse în vară.

Câteodată mă gândeam dacă mama Lisei, bibliotecara, o făcea pe Nancy Drew şi căuta pe calculator sau vorbea cu poliţia. Sau poate domnişoara Gagne, fosta mea profesoară de engleză. Poate chiar Edie, de la adăpost. Edie mi se păruse foarte deşteaptă; poate îşi dăduse seama cine era cu adevărat Abby Bliss.

Eram convinsă că undeva erau oameni care îl căutau pe Cameron. Un băiat de nouă ani, luat în plasament şi pierdut? Cineva de la biroul DCF – Departamentul pentru Copii şi Familii – fusese probabil sufocat de munţi de rahat din cauza acestui mic dezastru.

Cu toate astea, chiar şi la şapte sau opt luni după accident, se părea că toată lumea avea lucruri mai bune de făcut decât să se îngrijoreze în legătură cu ce naiba se întâmplase cu Emily Shepard. Din câte ştiam eu, toată lumea crezuse că îmi luasem viaţa şi că trupul meu avea să fie găsit după topirea zăpezii. Poate credeau că mă omorâsem şi că trupul meu se descompunea undeva în zona aceea părăsită numită Zona de Izolare. Erau atâţia oamenii relocaţi, atâţia oameni despre care încă nu se ştia nimic.

Adevărul e că aş fi putut să mă sinucid dacă nu ar fi fost Cameron. Nu glumesc. Dar atâta timp cât eram responsabilă pentru el aveam să pun un picior în faţa celuilalt şi să văd ce avea să se întâmple.

Una dintre psihoterapeutele de aici a spus că, după părerea ei, nu voiam să fiu găsită pentru că aveam probleme cu imaginea de sine. Nu i-am dat niciun răspuns, dar îmi amintesc că mi-am spus: *Oamenii te*

plătesc pentru chestia asta? Pe bune: pune micuţa ta observaţie în plicul maroniu în care îţi păstrezi remarcile Incredibil de Evidente.

În cele din urmă, m-a învins curiozitatea şi m-am dus la un calculator liber de la bibliotecă să-mi caut numele. Era la câteva zile după prăbuşirea igluului. Am căutat în Google familia mea şi pe Eric Cunningham, ba chiar am intrat pe paginile de Facebook ale câtorva prieteni până am simţit că îmi ajunge. Şi am ajuns la momentul acela al naibii de repede. După câteva clicuri am simţit că o să-mi explodeze capul. În unele privinţe, era mai rău decât credeam. Erau procese şi condamnări: oameni care lucraseră cu mama şi cu tata, oameni pe care îi cunoşteam, urmau să apară ca inculpaţi într-un proces în anul acela. Neglijenţă criminală. Se părea că o mulţime de oameni acţionau în judecată compania de energie nucleară. Erau ca nişte criminali de război. Mi se făcea scârbă de lucrurile pe care le citeam despre ei, iar poveştile erau de la comentarii răutăcioase şi minciuni la titluri „responsabile” care susţineau că demonstrează incompetenţa „obişnuită” a tatălui meu. Alcoolismul lui „aparent”. Eşecul companiei de a-l concedia.

Cât despre mine? Se pare că fugisem cu luni în urmă. Dar nimănui nu părea să-i pese, dat fiind că nu-mi menţionase nimeni numele în niciun ziar încă din iulie. Chiar reuşisem să dispar.

Când m-am întors lângă Cameron la etajul al doilea al bibliotecii, probabil că eram cam palidă, pentru că m-a întrebat dacă mă simţeam bine. I-am zis că eram în regulă şi m-am sprijinit cu spatele de un corp de bibliotecă şi am luat o carte în braţe, dar n-am reuşit să citesc un cuvânt tot restul zilei. Avea să treacă mult, mult timp până să deschid iar browserul unui calculator.

***

După ce au plecat Patrice şi Rick, m-am gândit la ce opţiuni aveam, inclusiv aceea de a pretinde că picioarele mele erau spaghete fierte şi de a cădea în zăpada topită sau pe sacii de gunoi care fuseseră casa mea. Dar se pare că am, într-adevăr, o latură maternă. Nu puteam să-l dezamăgesc pe Cameron. El încă mă ţinea de mână. În cealaltă mână ţinea skateboardul. Mă bucur să spun că încă mai purta mănuşile pe care le şterpelisem eu de la Outdoor Gear Exchange.

Aşa că m-am forţat să mă adun. Am respirat adânc de vreo două ori

şi m-am uitat la Cameron. Am ridicat din umeri şi am încercat să-i zâmbesc.

— Ai auzit vreodată de expresia „Planul B”? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Ei bine, înseamnă că trebuie să avem un plan nou în caz că primul nu funcţionează. Aşa că lasă-mă un minut şi o să-mi dau seama care e Planul B – adică unde să mergem mai departe.

— Nu vreau să merg în altă casă adoptivă, a zis el şi mi-a arătat ochiul cu vârful skateboardului. Acum era vindecat, dar ştiam foarte bine la ce se referea. O să fug din nou.

— Ştiu. Dar nu suntem aşa de disperaţi. Cel puţin, nu încă.

Înţelegeam că aveam cel puţin două opţiuni: puteam să-mi torn cenuşă în cap şi să mă întorc la Poacher. Nu credeam că l-ar fi denunţat pe Cameron, măcar pentru că astfel ar fi atras atenţia asupra lui. Dar petrecusem destul timp acolo ca să ştiu că pe termen lung nu i-ar fi convenit să fie Cameron acolo. Un copil de nouă ani, luat în plasament şi fugit de acasă? Un minor? Nu era bine. Faci puşcărie grea pentru astfel de tâmpenii. Amintiţi-vă că Poacher credea că am optsprezece ani. Dar eram convinsă că ne-ar fi lăsat să stăm o noapte acolo, presupunând că avea loc. Poate că atât cât stăteam acolo puteam să găsesc alt fir, altă gaşcă sau o persoană de vârsta mea cu un locşor de dormit în care puteam rămâne o vreme.

Cealaltă opţiune? Erau câteva moteluri ieftine înşirate pe câţiva kilometri nu departe de centru. Cereau cincizeci sau şaizeci de dolari pe noapte, dar credeam că puteam deveni o prezenţă obişnuită a benzinăriilor de pe autostradă. Sau aş fi putut să o fac măcar câteva zile, până concepeam Planul B.

Dar trebuie să recunosc, oricât de nebună aş părea şi oricât de îndoielnică pare judecata mea câteodată, încă nu eram pregătită s-o apuc pe un astfel de drum. Una era când mergeam cu Andrea şi era doar o chestie care se întâmpla din când în când, ca să-i cumpăr skateboard lui Cameron. Alta era să apară pe CV-ul meu doar masturbări şi partide de sex oral. Am presupus că era posibil să ajung la aşa ceva până la urmă, dar nu eram gata încă să devin prostituată cu normă întreagă.

Aşa că i-am servit lui Cameron versiunea prescurtată pentru copii despre ce fel de om era Poacher şi pe cine am fi putut găsi la el. Probabil

că vorbeam ca şi când era vorba de *Real World*[28] la MTV în loc de gaura mizeră de şobolani care era în realitate. Dar m-am gândit că acolo ne puteam odihni puţin. Aşa că şi-a strâns sacul-mumie, după care ne-am pregătit rucsacurile. (Slavă Domnului, nu mai folosea un sac de gunoi pe post de valiză.) Am decis să abandonez pătura jerpelită şi mucegăită pe care o folosisem ca să mă încălzesc în nopţile lungi de iarnă. Nu era mare pierdere – era îngropată undeva pe sub rămăşiţele igluului. Apoi ne-am luat adio de la faleză şi am început să urcăm dealul spre North End.

Poacher plecase, bineînţeles. Perfect, mi-am zis. Totul e perfect.

Uşa de la intrare a apartamentului era descuiată, aşa cum era de obicei, dar nu recunoşteam nimic înăuntru. Da, era încă dezgustător – pe linoleumul din bucătărie era un strat gros de jeg, iar ferestrele aveau pete negre de mizerie. Dar dormitorul în care stătea gaşca atunci când nu ne înghesuiam în camera de zi avea un pat în loc de saltelele adunate una lângă alta pe podea. Era o porcărie de pat – un pat mare, ca al părinţilor mei – cu tăblia ciobită şi spartă, dar era totuşi un pat. Iar în celălalt dormitor erau un birou şi un laptop care arăta binişor, precum şi o imprimantă. Şi în camera de zi era altă mobilă, iar unele piese erau noi-nouţe, luate de la magazinul de mobilă nefinisată din North End. Avea mirosul acela de lemn nou şi care încă aştepta să fie murdărit. Am văzut o Biblie pe masă, lângă un televizor mic, cu ecran plat şi un receptor de cablu.

Dar de ce era uşa descuiată dacă aici locuia acum o persoană care nu era o ratată ca Poacher? Nu reuşeam să înţeleg. Apoi am auzit paşi jos, pe scări, aşa că l-am luat pe Cameron de mână şi l-am tras după mine spre intrare. Am văzut un bărbat masiv care bătea spre şaizeci de ani, urcând încet treptele cu două coşuri de gunoi goale în mână. Purta o cămaşă albastră de blugi cu mânecile tăiate şi avea tatuaje mari pe braţe şi pe gât: un vultur. Nişte aripi de vultur. O motocicletă din flăcări. Dar avea şi ochelari cu lentile foarte groase, care-l făceau să semene, de la bărbie în sus, cu un profesor de ştiinţe supraponderal.

Până să ajungă la noi, gâfâia deja.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat el, apoi a trecut pe lângă noi în apartament.

---

[28] Emisiune TV care prezintă viaţa reală a unor tineri din SUA (n.tr.)

— Noi locuiam aici înainte, i-am zis.

Bărbatul a pus coşurile de gunoi în holul din faţă, apoi s-a frecat la ceafă.

— Sper că nu cu traficantul acela de droguri care a stat aici înaintea mea.

— Nu, a fost acum vreo doi ani, am minţit eu.

A trebuit să mă abţin de la a întreba ce anume se întâmplase cu *traficantul acela de droguri,* pentru că voiam neapărat să ştiu. Voiam să ştiu unde erau toţi.

— Eu m-am mutat acum două zile. Am vrut să frec peste tot cu Purell – de sus până jos. Ai fi zis că e treaba proprietarului. Dar nu. A clătinat din cap. Nu ştiu cum era când aţi stat voi aici, dar când am venit eu era o hazna. Singurul lucru bun aici e chiria, care nu e mare, şi priveliştea, care e chiar frumoasă.

— Şi e şi bine luminat, i-am spus.

— Da, e bine luminat. Mi-a întins mâna. Eu sunt Andy.

— Abby, am răspuns. Avea mâinile cam umede, dar trecuse mult timp de când voise cineva să dea mâna cu mine. El e Cameron – fratele meu.

Andy s-a aplecat puţin şi a dat mâna şi cu el.

— Bună, micuţule.

Apoi am rămas toţi trei pe loc, uşor stânjeniţi. Andy se uita curios la rucsacurile noastre uriaşe şi la sacul-mumie al lui Cameron. Într-un târziu, i-am spus:

— Ei bine, văd că apartamentul e la locul lui. Mulţumesc.

— V-aş invita înăuntru, dar nu cred că ar fi de acord supraveghetorii de la eliberări condiţionate.

— M-am prins, i-am zis.

— M-am gândit eu că o să înţelegi.

Nu eram sigură dacă să mă simt jignită sau flatată că îşi dăduse seama că aveam simţul străzii atât de acut încât ştiam deja cum e cu supraveghetorii aceia. Dar, dat fiind felul în care arătam eu şi Cameron şi multitudinea de lucruri pe care le căram după noi, era oarecum ridicol să mă simt într-un fel sau altul. Era clar ce era cu noi – cine eram sau ce eram.

— Ai nevoie de o slujbă? m-a întrebat.

Brusc, am făcut un pas în spate. Privind în urmă, mi se pare foarte amuzant că un tip îmi spune că e infractor, iar eu îi spun *M-am prins*, adică *Înţeleg.* Însă când îmi spune un tip că are o slujbă pentru mine, mă gândesc imediat că o să-şi desfacă fermoarul de la pantaloni. Doamne, sunt dusă de tot.

— Nu.

— Bine. Dar, dacă te răzgândeşti, treci pe la Henry's. Ştii unde e?

Ştiam. Era un restaurant pe Bank Street.

— Fratele meu e manager acolo. Aşa a fost dintotdeauna. A început ca bucătar acum vreo douăzeci de ani. Acum eu sunt unul dintre spălătorii lui de vase. El m-a angajat. Se pare că mereu au nevoie de ospătăriţe.

De când mă văzuse Camille la mall, îmi trecuse prin minte că poate aş fi putut să găsesc, cumva, o slujbă adevărată. Poate ca ospătăriţă. Poate puteam merge câteva ore la Burger King sau Taco Bell. Dar nu aveam experienţă, nici recomandări sau vreun document de identificare. Cine să mă angajeze pe mine? Încă de când umblam cu gaşca ştiam că era imposibil pentru cineva să locuiască singur în Burlington cu salariul minim. Chiriile erau foarte mari Aveai nevoie de o slujbă foarte bună, de subvenţii sau de colegi de apartament.

Dar acum îl aveam pe Cameron şi îi promisesem că aveam să găsesc un Plan B.

— Dacă mă răzgândesc, cu cine vorbesc? l-am întrebat.

— Păi, mai întâi cu mine. Adu un CV la restaurant. O să-i spun fratelui meu să fie atent. El se ocupă de angajări, în general.

— Un CV. Am spus-o ca şi cum gândeam cu voce tare.

— Da. O foaie de hârtie. Scrie acolo ce experienţă ai. Ce slujbe ai mai avut. Unde locuieşti.

Începuse să vorbească uşor sarcastic, dar a apăsat pe ultimele două cuvinte într-un fel care nu mi-a plăcut deloc.

— Am înţeles, i-am răspuns. Cred că eram politicoasă din cauza instinctului de autoapărare. Primul impuls a fost să îi arăt exact cât de sărită de pe fix eram şi să spun ceva urât, dar am reuşit să mă temperez. Mulţumesc, am adăugat.

— Nicio problemă, a spus el. O să fiţi în regulă?

— Da, suntem în regulă, l-am asigurat. Poate o să aduc un CV.

L-am bătut pe spate pe Cameron şi ne-am luat rucsacurile de pe podea. Cameron şi-a strâns la piept sacul-mumie aşa cum îi plăcea lui, iar eu i-am luat skateboardul. Apoi l-am îndrumat spre scări.

— Mersi, am zis eu, iar Andy m-a salutat scurt.

După ce am ieşit amândoi din blocul lui Andy şi am traversat vreo două străzi, mi-am dat seama că pusesem iar mâna pe spatele lui Cameron. Mi-am dat seama că exact aşa mă ghida tata prin mulţimi, ceea ce m-a făcut să mă simt şi bucuroasă, şi tristă. Deodată mi s-a umplut mintea de imagini care se derulau ca un profil de Tumblr, imagini cu mine la vârste diferite, însă tata rămânea mereu la fel şi de fiecare dată era cu mâna pe spatele meu, iar eu mă simţeam când fericită, când tristă, când amândouă la un loc. Eram amândoi chiar în faţa căsuţei Aventurilor înfricoşătoare ale Albei-ca-Zăpada, în mijlocul Regatului Fermecat de la Disney World, cerul era aproape la fel de albastru ca rochia cadrilată Dorothy Gale pe care o purtam. (Ştiţi că acum au închis secţiunea aceea cu Albă-ca-Zăpada, nu? De ce să facă aşa ceva? Mi se pare o nebunie şi o cruzime. Înţeleg că era cam învechită, dar cum putea să nu-i placă unui copil de vrăjitoarea aceea? Eu eram îngrozită de ea. Îmi plăcea la nebunie!) Aceea a fost ziua în care am avut prima dată voie să merg singură la toaletă. Aveam cinci ani. Mama nu mă putea duce pentru că stătea la coadă în altă parte a parcului ca să prindă alt carusel şi să ia permise pentru toţi trei la Cursa Rapidă. Tata mi-a zis mai târziu că m-a aşteptat afară, speriat de moarte să nu mă fure cineva. Poate erau două intrări şi vreun nebun mă lua şi dispărea în mulţime prin cealaltă ieşire. Când i-a povestit şi mamei, i s-a părut foarte drăguţ felul în care se panicase tata. Ce alte imagini vedeam cu ochii minţii în care tata mă ţinea cu mâna de spate? Când m-a condus pe alee până la autobuzul şcolii în prima zi de grădiniţă. (Şi atunci aveam un ghiozdan mult prea mare pentru corpul meu.) Când am fost la un concert al cercetaşelor Brownie. Când am traversat curtea cu Maggie în braţe pe vremea când era abia un pui şi lesa îi atârna în spate ca o coadă.

Genetica, mi-am zis. Genetica. Nu putem scăpa de gene, nu-i aşa?

M-am uitat la Cameron şi m-am gândit la felul în care întindea mâna şi o apuca pe a mea. Nu credeam că băieţii de nouă ani fac asta. Aşa că l-am întrebat:

— Mamei tale îi plăcea când o luai de mână?

L-am simţit cum s-a jenat brusc şi mi-am dat seama că îl întrebasem ceva îngrozitor.

S-a dovedit că aveam dreptate. Nu ne-am mai ţinut niciodată de mână aşa până când n-am ajuns amândoi la Urgenţe.

Capitolul şaptesprezece

Ne-am dus la Leunig’s, acolo unde spunea Camille că se angajase. Cameron a rămas afară cu lucrurile noastre când am intrat eu. Era între prânz şi cină, aşa că locul părea destul de liniştit, cu excepţia barului. Chiar şi cei de la bar beau doar cappuccino, cafea şi ciocolate calde super scumpe. Era un restaurant frumos, într-adevăr. Barmanul a spus că trebuia să mai aştept o oră până începea tura lui Camille, aşa că l-am întrebat dacă nu puteam să las un bilet.

— Da, sigur. Dar n-ai vrea să-l scrii acolo? a zis el, apoi mi-a arătat colţul întunecat al barului, lângă draperiile de lângă toalete. Cred că nu dădeam prea bine pe Podiumul de Prezentare de Modă. Nu mai reuşisem să fac rost de permise la Y de două zile şi cred că se vedea. Am dat din cap că era în regulă şi m-am pitit cât de mult am putut.

— Ai nevoie de un pix? m-a întrebat el.

Arăta foarte bine şi avea un cioc ca al lui Johnny Depp. Cred că avea vreo treizeci de ani şi era foarte înalt şi dichisit. Uniforma restaurantului era un tricou alb, mulat, şi o cravată neagră.

— Ar fi grozav, i-am zis. Poate şi ceva pe care să scriu.

A dat din cap şi mi-a întins un pix şi o foaie goală pe care scriau notele de plată.

— Mai ai nevoie de ceva?

Era tot barmanul. Mi-am dat seama că nu scrisesem niciun cuvânt încă pentru că nu eram sigură ce voiam să spun. Dacă era Camille acolo, aş fi întrebat-o dacă puteam merge eu şi Cameron să dormim o noapte pe jos acasă la ea şi la colega ei. Atât speram: o noapte. Simţeam deodată nevoia să dorm şi să fiu înăuntru.

— Ştii ceva? i-am spus. El a ridicat din sprâncene, aşteptând. O să mă întorc în vreo două ore.

— Bine, a zis el, apoi a dat din cap spre uşă.

După aceea am mers două străzi până la Kincos, pe Winooski Street. Era chiar lângă centrul de zi pentru cei fără adăpost, aşa că îl ştiam bine. Trecusem pe acolo de zeci de ori. Am cheltuit acolo şase dolari, din puţinii bani pe care îi mai aveam, ca să fac un CV pentru fratele lui Andy. Evident, era plin de invenţii. Dacă tipul suna la oricare dintre referinţele

pe care le dădusem, mă duceam dracului. Dar nu aveam încotro. Am cotrobăit în rucsac, sperând că mai aveam bileţelul roz cu numărul lui Camille; din fericire, l-am găsit. Acela a fost numărul de telefon pe care l-am trecut la datele de contact.

Când m-am uitat la CV după ce l-au listat, am decis că nu arăta deloc rău. Trecusem un restaurant inventat de mine din Briarcliff, câţiva ani de lucru ca bonă şi menţionasem că fusesem meditator după ore într-o toamnă. Şi eu m-aş fi angajat pe mine. Ştiam că avea să fie greu să fiu ospătăriţă şi văzusem destule „făcând chelnerie" la televizor şi în filme ca să fiu sigură că aveam să mă descurc, (întotdeauna mi-a dat energie expresia asta. Mă duce cu gândul la o luptă grea.)

Apoi ne-am întors amândoi la Leunig's. M-am gândit să las întâi CV-ul la restaurantul Henry's, dar mi-am zis să mai aştept o zi, mai ales după felul în care s-a uitat barmanul acela la mine ca la un câine vagabond. Încă mai credeam că reuşeam să arăt destul de curată – ca să folosesc o expresie care mă face mereu să râd. Fie aveam să fac duş la Camille, fie făceam rost de un permis de o zi la Y. Dar aveam să mă asigur că eram prezentabilă pentru întâlnirea cu fratele lui Andy. La urma urmei, trebuia să fac asta pentru Cameron.

Camille s-a purtat minunat şi a spus că puteam să stăm la ea pentru o noapte – poate chiar două sau trei, dacă era nevoie. A spus că şi colega ei avea să fie de acord. Nici în ziua de azi nu ştiu dacă s-a schimbat pentru că se simţea vinovată că îmi luase cerceii şi pentru că m-a făcut să fug de la adăpost sau pentru că s-a maturizat şi a devenit un om bun – poate o convinseseră în sfârşit îndrumătorii de la adăpost. Mi-a dat adresa şi cheia ei, pentru că cealaltă fată avea să fie în tură la Macy's când ajungeam noi, aşa că am intrat în apartament şi m-am băgat direct la duş, unde mi-am făcut o groază de tăieturi şi mi-am spălat părul. Când am ieşit din baie, aproape că mă simţeam ca un om normal.

Apartamentul se afla într-o casă cam dărăpănată, la vreo două străzi de Kincos. Era la etajul al doilea şi nu avea prea multă mobilă, dar era drăguţ şi călduros; mai avea şi o masă foarte lungă, care semăna puţin cu cea pe care o aveam noi în bucătăria de la Reddington. Era din acelaşi fel de lemn, îmi amintesc că se numea pin neted. Cameron şi-a întins imediat sacul-mumie sub masă şi m-am băgat lângă el îmbrăcată într-un

tricou şi pantaloni de sport cu litere imprimate pe fund pe care îi furasem de la Victoria's Secret. Am citit fiecare din cartea lui vreo zece minute, apoi am adormit buştean.

Colega de apartament a lui Camille a ajuns acasă în seara aceea pe la şapte şi jumătate. Camille îi trimisese deja mesaj că avea să ne găsească acolo. O chema Dawn şi era un soi de raritate: era genul acela de fată care, din câte vedeam eu, nu ştia cât de frumoasă era. De obicei, o fată ştie când arată bine, o ştiu din experienţă. Chiar dacă au creier de rozătoare, fetele frumoase ştiu un lucru sigur: lumea întoarce capul după ele pe stradă. Dar jur că Dawn habar nu avea.

Nici ea nu era cea mai isteaţă fată din lume. Şi lucrul acesta era la fel de limpede. Dar frumoasă sau proastă, pentru mine nu avea importanţă, pentru că ceea ce o avantaja era următorul lucru: era foarte drăguţă şi se purta cu bietul Cameron de parcă era un căţeluş. Nu îl trata ca pe un câine, o expresie care sugerează că te porţi urât cu cineva. Îl trata ca şi cum era cea mai drăguţă fiinţă pe care o văzuse vreodată – un căţeluş – şi îi spunea întruna cât de dulce şi de adorabil era şi ce băiat vânjos avea să devină în curând. Cameron o suporta cu stoicism.

Nici nu părea că-i pasă că era un copil vagabond care nu mergea la şcoală. Mulţi oameni s-ar fi supărat din cauza asta. Dar Dawn nu a făcut-o. Camille a ajuns acasă abia la unsprezece în noaptea aceea, pentru că lucra până la ora închiderii, şi acesta a fost tot schimbul nostru de cuvinte despre Cameron şi înşelăciunea mea cât timp am aşteptat-o pe Camille:

Dawn: Deci el e nepotul tău?

Eu: Îhî. Familiile noastre şi-au pierdut casele când a explodat centrala nucleară şi când s-au dus toate naibii. Dar săptămâna viitoare luăm autobuzul spre Briarcliff, New York. Avem rude acolo care o să aibă grijă de noi.

Dawn: Dumnezeule, centrala! Ce porcărie! Oamenii care o conduceau? Ei au greşit cel mai mult, nu-i aşa?

Eu: Mda. Cel mai mult.

Dawn: Dar, Cameron, eşti atât de simpatic! O să fie bine, să ştii. Ştii, nu? Eşti cel mai adorabil copil pe care l-am văzut vreodată!

Apoi l-a strâns în braţe. Din nou.

Bineînţeles, povestea pe care i-am spus-o lui Dawn nu se potrivea cu cea pe care i-o spusesem lui Camille în iunie, când eram la adăpost. Dar era evident şi că între timp Camille ghicise cine eram, aşa că nu mai conta. Pur şi simplu, nu mai conta.

Cu toate astea, aveam senzaţia că o mai văzusem pe Dawn undeva. Nu era la adăpost, nici la bibliotecă şi nici la Muddy Waters. Cu siguranţă nu o văzusem pe faleză. Dar toată seara n-am reuşit să-mi dau seama de unde o ştiam. Avea o faţă frumoasă, în formă de inimă, şi ochi mari, căprui; nu era machiată, se dăduse doar cu puţin ruj. Îşi prindea părul la spate, ceea ce îi scotea în evidenţă fruntea înaltă şi lată. E greu să îţi stea bine aşa, dar lui Dawn îi ieşea. Pe urmă, când şi-a potrivit gulerul mare de la pulover, mi-a picat fisa. Mi-am dat seama brusc unde o mai văzusem. Şi mi-am dat seama şi de ce îi plăcea aşa de mult de Cameron.

O văzusem într-o zi în iarna aceea pe stradă, în faţa grădiniţei de pe King Street, când eu şi Cameron mergeam dinspre faleză către bibliotecă.

Când şi-a aşezat gulerul puloverului a fost ca atunci când şi-a ridicat gulerul de la haină peste bărbie ca să se apere de frig. Era în spatele unui gard de lemn pe care îl aveau pe trotuar ca să nu alerge cei mici de la locul de joacă în stradă şi să îi lovească vreo maşină şi era înconjurată de puşti. Erau toţi îmbrăcaţi în fâşuri de iarnă şi arătau ca nişte omuleţi Michelin (şi fetiţe), iar eu nu înţelegeam cum puteau să se mişte aşa de repede. Toţi copiii aceia aveau vreo patru, cinci sau poate şase ani, deci nu era ca şi cum Cameron avea ce să caute printre ei. Nu ştiu de ce, dar m-am întristat puţin pentru el. Toţi copiii aceia se aveau unii pe alţii, dar Cameron nu mă avea decât pe mine.

— Tu nu lucrezi numai la Macy's, i-am spus. Lucrezi şi la grădiniţă, nu-i aşa?

— Lucram la grădiniţă. Acum nu mai lucrez. De unde ştiai?

— Te-am văzut odată în curte cu nişte copii.

— Mi-a plăcut mult slujba aceea, mi-a zis ea cu tristeţe în glas.

— De ce nu mai eşti acolo?

— Într-o zi am luat o decizie greşită, ştii?

Nu ştiam, aşa că am aşteptat.

— Unul dintre băieţei era foarte energic. Poate chiar puţin bolnav. Nu dormea niciodată, ceea ce era chinuitor pentru toţi. Îi ţinea pe toţi ceilalţi copii treji. Aşa că într-o după-amiază i-am dat puţin sirop de tuse

ca să-l adorm. Poate i-am dat cam mult sau poate a funcţionat mult prea bine. Nu ştiu. Dar l-am trezit foarte greu – femeia care conduce grădiniţa aproape că a sunat la 911 – şi când am reuşit să-l punem pe picioare era încă destul de ameţit. La fel era şi când a venit mama lui să-l ia acasă. Aşa că m-au concediat.

— Cameron doarme foarte bine, i-am spus.

Am făcut-o din reflex. Şi, din fericire, era adevărat. Dar tot am simţit nevoia să-i explic că nu avea nevoie de ajutor când era vorba de somn. Nu voiam să-mi asum niciun risc.

Habar nu aveţi cât de minunat e să dormi pe o canapea după ce ai dormit aproape două luni înghesuit într-un iglu făcut din saci de gunoi.

Deşi dormisem după-amiază alături de Cameron sub masa din lemn de pin neted, am adormit la cincisprezece minute după ce s-a întors Camille de la restaurant şi nu m-am trezit decât a doua zi la prânz. Dawn plecase deja la Macy's, dar Camille juca dame cu Cameron. Se părea că Dawn făcuse o razie la Armata Salvării de îndată ce se trezise şi cumpărase cinci jocuri cu cinci dolari. M-am simţit puţin vinovată că nu mă gândisem şi eu la asta – şi am apreciat-o şi mai mult pe Dawn. Poate era Regina Antihistaminicelor, dar luase o decizie bună în privinţa jocurilor.

Când am văzut că ea şi Cameron se înţelegeau bine, am plecat la Henry's să las CV-ul. Tocmai se termina aglomeraţia de la prânz şi l-am cunoscut pe fratele lui Andy. Era un tip voinic, ca Andy, şi destul de morocănos. Foarte profesionist. A ieşit şi Andy din bucătărie şi m-a salutat. Fratele lui m-a angajat pe loc pentru că aveam experienţă şi pentru că una dintre ospătăriţe îl lăsase baltă în dimineaţa aceea, plecase „fix” în toiul aglomeraţiei de dimineaţă. Mi-a zis să încep a doua zi. Trebuia să vin la ora două, când se mai potoleau lucrurile după prânz, ca să mă instruiască puţin înaintea cinei.

Eram foarte încântată. Am petrecut cam o oră pe Church Street şi am cerşit vreo treisprezece dolari până m-a gonit un poliţist, pe urmă m-am întors la Camille. Voiam să ajung înainte să plece la restaurant

În orice caz, simţeam că lucrurile începeau să se îndrepte. Chiar aşa simţeam. Probabil că aşa aveţi şi voi impresia. Desigur, nu puteam sta la nesfârşit la Camille, dar simplul fapt că ieşeam dintr-un loc friguros şi

vedeam cum se schimbaseră lucrurile în bine pentru ea îmi servea drept sursă de inspiraţie. Mi s-a limpezit mintea. Trebuia să găsesc un loc unde eu şi Cameron puteam trăi cu salariul de la restaurant şi cu bacşişuri – ceea ce nu avea să fie uşor – şi la un moment dat trebuia să îmi dau seama ce aveam să fac în legătură cu micul meu prieten. Trebuia să meargă la şcoală. Avea nevoie de adulţi. Avea nevoie de o casă adevărată. Despre asta vorbesc când spun că o noapte petrecută pe canapea, într-un apartament încălzit, m-a ajutat să mă concentrez din nou ca un om normal.

Şi, cine ştie? Poate lucrurile chiar s-ar fi rezolvat dacă n-aş fi simţit că mă ia răceala. Am simţit o gâdilătură în gât şi am simţit o durere. A început să-mi curgă nasul. Mi-a dat în gând să trec pe la Rite Aid şi să fur nişte Airborne sau altceva, dar mai aveam doar o stradă până la Camille. Mi-am zis că ea sau Dawn – Doamne, mai ales Dawn – vor avea un medicament pe care să îl pot lua. Totul era să nu îl îmbolnăvesc pe Cameron.

Dar Cameron era deja bolnav. Când am ajuns înapoi la Camille, a fost recunoscătoare, pentru că trebuia să plece la serviciu şi nu îi convenea să îl lase singur pe Cameron.

— A tot strănutat, mi-a spus ea, apoi mi-a arătat locul de sub masă.

Cu o seară înainte, Cameron luase un cearşaf de pat şi îl întinsese peste jumătate de masă, transformând-o într-o peşteră. Pe cealaltă jumătate erau caiete şi cărţi pentru cursurile la care mergea Camille. Dar încă era destulă lumină pe partea neacoperită pentru ca el să citească unul dintre romanele lui clasice transformate în benzi desenate. Am văzut că de data asta citea *Războiul lumilor.*

M-am ghemuit pe podea şi m-am uitat înăuntru.

— Cum te simţi? l-am întrebat.

— Mă simt bine, a zis el, pe urmă s-a şters la nas cu dosul palmei.

— Răceşti?

— Cred că da.

— Stai să-ţi aduc ceva pentru nas, i-am zis.

Camille şi Dawn nu aveau şerveţele, aşa că am luat o rolă de prosoape de hârtie de pe blatul din bucătărie şi am rupt câteva pătrăţele. Apoi am întrebat-o pe Camille dacă aveau suc de portocale. Nu aveau.

— O să cumpăr eu, i-am zis. Trebuie să mă duc şi la spălătorie.

— Ai vreun ban?

— Nu aşa mulţi. Dar îmi ajung pentru nişte suc şi o tură la maşina de spălat.

— Cum a fost la restaurant?

— M-au angajat. Încep mâine.

— Pe bune? Ce grozav.

A dat să mă îmbrăţişeze, dar, deşi gestul ei m-a luat prin surprindere, am reuşit s-o opresc înainte să se apropie prea tare.

— Stai, i-am spus şi am întins mâna ca un poliţist de la circulaţie, cred că mă paşte o răceală.

— Şi pe tine?

— Da, şi pe mine.

Pe urmă a plecat la serviciu, iar eu am golit rucsacul meu şi al lui Cameron şi am adunat toate rufele într-o movilă pe jos. În mod normal, Cameron ar fi mers cu mine la spălătorie – îi plăcea să stea pe uscătoarele fierbinţi –, dar la Camille era destul de cald. Şi-apoi, voiam să rămână înăuntru şi să se odihnească.

— Mi-ar plăcea să aibă televizor, a spus el. Sau un calculator. Ar fi grozav să ne uităm la ceva. La orice.

M-am gândit că trebuia să aibă un laptop. La urma urmei, Camille mergea la cursuri la CCV. Dar nu voiam să intru în dormitorul ei şi al lui Dawn ca să-l „împrumut" pentru Cameron chiar dacă l-aş fi găsit. Ar fi fost o trădare urâtă după ce ne lăsase să stăm la ea acasă.

— Sunt de acord, i-am spus. Îmi pare rău.

El a strănutat şi a ridicat din umeri, aşa că am strâns lucrurile şi am plecat la spălătorie.

Deunăzi am găsit un bilet pe care l-a scris psihologul meu despre mine. „Îi place singurătatea. Nu e antisocială, propriu-zis, dar e retrasă. Aspiră să fie ca Dickinson?" Luaţi aminte la semnul de întrebare pus după *Dickinson,* ca şi cum se întreba dacă eram îndrăgostită de Frumoasa din Amherst.[29] Păi, deh. Dacă aveam un pix când am văzut chestia asta, cred că aş fi tăiat cârligul de deasupra punctului şi aş fi scris ceva de

---

[29] *The Belle of Amherst,* piesă de teatru scrisă de William Luce (1976), bazată pe viaţa poetei Emily Dickinson (n.tr.)

genul „Păzea, Sigmund Freud”. Sinceră să fiu, nu ştiu sigur cât anume din pasiunea mea se axa pe poezia ei şi cât pe misterul vieţii ei. De ce s-a retras în propria casă – o considera măcar o retragere? Cât de mult o influenţaseră în viaţă problemele cu tatăl ei? Oare copila care *aspira* să devină „cea mai bună fetiţă din Amherst” şi-a revărsat vreodată pasiunea care reieşea din poeziile ei asupra unui (sau mai multor) dintre prietenii ei? În clasa a zecea am citit un roman despre ea care era plin de insinuări interesante. În romanul acela, se culcă cu un tip cu tatuaje. A fost şi o biografie care sugera că avea o latură nebunatică.

Când aveam zece ani, i-am vizitat casa pentru prima dată, împreună cu bunica. La paisprezece ani m-am dus din nou cu părinţii mei. După cum cred că v-am mai spus, aveam postere cu imagini din casa ei pe pereţii din dormitor – postere înrămate. (Preferatul meu e cu un tablou în care apare ea îmbrăcată într-o rochie lungă, albă, privindu-se în apa unui lac.)

Am citit un eseu care sugera că Emily Dickinson avea o abordare modernistă a poeziei ca scriitoare – că avea o sensibilitate contemporană. De ce? Pentru că anumite elemente din munca ei erau suficient de scurte ca să poată fi postate pe Twitter. Îmi amintesc că mi-am spus atunci că era cel mai ridicol lucru pe care îl auzisem vreodată. Doar pentru că un text are o sută patruzeci de caractere sau mai puţin nu înseamnă că e modern. Doamne, gândiţi-vă la haikuurile acelea japoneze despre nori şi flori de cireş. Acelea sunt moderne? Nu, sunt pur şi simplu scurte.

Nu ştiu, poate voiam doar să fiu singură. Poate nu voiam să fiu sociabilă pentru că oamenii antisociali au mai puţin de pierdut.

Capitolul optsprezece

Până la urmă, am lucrat la restaurantul Henry's doar două zile. Atât. Am primit bacşişurile câştigate în cele două ture, dar n-am primit niciun salariu. N-am putut să rămân suficient cât să iau unul.

La asta mă refer când spun că poate nu mi-a fost dat să schimb ceva în bine.

A doua zi, când m-am dus la restaurant după prânz pentru instruire, fratele lui Andy m-a trimis acasă. După părerea lui, eram prea bolnavă ca să lucrez într-un restaurant. Probabil că avea dreptate, dar aveam nevoie să fac repede ceva bani pentru că nu ştiam cât mai puteam să le deranjez pe Camille şi pe Dawn. (Sincer, cred că aş fi putut să le deranjez mult timp, mai ales dacă era să câştig bani şi să contribui la chirie. Nu părea să le deranjeze faptul că dormeam pe canapea câteva nopţi, iar Cameron îşi făcuse un fel de peşteră sub masa din apartamentul lor. Cine ştie? Poate am fi devenit o nouă gaşcă – una cu slujbe adevărate, una care nu spărgea casele oamenilor şi nu lua oxicodonă în loc de vitamine.) Aşa că a doua zi după ce m-au trimis acasă, am luat doză dublă de Dayquil: mă simţeam groaznic, pentru că aveam o răceală monstruoasă şi pentru că doza dublă de Dayquil te ameţeşte puţin – şi nu în sensul bun. Dar nasul meu? Era în regulă. M-au lăsat să muncesc până s-a închis localul pe la nouă seara. Îmi plăcea şi uniforma: avea un aer retro, în stilul lui Kat Dennings. Eram cea mai tânără fată de acolo; de fapt, eram singura ospătăriţă despre care puteai spune că era fată. Următoarea ospătăriţă în ordinea tinereţii era o mămică pe ecusonul căreia scria Shari şi care cred că avea vreo treizeci, treizeci şi cinci de ani. Îşi purta părul în stilul Rosie the Riveter[30], prins la spate cu un batic. Mai era acolo şi o doamnă foarte drăguţă, pe nume Gail Arnoff, cu cei mai frumoşi ochi căprui; am recunoscut-o de undeva şi nu ştiam sigur de unde, dar pe urmă mi-a zis că era voluntar la bibliotecă atunci când nu lucra la restaurant, aşa că mi-am dat seama de unde o cunoşteam.

Tăvile erau grele şi de cele mai multe ori eram îngrozită să nu vărs sosul, laptele sau lingurile cu piure de cartofi, dar n-am vărsat deloc. Bucătarii erau doi bărbaţi în vârstă care păreau mereu că strigă la mine,

---

[30] Prototip cultural american, reprezentând colectiv toate femeile din SUA care au lucrat în fabrici şi uzine în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

dar am înţeles repede că nu erau supăraţi cu adevărat. Aşa cum ar spune un psiholog, comunicau prin ţipete. Iar Andy era (Atenţie: se apropie un cuvânt potrivit pentru testele SAT) serviabil, îi mai spunea bucătarului să mă ia mai uşor. Îi certa pe bucătari dacă aduceam mâncare neterminată înapoi în bucătărie.

Când m-am întors la Camille, eram epuizată, dar aveam aproape patruzeci şi cinci de dolari în buzunar din bacşişuri.

Din nefericire, orice bucurie simţeam atunci pentru că aveam nişte bani munciţi fără să cerşesc sau să i-o sug vreunui camionagiu s-a evaporat la câteva secunde după ce am închis uşa apartamentului. Cameron era mult mai bolnav decât îl lăsasem la prânz. Mult mai bolnav. Era mult mai bolnav decât mine. Nu aveam termometru, dar am simţit că ardea. Era moale ca o păpuşă de cârpe, capul îi zvâcnea şi spunea că îl doare tot corpul. Îi curgea nasul ca şi mie. Aşa că i-am dat nişte Nyquil şi l-am convins să mănânce câteva linguri de supă de pui cu tăiţei.

Mă durea inima de grija lui.

***

Camille m-a surprins în noaptea aceea. Tocmai puneam un cearşaf pe canapea ca să mă culc, când mi-a spus că are ceva pentru mine şi mi-a întins o cutiuţă mică, pătrată. Avea mărimea potrivită pentru o pereche de cercei.

— Deschide-o, a spus ea când a văzut că o fixam cu privirea. Jur că nu te muşcă. Doar nu am pus acolo un scorpion.

Aşa că am desfăcut panglica şi am deschis-o. Într-adevăr, erau cercei de argint cu o piatră mică, albastră.

— E tanzanit, a spus ea.

Nu ştiam ce era tanzanitul, dar nu conta. Erau frumoşi.

— Nu mi-am permis piatra lunii, a continuat Camille. M-am întors la casa de amanet, dar cerceii tăi nu mai erau. Îmi pare foarte rău.

— Sunt frumoşi şi aceştia, i-am spus şi am vorbit serios. Mulţumesc.

Am încercat să pun un cercel, dar am descoperit că mi se încinseseră găurile din ureche.

— Rezolvăm săptămâna asta, a zis ea.

M-am uitat la cercelul pe care îl ţineam în palmă. M-am concentrat pe albastrul viu al pietrei şi am dat din cap. Dar n-am spus nimic pentru

că brusc îmi era teamă să vorbesc.

M-am dus şi a doua zi la serviciu, la fel ca Dawn şi Camille. M-am simţit ca şi cum aş fi fost cea mai rea mamă din lume pentru că îl lăsasem pe Cameron în sacul-mumie de sub masa din lemn de pin neted – cu o noapte înainte gemuse în somn –, dar ce puteam să fac? Când am plecat, Camille şi Dawn erau încă acasă, dar ştiam că aveau să fie plecate amândouă până se trezea el.

Era sâmbătă şi era frumos afară. Parcă era primăvară. Una dintre ospătăriţele mai în vârstă de la Henry's a spus că văzuse un măcăleandru pe drum spre restaurant.

În ziua aceea lucram în tura de prânz pentru că Henry's se închidea la ora trei în zilele de sâmbătă, aşa că am ajuns înapoi acasă pe la trei şi jumătate. Camille plecase deja la Leunig’s, iar Dawn era la Macy’s, aşa că l-am găsit singur. Dormea ghemuit în sacul-mumie şi n-am vrut să-l trezesc. Dar transpira şi când i-am pus mâna pe frunte am rămas şocată de cât de fierbinte era – şi puţin îngrijorată. Eu începeam să mă fac bine. El nu. Mi-a dat prin gând că era posibil să nu avem aceeaşi răceală. Poate el nici măcar nu era răcit.

Nu mai fumasem niciun pic de iarbă de când plecasem de la Poacher, dar am fumat în noaptea aceea. Eu şi Camille am împărţit-o când s-a întors de la restaurant. Dawn avea un mare CDS – bine, poate nu chef de sex ad litteram, dar cel puţin avea chef să se combine – şi plecase la un club de pe Main Street unde putea să se distreze şi să se cupleze cu cineva. Am insistat să fumăm în dormitorul ei şi al lui Camille ca să nu inspire Cameron fum în timp ce tremura şi transpira în sacul-mumie de pe podeaua camerei de zi. Camille s-a aşezat pe pătuţul ei, iar eu m-am aşezat pe al lui Dawn. Nu mai observasem până atunci, dar Camille avea un urs panda de pluş de mărimea unui căţel. Credeam că îl folosea ca pe o pernă. În schimb, l-a luat în braţe ca pe un copil.

— Ştii, a murmurat ea, într-o zi va trebui să-l duci la poliţie.

— N-ar vrea să meargă. Ar fugi din nou.

— Dar are vreo nouă ani.

— Nu are *vreo* nouă ani. Are nouă ani.

Camille a pus o brichetă Bic deasupra vasului şi m-am uitat la felul

în care strălucea iarba când a inhalat. Mi se părea mereu că semăna cu cerul nopţii, cu multe stele.

— Nu poţi să faci asta la nesfârşit, a spus ea după ce a expirat. Ştiam exact ce anume însemna *asta.* Mi s-a părut destul de interesant că tocmai Camille încerca să fie vocea raţiunii. E mai mult decât suspect. Băiatul ar trebui să meargă la şcoală. Şi tu ar trebui să mergi la şcoală.

Am ridicat din umeri.

— În fine.

— Cred că erai bună la şcoală.

— Nu aşa de bună pe cât credeau ceilalţi.

— Eşti singură la părinţi?

— Îhî.

S-a aplecat peste pat şi mi-a întins pipa, iar eu am tras fumul în piept şi l-am ţinut înăuntru. Doamne, ce bine era!

— Şi totuşi... Mai e ceva la mijloc aici, a spus ea. Nu e numai faptul că e fratele mai mic pe care nu l-ai avut niciodată.

— Îmi place foarte mult de el.

— Înţeleg. Şi mie la fel. Ai văzut în ce fel a învelit în bandă adezivă piesele de la jocul de dame? Sunt cele mai colorate piese pe care le-am văzut vreodată. Dar sunt multe lucruri care îmi plac şi pe care nu le pot avea.

— El nu are pe nimeni.

— Şi nici tu. Aşa e?

Când a văzut că nu răspund, a continuat:

— Ţi-ai căutat numele pe Google? Numele tău adevărat?

Era prima dată când recunoştea oficial că ştia cine sunt de când îmi spusese la mall că ştersese numerele de telefon pe care le apelasem cu fostul ei mobil.

— Da. O dată. Mi s-a făcut rău.

— Deci ştii ce se întâmplă... ce spune lumea?

— În mare parte. Dar mă cam feresc de calculatoare şi de ştiri.

— Probabil sunt oameni care te caută.

— Mie mi s-a părut că s-au oprit cam la o lună după ce au început. N-am mai văzut nimic scris despre mine din iulie.

— Asta nu înseamnă nimic. Înseamnă doar că nu erai în ziare.

— Posibil. Dar după toate lucrurile pe care le-au spus despre tata, nu

vreau să mă găsească. Nu vreau să fiu nevoită să depun mărturie.

— Din cauza porcăriilor pe care încearcă să le vândă despre el?

Cred că m-am strâmbat, pentru că i-a căzut faţa de parcă tocmai spusese ceva greşit.

— Nu era beat în ziua aceea, i-am spus. Uneori bea prea mult, dar nu în noaptea dinainte. Şi nu avea cum să fi băut dimineaţă la centrală.

— Chiar dacă era beat, tu nu eşti el. Nu ai fost tu de vină. Tu eşti doar un copil. Doar nu ar fi sărit oamenii să te linşeze.

— Aşa mi s-a părut în primele zile. Ar fi trebuit să auzi ce mi-au spus oamenii în ziua în care s-a produs explozia. Era chiar groaznic.

— Poate că atunci oamenii erau cam înnebuniţi. Dar nu mai simt aşa. E mult de atunci.

— Nouă luni.

— Da. Despre asta vorbesc. A trecut mult timp.

Aşa era, mai ales acum. Chiar şi eu ştiu că mult mai multe lucruri se întâmplă acum în nouă luni decât se întâmplau când era părinţii mei copii. Se mai gândea acum cineva care nu era din New England la accidentul de la Capul Abenaki? Se mai gândea cineva la felul în care în urmă cu doar un an oamenii pescuiau la copcă lângă reactorul din statul vecin? La schiatul pe vârful Jay? La studiatul limbii franceze la Academia Reddington?

Mă întrebam ce făcuseră cu trupurile radioactive ale părinţilor mei.

Mă întrebam cum murise Maggie a mea.

Mă întrebam ce dracu făceam eu.

Bine că eram drogată. Aveam o scuză ca să nu vorbesc.

Duminică dimineaţa, Cameron aproape delira şi m-am gândit dacă nu cumva îi dădusem din greşeală o doză prea mare de Nyquil. Ba chiar mi-a trecut prin minte gândul paranoic că Dawn îi dădea intenţionat doze mari. Poate că era o psihopată. Nu e cumva o boală mentală în care mamele încearcă să-i îmbolnăvească pe copii ca să se simtă importante şi necesare?

Dar nu am crezut niciodată asta despre Dawn, nu cu adevărat.

Cu toate astea, din cauza felului ciudat în care Cameron vorbea singur în starea aceea pe jumătate adormită şi a faptului că tremura din tot trupul, am trecut de la îngrijorare la teamă. Mă bucuram că

restaurantul era închis duminica pentru că nu aveam de ce să-l las singur. Am decis că, dacă nu se simţea mai bine până la ora cinei, aveam să-l duc la Urgenţe la spitalul de pe deal, ca să primească nişte medicamente mai bune.

Vaccinurile antigripale seamănă mult cu prezervativele. Sunt foarte eficiente, dar se pare că nu sunt sută la sută perfecte.

Va puteţi imagina cât de tare m-am enervat în noaptea aceea când un rezident de la Urgenţe mi-a spus asta cu un aer făţarnic de atotcunoscător, pe un ton care spunea „ştiu bine ce zic”.

— Vaccinul antigripal e foarte bun, zicea el, dar e doar unul dintre numeroasele lucruri pe care trebuie să le faci ca să te protejezi în sezonul favorabil gripei.

Eu nu îi spusesem decât atât: „Dar i-am făcut vaccinul antigripal.” Doar nu îi puneam la îndoială diagnosticul „preliminar” şi nici nu îmi luam singură apărarea. Vorbeam cu glas tare, mai mult sau mai puţin. Ca şi cum vorbeam singură. *Dar i-am făcut vaccinul antigripal.*

Şi am primit semimustrarea aceea. Tipul avea părul blond şi des, pielea perfectă şi ochelari fără ramă. Îmi amintea de un star de cinema cam ţâfnos.

Încă mai era lumină afară când am ajuns cu Cameron la spital. Dar la Urgenţe nu sunt ferestre, aşa că mi se părea că e noapte. Cameron era întins pe o targă, în spatele unor draperii, iar eu stăteam lângă o porcărie de scaun portocaliu de metal, cu braţe de fier.

Privind în urmă, tot momentul acela arată ce aşteptări ireale şi copilăreşti aveam. Ştiam că trebuia să mint în ultimul hal în legătură cu cine eram, ce fel de relaţie aveam cu el şi de ce nu aveam card de asigurare, dar eram sigură că puteam minţi şi păcăli pe oricine de acolo. Chiar mă aşteptam ca un doctor sau o asistentă, cineva, să se uite la Cameron şi să spună: „Poftim, ia nişte antibiotice, te vei simţi mai bine într-o zi sau două”. La o adică, eu deja mă simţeam mult mai bine – practic eram sănătoasă – şi nu făcusem decât să înghit Dayquil.

Iar minciuna mea era destul de simplă. Am spus că mă chema Abby şi că el era fratele meu, Alex – două silabe, ca Abby, ca să fie uşor de ţinut minte pentru amândoi – că îmi uitasem telefonul acasă şi că părinţii noştri erau în munţii Adirondack la schiatul de primăvară, dar că aveam

numărul lor de telefon şi îi puteau suna. Le-am spus că nu aveau semnal acum, dar urmau să aibă când ajungeau la hotel pentru cină. Numărul de telefon pe care îl dădusem la recepţie era al lui Camille. În caz de ceva, femeia care suna putea să creadă că părinţii mei imaginari erau cam nesimţiţi; la urma urmei, ei plecaseră la schi şi o lăsaseră pe fiica lor mai mare să aibă grijă de fiul mai mic, care era bolnav. Am spus că portofelul în care aveam cardul de asigurare era acasă, cu telefonul, dar că mama avea să le dea toate informaţiile necesare când vorbeau cu ea.

Dar s-au întâmplat două lucruri la care nu mă aşteptam.

— Fratele tău are simptome de gripă, dar cred că e ceva mai complicat de atât. Când ajung părinţii tăi aici? m-a întrebat doctorul Ştie-Tot.

— Ar trebui să se întoarcă mâine.

— Serios?

— Serios?

— Ar trebui să se întoarcă acum. Chiar acum. O să-l internăm pe fratele tău.

— Pentru gripă?

— Pentru encefalită.

Nu auzisem niciodată de encefalită, dar nu mi-a plăcut cum suna, evident. Aşa că primul lucru care s-a întâmplat şi la care nu mă aşteptasem era că voiau să-l interneze. Iar al doilea? Că era posibil să fie mai bolnav decât crezusem.

— Ce e encefalita? am întrebat, dar deja auzeam un ţiuit în ureche şi mă simţeam un pic ameţită.

Trebuia să mă aşez, aşa că m-am prăbuşit pe scaunul portocaliu şi urât şi nu am mai auzit decât frânturi din răspunsul doctorului. Singurele lucruri pe care le-am reţinut au fost ţesutul *cerebral inflamat, virus posibil* şi *RMN.* Voiau să facă un RMN al creierului lui Cameron.

— Hai să-i facem internarea, mi-a spus doctorul după ce a terminat. Apoi, fie că a făcut-o intenţionat sau nu, mi-a înfipt cuţitul în inimă. Aş fi vrut să fi venit cu el mai din timp, a spus el.

Cineva i-a pus lui Cameron o perfuzie în mână, pentru că avea nevoie de lichide, altcineva a traversat coridorul cu targa şi a urcat în lift. După aceea, a dispărut, bineînţeles. Pur şi simplu. A dispărut.

***

A doua zi am aflat că era la Terapie Intensivă. Şi că era în comă.

Nu puteam să-l văd.

Nici măcar nu puteam sta în spital.

Iată cât de repede s-a dus totul naibii.

M-am dus acolo la prima oră a dimineţii. De data asta m-am dus la intrarea principală, care a fost mult mai greu de găsit decât Secţia de urgenţe. Serios. Clădirea era uriaşă şi avea trei etaje, cu ferestre de sticlă ca să vezi cât de mare era. Vedeam oamenii care treceau pe coridoare la etajul al doilea sau al treilea. Era ciudat de aerisit şi părea holul unui hotel elegant. Am trecut pe lângă magazinul de cadouri, standul de cafea şi indicatoarele pentru tot felul de operaţii pentru pacienţi externi până când am ajuns, din întâmplare, la recepţie unde am găsit o fată blondă, cu părul prins în coadă, nu cu mult mai mare ca mine. I-am spus că venisem să vizitez un pacient pe nume Alex Bliss; fata l-a căutat în calculator şi m-a întrebat:

— Sunteţi rude?

— Da. Sunt sora lui. În ce salon e?

Fata a ezitat.

— Cum te cheamă?

— Abby Bliss.

S-a uitat atent la ecran şi a apăsat câteva taste. Mă temeam că îmi căuta numele.

— Pot să găsesc camera fără probleme dacă îmi daţi numărul, am continuat eu. Am mai fost aici.

Fata nu a dat nici din cap, nici nu a zis nimic. Tasta mai departe, lucrând cu mouse-ul.

— Îmi printaţi o legitimaţie din aceea de vizitator? am întrebat-o eu optimistă.

M-a ignorat. Nici măcar n-a ridicat din umeri.

Atunci a intrat din nou în acţiune darul meu pentru frică.

***

Femeia de la DCF era de vârsta mamei mele, dar părul ei, care începea să se transforme din cenuşiu în cărunt, era într-o dezordine stil hippy. Purta un pulover pescăresc, larg şi incredibil de urât – avea cârlige în loc de nasturi – blugi şi sandale Birkenstock, precum şi şosete groase,

maronii. (Iar mie mi se părea că eu eram un dezastru în privinţa modei pe atunci.) Dar avea ochii de un verde foarte închis. Avea această calitate. Venise de nicăieri. Eram singură de partea cealaltă a biroului de recepţie, apoi, deodată, femeia asta a apărut chiar lângă mine.

— Tu eşti Abby, a zis ea, întinzându-mi mâna. În cealaltă mână avea un clipboard. Eu sunt Mary. Putem vorbi puţin?

Nu am dat din cap a încuviinţare. M-am uitat în spatele ei ca să mă asigur că era singură.

— Putem lua loc chiar aici, a continuat ea, apoi a folosit clipboardul ca pe o vâslă ca să mă îndrume spre canapea. Aproape m-am împiedicat de măsuţa cu reviste din faţa canapelei.

— Aşadar, cum spuneam, eu sunt Mary, a repetat ea după ce ne-am aşezat Sunt de la DCF – Departamentul pentru Copii şi Familii.

— E totul în regulă cu fratele meu?

— Alex e la Terapie Intensivă.

Am simţit un gol în stomac de parcă eram într-un montagne russe care tocmai pornise la vale.

— Poftim? Moare?

Evident că păream isterică; femeia m-a atins pe picior.

— Nu. Coma e indusă. Asta înseamnă că doctorii au fost nevoiţi să-l bage în comă ca să nu i se mai umfle creierul.

— I se umflă creierul?

— Da. Are nişte inflamaţii.

— O să... se facă bine?

— Sperăm, a răspuns ea, dar nu părea prea încrezătoare. De fapt, nu părea încrezătoare mai deloc.

— Dar nu ştiţi sigur.

— Nu. Frăţiorul tău e foarte, foarte bolnav.

— Pot să-l văd?

— Îmi pare rău, nu poţi.

— Dar pot să-l văd când vin părinţii noştri din munţii Adirondack, nu?

Chiar am întrebat-o lucrul acesta. Privind în urmă, nu ştiu dacă am spus-o la cacealma sau dacă mă amăgeam singură – de parcă eu chiar credeam că doi adulţi aveau să se materializeze din senin ca să-mi scape pielea.

Mary a respirat adânc, apoi a încercat să mă privească în ochi cu o căutătură plină de înţelegere, de genul *Sunt aici pentru tine,* pe care o au asistenţii sociali. (Se pare că toţi se uită aşa la mine în ultima vreme.)

— Am sunat aseară numărul pe care l-ai lăsat la spital. Aparţine altcuiva. Cuiva pe nume – aici s-a uitat puţin pe clipboard, pe urmă m-a privit din nou – Camille. Nu este numărul părinţilor tăi. Poate ne-ai dat un număr greşit fără să vrei. Se mai întâmplă. Dar poate că e vorba de altceva aici. Există vreun motiv pentru care tu şi fratele tău... încercaţi să îi evitaţi pe părinţii voştri? Spune-mi adevărul, Abby: e vreun motiv pentru care aţi plecat... de acasă? Numele vostru de familie chiar este Bliss?

— Trebuie să merg la baie, am spus.

— Abby...

— Chiar trebuie. Promit să nu plec.

Evident că exact asta am făcut.

Era clar că DCF-ul investiga deja toată chestiunea şi acum, spre ruşinea şi regretul meu, o implicasem şi pe Camille. O sunau la telefon şi era evident că în orice secundă aveau să îi facă o vizită acasă. Încă nu aflaseră că Abby era Emily şi că Alex era Cameron, dar aveau să le pună pe toate cap la cap destul de repede. Când am plecat din spital – am ieşit prin parcarea subterană ca să nu mă vadă Mary fugind prin ferestrele acelea mari şi vesele – am văzut o maşină de poliţie intrând acolo şi am ştiut că avea ceva (totul?) de-a face cu mine. Ajunsesem din nou să tremur. Eram ca şi denunţată, iar Camille şi Dawn puteau avea probleme pentru că îl lăsaseră pe Cameron să stea acolo în weekend.

Mă gândeam întruna la Cameron, care era în comă şi asta numai din vina mea. *Aş fi vrut să-l aduci mai înainte.*

Da, şi eu la fel. Ei bine, du-te dracului, domnule doctor Ştie-Tot!

Şi dacă tot am ajuns aici, du-te dracului şi tu, Abby Bliss sau Emily Shepard sau cine mama dracului mai eşti.

Când am ajuns în baie la Camille şi Dawn, am vomat, apoi m-am tăiat pe coapsă aşa de rău încât am stricat un prosop al lui Camille când am încercat să opresc sângerarea. Într-un târziu am reuşit să lipesc nişte tifon peste tăieturi şi să mă îmbrac la loc. Apoi am fugit. Ştiam că nu am mult timp la dispoziţie până să vină poliţia şi voiam să strâng cât mai

multe dintre lucrurile lui Cameron. Cât despre lucrurile mele? Naiba să le ia. Singurul motiv pentru care am riscat şi m-am întors la Camille a fost gândul că le-ar fi vrut Cameron când – *dacă* – se trezea.

Trecusem de jumătatea străzii când am văzut o maşină de poliţie cu luminile aprinse, dar fără sirenă, care tocmai dădea colţul în viteză. Am sărit în tufişuri, sperând să nu mă fi văzut. Sperând că nu mă văzuse absolut nimeni. Am rămas acolo întinsă cam un minut şi jumătate, ascultând cum s-a oprit maşina în faţa apartamentului lui Camille. Am ascultat cum au coborât poliţiştii fără să trântească portierele, apoi cum au intrat în bloc. Abia atunci am tras cu ochiul printre tufe... după care am pornit-o în sus, pe deal.

Am încercat să mă consolez cu ideea că doctorii îl „băgaseră” în comă pe Cameron. Dar era totuşi o comă şi eu tot nu ştiam dacă avea să supravieţuiască.

Cunoaşteţi expresia aceea, „aşchia nu sare departe de trunchi”? Ei bine, am decis că acesta era cazul meu. La fel ca tatăl meu, dădeam cu bâta în baltă. Poate ar fi trebuit să aleg Apple în loc de Abby sau una dintre sutele de alte opţiuni pe care le aveam. Nu că aş fi avut o mare dragoste pentru Gwyneth Paltrow şi Chris Martin sau că i-aş fi considerat genii pentru că îşi botezaseră fetiţa Apple. Îmi plăceau filmele ei, iar trupa era destul de buni în clipa aceea mă gândeam că ar fi trebuit să fiu Apple pentru că – şi aici folosesc alt clişeu – cu siguranţă nu căzusem prea departe de trunchiul copacului

Deci, de asta mă întorceam. Mă duceam acasă. Mergeam în Zona de Izolare care, de fapt, era Zona Morţii – ca să folosesc unul dintre termenii de la Xbox care le plăceau aşa de mult lui Trevor şi lui PJ.

De ce nu?

La naiba cu lumea, mi-am spus. Nu puteam să fac nimic cum trebuie. Nu mă integram nicăieri. Îl lăsasem pe Cameron să se îmbolnăvească, apoi îl trădasem, iar acum îl abandonam.

Aveam să mă întorc la Reddington să fiu cu părinţii mei morţi şi câinele meu mort. Aveam să mă duc acasă, pentru că acolo era locul unde trebuie să te primească atunci când tot ce ai făcut a fost greşit. Aveam să merg acasă pentru că toţi cei de acolo plecaseră, ceea ce însemna că nu mai aveam pe cine să dezamăgesc sau să rănesc. Puteam să zgârii cu cheia oricâte maşini voiam, pentru că acum toate erau radioactive şi nu le

mai voia nimeni. Puteam să mă fac praf într-un muzeu al zahărului pentru că siropul de arţar era radioactiv şi nimeni nu voia să-l mănânce. Puteam să sparg paharele de vin ale părinţilor mei, pentru că acum nu mai aveau nicio însemnătate. Erau doar cristal radioactiv.

Pe drum spre ieşirea din oraş, am lăsat la spital skateboardul, sacul-mumie şi creaţiile lui Cameron din bandă adezivă – robotul, calul şi maşina de curse. Le-am lăsat chiar lângă intrarea principală cu un bilet mare pe care scria că aparţineau lui „Alex/Cameron” de la Terapie Intensivă şi îi rugam frumos de tot să se asigure că băieţelul le primea când se trezea.

De data asta, când am plecat, n-am auzit nicio harpă în minte care să cânte ”Ea pleacă de acasă” – când am plecat de la spital, când am plecat din Burlington, când am spus adio tuturor lucrurilor pe care le ştiusem de la explozia Reactorului Unu şi până atunci. La urma urmei, nu plecam de acasă. În sfârşit, plecam spre casă.

Capitolul nouăsprezece

Nu a fost deloc greu să intru în Zona de Izolare. Cred că nu ar fi trebuit să mă mir. De ce ar fi vrut un om normal să intre acolo?

Am văzut drumul blocat în faţă şi vreo doi paznici din Garda Naţională, dar nu am mers decât vreo trei-patru sute de metri în jurul perimetrului ca să găsesc un loc în pădure pe unde mă puteam strecura pe sub gard. Gardul se întindea peste un canal noroios pe care ploile de primăvară le săpaseră în coasta dealului şi poate că soldaţii îl umpluseră cândva, dar acum ploaia şi zăpada topită săpau iarăşi canalul.

Am observat că paznicii purtau măşti, dar nu costume de protecţie complete, ca în *Războiul stelelor.* Nu că mi-ar fi pasat.

Am estimat că mă aflam la vreo opt kilometri de satul Reddington. La încă un kilometru şi jumătate mai departe se afla casa mea. După alţi câţiva kilometri ajungeam la Newport, la marele lac şi la Capul Abenaki. Aveam să ajung acasă înainte de căderea nopţii.

Nu am fost niciodată bună de mers în drumeţii. Îmi plăcea să dorm în cort în curtea din spate din când în când, îmi plăcea să schiez sau să mă dau cu snowboardul, dar nu eram înnebunită după natură şi nici vreo cercetaşă, după cum v-am mai povestit. Vă spun toate astea pentru că nu eram tocmai bucuroasă să mă lupt cu noroiul din pădure. M-am udat la picioare destul de repede, iar blugii îmi erau plini de noroi. Apa curgea de pe crengi şi mă tot uda pe păr şi pe faţă. Degetele îmi îngheţau fiindcă nu aveam mănuşi. Mi-am dat seama cât de uşor era să te pierzi, mai ales după apusul soarelui şi lăsarea întunericului. Aşa că am ajuns la şosea cât de repede am putut.

Când am pus din nou piciorul pe asfalt, am descoperit că nu eram decât la o sută de metri în spatele barajului din drum. Eram de cel puţin o oră în pădure şi nu mă apropiasem de casă decât cu vreo sută de metri. Înţelegeţi ce spun despre mine şi expediţiile în natură? Despre ce fel de instincte de excursionist aveam? Da, nici măcar unul. Aşa că m-am ghemuit şi am mers pe lângă tufişurile de pe marginea drumului până am ajuns într-o curbă şi nu i-am mai putut vedea pe paznici (iar ei nu mă mai puteau vedea pe mine), după care m-am întors pe asfalt.

Am văzut că deja se duceau toate de râpă. Salturile dezgheţurilor de

primăvară (un termen care mă făcuse să râd într-o zi, pentru că mi l-am imaginat pe poetul Robert Frost[31] mergând în salturi să verse într-un tomberon de metal) provocaseră un dezastru pe drumurile asfaltate din Teritoriile de Nord, dar aici era altceva. Porţiuni de şosea erau acoperite cu pietricele şi mizerii din cauza nefolosirii, iar în unele locuri marginile drumului se prăvăleau în şanţ. Crengile căzuseră din copaci şi unele bucăţi erau chiar pe linia galbenă dublă.

Era pustiu şi frumos.

Însă locul nu era complet abandonat. Făcusem cam un kilometru şi jumătate, trecusem de un magazin de arme care mă speriase dintotdeauna – se afla într-un hambar mic şi roşu, lângă rulota albă a proprietarului – când am observat urme de cauciucuri pe o porţiune de şosea. Nu sunt eu detectiv, dar am observat că erau destul de late. Poate de la un camion al Gărzii Naţionale. Poate un fel de vehicul care făcea curăţenie. Mi-am spus că nu avea nicio legătură cu vreun cult de ciudaţi psihopaţi care locuiau acolo ilegal, plimbându-se cu vreun camion uriaş cu roţi mari şi proaste, dar alarma din interiorul meu pornise deja. La urma urmei, cât de greu îmi fusese mie să intru acolo? Absolut deloc. Poate erau nişte supravieţuitori nebuni, nişte hoţi sau tot felul de hibrizi mutanţi. (Când eşti o fată de vârsta mea, eşti singură şi ai probleme cu capul, gândul îţi zboară destul de repede la canalul AMC şi cele mai noi filme cu zombi. Când eşti o fată e vârsta mea, eşti singură şi nu ai probleme cu capul, sper că îţi fuge gândul la „Pur şi simplu dragoste")

Cred că era un semn bun că eram speriată. Dacă aveam tendinţe de sinucidere, nu m-aş fi speriat, nu? Dar poate că pur şi simplu voiam să mor în condiţiile acceptate de mine – după ce ajungeam acolo. După ce vedeam centrala în care muriseră părinţii mei. După ce găseam ce mai rămăsese din câinele meu.

Evident că m-am gândit mereu la Cameron pe drumul înapoi spre Teritorii. Am mers pe jos o parte, dar cel mai mult am făcut autostopul. Tot încercam să mă încurajez singură, spunându-mi că umflătura din creierul lui avea să se retragă, că doctorii aveau să-l trezească din comă. Ar fi fost o poveste adevărată cu zâne. Săruţi prinţesa şi ea deschide

---

[31] Frost = ger (n.tr.)

ochii. Scoţi o perfuzie sau ce o fi aceea din braţul copilului şi el se ridică în capul oaselor. Mi-am spus că totul avea să se rezolve, că în câteva săptămâni avea să fie într-o casă nouă – o casă bună – şi că, deşi era posibil să doarmă tot în sacul-mumie, măcar avea să îl pună pe un pat. Avea să-i găsească pe prietenii lui şi să meargă în parc ca să le arate tuturor schemele nebune pe care ştia să le facă. Trebuia să se rezolve, nu?

Desigur că nu trebuia. Ştiam asta. Cu fiecare pas făcut îmi aminteam că lucrurile nu se rezolvaseră în trecut. De fiecare dată când m-am urcat în maşina sau camionul care oprise să mă ia şi care mă ducea tot mai departe de spital, aveam în faţa ochilor imaginea lui Cameron pe targa de la urgenţe. Uneori clipeam şi o alungam, alteori îmi rămânea în gând.

O bună bucată de timp am fost în preajma oamenilor, pentru că în cea mai mare parte mersesem pe bancheta din spate a maşinii cuiva, dar m-am simţit la fel de singură ca în ultimele zile cu gaşca – după ce a plecat Andrea. Am citit odată o povestire despre patru băieţi care supravieţuiesc unui naufragiu şi acum stau într-o barcă, văd malul şi oamenii de pe mal îi văd pe ei, dar nu realizează că cei patru sunt epuizaţi şi au necazuri mari pentru că nu reuşesc să ajungă pe plajă. Valurile din preajma ţărmului erau prea puternice (îmi place expresia asta, mă face să mă gândesc la numele unei trupe de rock). Cei din barcă sunt în pericol de a se îneca, iar idioţii de pe mal le fac cu mâna. Cam aşa mă simţeam când mă aşezam lângă fiecare persoană care mă aducea cu 15-30 kilometri mai aproape de Zona de Izolare: eram pe mare într-o bărcuţă şi probabil că mă scufundam, iar ei habar nu aveau. Nu aveau nici cea mai mică idee.

Ceea ce era în regulă.

Am parcurs o bucată de drum într-un Prius bej, cu o doamnă în vârstă şi de treabă care m-a dădăcit despre pericolele autostopului. Altă bucată de drum am mers cu un Subaru roşu, cu pastorul unei biserici din Underhill care părea incredibil de relaxat şi m-a liniştit vorbind despre ce fel de sezon credea el că vor avea Red Sox. În altă etapă am fost cu o funcţionară incredibil de enervantă care conducea un PT Cruiser despre care avea impresia că era un coş de gunoi. A trebuit să împing de pe scaun grămezi de pungi goale de la McDonald's, ambalaje de gumă şi recipiente de carton pentru cafea ca să mă pot urca, iar podeaua era murdară şi lipicioasă de la sucul vărsat în timp. Dar nu era enervantă

pentru că îi era lene să îngrijească maşina, ci pentru că vorbea întruna despre cât de puţin ţinea la băutură fiul ei, deşi nu aşa s-a exprimat. A zis pur şi simplu că era un beţiv. Îşi pierduse permisul de conducere cu o săptămână înainte pentru că băuse. Fără să-şi dea seama cine eram, mi-a povestit despre felurile în care alcoolul îţi puteau distruge cariera, căsnicia sau reputaţia. Fiul ei era proaspăt căsătorit, avea o companie online de tricouri, iar nevasta lui era deja supărată pe el. La fel ca şi partenerul lui la mica afacere. „Nu se întâmplă nimic bun când bei prea mult, a spus ea, clătinând din cap. Uită-te la inginerul acela de la centrala nucleară. Uite ce-a făcut. Uite. Ce-a. Făcut."

Am văzut un magazin în faţă şi i-am spus că acolo voiam să cobor. Nu a părut prea bucuroasă de schimbarea aceea de plan, dar i-a trecut.

La un moment dat m-am întrebat dacă aveam să-l văd pe Sandy, tipul cu pâinea. Îmi plăcuse de el, de fiica lui şi de tot clanul Thomas. M-am gândit că nu aveam cum să-l văd, dar nu se ştie niciodată. Ceea ce am învăţat e că cele şase grade de separare[32] înving întotdeauna şansele de unu la un milion. Chiar aşa e. Dar Sandy nu a trecut pe lângă mine şi nici măcar n-am observat vreun camion de brutărie.

Am văzut frânturi de verde în vârful arţarilor. Primăvara.

La jumătatea drumului dintre baraj şi vechea mea şcoală, am dat peste o colină pe care se aflau numai oase şi schelete de vaci. Cred că erau vreo cincizeci sau şaizeci. Poate mai multe. Pe marginea din capătul unei pajişti am văzut trei cai vii, acoperiţi cu haine de iarnă, lungi şi bogate. Una era din piele de căprioară, celelalte două din piele de oaie. Cele de oaie aveau nişte şosete albe pentru picioare. Le-am făcut cu mâna când am văzut că se uitau la mine, apoi am nechezat, sperând să-i fac să vină spre stradă. În schimb s-au întors şi s-au îndepărtat în galop. Mai târziu am văzut pisici la ferestrele hambarelor pentru fân. Am văzut căprioare. Am văzut vreo doi elani morţi, mâncaţi aproape în întregime. Şi am văzut şi o haită de câini mari care probabil se sălbăticiseră. M-am întrebat dacă ei erau cei care mâncaseră elanii. Era posibil. Ar fi putut fi şi coioţii. Am presupus că vacile muriseră din cauza radiaţiilor; băuseră din pârâul

[32] Teorie elaborată de Frigyes Karinthy, conform căreia fiecare individ se află la circa şase paşi de orice altă persoană de pe pământ (n.tr.)

greşit sau mâncaseră iarbă contaminată. Dar unul dintre doctorii de aici a spus că poate nu muriseră din cauza asta. Poate muriseră de frig sau pentru că rămăseseră blocate pe câmpul acela fără iarbă până au murit de foame. I-am reamintit că tot din cauza Capului Abenaki se întâmplase asta.

Îmi amintesc că prima dată când am văzut movila de vaci moarte mi-am pus în vedere să găsesc apă îmbuteliată şi să nu beau decât din aceea.

Sau nu.

***

Porumbul continuase să crească în vara precedentă, dar nu fusese cules. Erau câmpuri întregi cu vrejuri moarte – pleoştite, cu urechile plecate ca nişte iepuraşi ascultători – care fuseseră aplecate de zăpadă, dar nu rupte.

Un elicopter a trecut pe deasupra în timp ce stăteam în dreptul primului dintre multele astfel de câmpuri.

O oră mai târziu, am văzut dârele albe lăsate de ceea ce am presupus că era un avion de pasageri.

În afară de aeronavele ocazionale, mi-am dat seama că Zona de Izolare avea să fie foarte, foarte tăcută.

***

Prima dată m-am oprit la Academie. Cineva încuiase uşile, dar altcineva aruncase o piatră în fereastra de la primul etaj. După ce locul fusese abandonat cu un an înainte, crescuseră buruieni printre crăpăturile de pe aleea din faţă şi acum firele lungi de iarbă stăteau întinse ca nişte şuviţe moarte de păr. M-am strecurat pe geam şi am nimerit în biroul domnişoarei Francis. Ea era consiliera pe care o dezamăgeam mereu. Pe dulap erau încă fotografii cu soţul şi copiii ei, iar pe birou erau nişte dosare cu numele unora dintre colegii mei. Era şi o cană de cafea cu o ciupercă incredibil de dezgustătoare pe fund.

Mi-am zis „la naiba" şi am deschis dulapurile până am găsit dosarul pe care era scris numele meu. L-am pus pe birou şi m-am aşezat pe scaunul ei. Am găsit acolo rezultatele la testele PSAT şi SAT, precum şi toate hârtiile de când fusesem indisciplinată. Mi-am citit carnetele de

note. Ea nu scrisese despre mine nimic din ce nu văzusem şi altă dată. Cu toate astea, mi s-a cam tăiat răsuflarea să citesc toate lucrurile acelea deodată: „Munca lui Emily e satisfăcătoare, dar ştim cu toţii că e capabilă de mult mai mult”. Sau „E descurajant să vezi încăpăţânarea ei de a nu se implica. Pluteşte când ar trebui să zboare” Sau asta: „Sunt frustrată. Toţi suntem. Ştim cât de talentată este Emily, dar până acum nimic nu pare să o intereseze.” (Ultima parte m-a cam enervat. Mă interesa scrisul. Unii dintre profesori ştiau asta. Poezia mă interesa. Bine, poate că nu-mi plăcea ora de chimie a mediului. Îmi pare rău. Omorâţi-mă.)

O profesoară se întreba retoric unde dispăruse fetiţa care fusese cândva o elevă de gimnaziu atât de entuziasmată. Făcea aluzie la faptul că era posibil să am probleme acasă, un comentariu despre care îmi amintesc că a enervat-o pe mama la culme.

Totuşi ochii mi s-au umezit când am pus dosarul înapoi. Nu ar fi trebuit să mă uit. Îmi amintea doar de ce dezamăgire eram pentru toţi. Îmi amintea de faptul că stricam totul.

Paşii îmi răsunau pe coridoare şi mi-am dat seama că puteam să fac destulă gălăgie dacă voiam. M-am gândit să strig „Alo!” ca şi când aş fi fost la marginea unei peşteri lungi, ca să ascult sunetul ricoşând de pe pereţi, dar îmi era puţin cam teamă. Nu era electricitate şi era deja ora trei, aşa că soarele începea să coboare, ceea ce însemna că am găsit porţiuni întregi din academie – precum băile, care aveau ferestre mici, şi auditoriul, în care nu era nicio fereastră – scufundate în întuneric când am deschis uşile. Voiam să plec de la şcoală până la trei şi jumătate, ca să ajung acasă până la cinci şi jumătate. Aşa îmi făcusem planul. Nu credeam că avea să dureze mai mult de două ore să ajung acasă, pentru că locuiam la distanţă de cinci kilometri, dar cine ştie ce îmi putea distrage atenţia sau mă putea opri din drum. De obicei luam autobuzul, dar mai mersesem şi pe jos de vreo două ori şi nu-mi luase niciodată mai mult de cinci sau zece minute.

Printre camerele pe care le-am vizitat şi care păreau să fie cel mai bine luminate la ora aceea din zi era şi vechea clasă de biologie. Microscoapele negre erau aproape albe de la praf. La fel şi şirurile de manuale de pe rafturi şi ecranele calculatoarelor de pe tejghelele din spate. Nu mai călcasem acolo deja de trei ani şi nu ştiu exact la ce mă

aşteptam. Dar ştiu sigur că nu plănuisem să-mi vină să vomit din cauza mirosului. Acesta nu era doar un coşmar proustian – vreun opus benign al madlenelor gustoase. Aici i s-ar fi făcut rău oricui. Cei de-a noua disecau raci împlătoşaţi când i-au evacuat şi resturile animalelor erau pe tăvi pe toate mesele. Duhoarea era insuportabilă, aşa că am trântit uşa şi am fugit.

Tata glumea uneori, spunând că animăluţele puteau opri sau aproape opri o centrală nucleară. Odată, în Virginia, un pelican a zburat într-un fir electric şi a scurtcircuitat legătura dintre centrală şi reţeaua energetică exterioară. În Florida, nişte meduze au blocat filtrele de la o staţie de primire, aproape tăind alimentarea cu apă a uzinei. În urmă cu nişte ani, un şobolan a ros izolarea unui cablu electric de la o centrală din Franţa, scurtcircuitând tot sistemul de răcire. Tata mai spunea şi alte poveşti. Dar numai pe astea mi le amintesc. Ce voia să spună? Nu e nevoie de un tsunami ca să provoci un dezastru.

Mai târziu, după ce mi-am tras sufletul în clasa domnişoarei Gagne, cred că din cauza racilor m-am gândit la poveştile nebuneşti despre animale pe care le spunea tata câteodată.

În clasa domnişoarei Gagne, m-am aşezat pe scaun în fosta mea bancă. Apoi m-am aşezat pe biroul ei. Apoi m-am plimbat fără ţintă prin clasă, ştergând praful – despre care cred că era radioactiv – de pe romanele pe care le citeam, de pe tabla interactivă şi de pe dulapuri. Mă gândeam la felul în care acolo lumea se oprise pur şi simplu. Toţi lăsaseră din mână ce aveau şi fugiseră cât puteau de repede. Gândurile mi s-au îndreptat spre restul oraşului, imaginându-mi mesele de bucătărie cu şoarecii care ronţăiau pâinea lăsată în farfurii. Vedeam cu ochii minţii maşinile de spălat şi uscătoarele pline cu haine. Vedeam cărucioare de cumpărături pline cu scutece şi sticle cu lapte sau cu suc, abandonate în linie la casă, păpuşi şi camioane mici de lemn pe podelele creşelor şi grădiniţelor.

M-am întrebat unde era acum domnişoara Gagne – Cecile. Am atins băncile unde stăteau cândva Ethan Gale, Lisa Curran şi Dina Ramsey.

Apoi m-am dus la tabla de scris, am luat o bucată de cretă şi am început să scriu. Cele mai multe lucruri le-am şters, dar nu şi cuvintele acestea. Iată ce am scris:

„Închideţi ochii, luaţi-vă de mână.”

M-am gândit că avea să le vadă cineva într-o zi. Aveau să înţeleagă ce voiau din asta. Poate avea să li se pară ceva întâmplător. Poate avea să îi lase nedumeriţi.

Capitolul douăzeci

Căsuţa noastră de scrisori era la locul ei când am ajuns acasă. Cred că n-ar fi trebuit să mă mir. Era albă, cu un steag roşu, dar acum albul acela avea culoarea unui tricou vechi şi murdar. Culoarea pavajului de pe aleea noastră se schimba în sfârşit din negrul asfaltului în cenuşiu.

Casa noastră – vila de pe pajişte care nu părea să-şi aibă locul acolo – era o casă în stil colonial, galbenă şi cu acoperiş de şindrilă. Avea o fereastră boltită. Jaluzelele erau dintr-un vinilin „de factură arhitecturală” şi rămâneau verzi mereu. (Pentru mama era important ca vinilinul să fie „de factură arhitecturală”, pentru că nu îi plăcea învelişul din vinilin. Dar tata nu voia să fie nevoit să scoată şi să vopsească jaluzelele de lemn. Din câte înţeleg, jaluzelele astea presupun o groază de muncă. Când eram în clasa a patra, le-am înlocuit pe cele de lemn cu cele de vinilin.)

Curtea era în mare parte neacoperită de zăpadă, dar erau câteva petice unde căzuse de pe streşini în partea mai umbroasă a casei. Zăpada era acoperită cu mizerii de pe acoperiş.

M-am uitat la fereastra de la dormitorul meu. La jaluzeaua ridicată pe jumătate. La marginea draperiilor.

Niciunul dintre părinţii mei nu era vreun grădinar priceput, dar aici eram în Vermont, aşa că aveam flori de-o parte şi de alta a aleii şi o grădină de legume în curte, pe partea de sud a casei. Cultivam multe roşii – mai ales cherry şi stil prună iar carcasele pentru roşii erau încă în picioare, dar plantele moarte atârnau de metal ca tentaculele unei meduze. Roşiile crescuseră după plecarea tuturor, apoi căzuseră pe jos şi putreziseră. Florile de pe alee muriseră, acoperite de zăpadă, iar acum nu mai erau decât nişte moviliţe de crini galbeni, şerpariţă şi brumărele descompuse.

Am rămas locului un minut sau două. Acasă. Eram chiar acolo, reuşisem să ajung. Aproape că nu îmi venea să cred. Poacher, gaşca şi camionagiii? Se întâmpla în altă viaţă. Pastilele? Acum o veşnicie. Tot ce făcusem şi tot ce pierdusem, greşelile şi gafele? Asta era înainte. Acum era după.

Nu, nu era chiar adevărat. Nu era adevărat deloc. Unele regrete nu pot fi uitate. Nu există un „după“ Cameron: faptul că îl lăsasem să se îmbolnăvească atât de tare şi că îl abandonasem? Faptul că fugisem odată

pentru totdeauna? Era de neiertat.

Cu toate astea, aş minţi dacă nu aş recunoaşte că mă uitam la casă simţind tot ceea ce insuflăm unui cuvânt mic şi simplu: *acasă.*

În cele din urmă, am respirat adânc, am traversat aleea şi am încercat uşa de la intrare.

Era încuiată.

Evident.

***

Poezia unui dezastru nuclear e ciudat de frumoasă. E o aliteraţie: rad, roentgen şi rem. Pentru un om de ştiinţă, sunt doar nişte unităţi de măsură. Pentru un poet? Lei, tigri şi urşi. O, Doamne!

Mai sunt şi iu-rile. Telur.[33] Cesiu. Stronţiu. Şi – ştiu că aici stric regula celor trei, dar acesta e mama tuturor iu-urilor – plutoniu.

Din păcate, de câte ori scriu cuvintele acestea îmi amintesc de vacile, de elanii şi păsările moarte, iar poezia din mintea mea se transformă în abur.

Probabil că o profesoară a spus prima dată „Închideţi ochii, luaţi-vă de mână". Probabil că a fost un poliţist. Era în decembrie 2012, imediat după ce Adam Lanza i-a masacrat pe copiii şi profesorii aceia, precum şi pe directorul şcolii primare din Newtown, Connecticut. După ce Lanza s-a sinucis, adulţii au fost nevoiţi să îi scoată din clădire pe copiii care au supravieţuit, chiar pe lângă trupurile colegilor care fuseseră ucişi. Prin urmare, pentru ca puştii să nu vadă cadavrele, fie o profesoară, fie un poliţist le-a spus copiilor să închidă ochii şi să se ia de mână.

Mă gândeam mult la momentul şi la cuvintele acelea de când lăsasem lucrurile lui Cameron la spitalul din Burlington şi pornisem înapoi spre Teritorii. Mă gândisem şi mai mult la toate astea după ce intrasem în Zona de Izolare. Nu ştiam ce urma să văd.

Mi se părea că, dacă nu ştiai contextul în care fuseseră spuse, cuvintele acelea păreau chiar drăguţe. La fel şi cei trei R de care vorbeam mai devreme. Cuvintele „Închideţi ochii, luaţi-vă de mână" păreau un fel de afirmaţie în sprijinul vieţii, dacă nu ştiai adevărul. Văd cuvintele astea pe vreun carneţel de tocilar cu soarele apunând peste ocean, cerul e

---

[33] În engleză, *tellurium,* unde apare terminaţia *–ium* (n.tr.)

împroşcat cu roşu şi pe plajă văd un cuplu cu spatele la camera foto, ţinându-se de mână. Poate că femeia îşi sprijină capul pe umărul bărbatului. Dacă te gândeşti în acest fel, mesajul e despre asumarea riscurilor, pentru că soarta, destinul sau Dumnezeu te vor proteja. Asumă-ţi un risc, ai puţină încredere. E vorba despre viaţă, nu despre moarte. Nu e vorba despre nişte copilaşi care au fost ucişi cu o puşcă de vânătoare Bushmaster.

În orice caz, mi-am amintit de instrucţiunile acelea cu un nod în stomac, ocolind casa, grădina, peretele de rocă şi cuva cu GPL, despre care îmi imaginam că e un submarin când eram copil. Pierdusem de mult cheile de la uşa de la intrare – nu le văzusem de luni de zile – aşa că trebuia să sparg geamul de la uşile glisante din spate. Pe drum mi-am dat seama de un lucru: dincolo de zidurile acelea se afla ce mai rămăsese din Maggie a mea. Murise de foame sau de sete dacă nu fusese nimeni acolo să o lase afară. Nu-mi dau seama ce ar fi putut-o ucide mai întâi, dar instinctul îmi spunea că era un mod lent şi oribil de a muri. O auzeam în minte lătrând după ajutor, dar deja toată lumea plecase şi nu mai avea cine să vină să o salveze.

Dar nici afară nu puteam să stau la nesfârşit. Trebuia să sparg geamurile de la uşi ca să intru – aşa cum cineva înaintea mea spărsese geamul ca să intre în academie – pentru că unul dintre lucrurile pentru care venisem aici era să o îngrop pe Maggie. Merita asta. Asta însemna că trebuia să-i văd cadavrul.

Ce problemă aveam?

Puteam să închid ochii oricât voiam, dar nu avea cine să mă ţină de mână.

***

Aşadar, am luat o piatră cam de mărimea unei mingi de fotbal din zidul de piatră, impresionată că în sfârşit avea şi zidul un scop, apoi am trecut pe lângă carcasele acelea de metal cu viţele moarte care se agăţau de sârme şi am ocolit casa. Am ridicat piatra cu amândouă mâinile, pentru că aveam nevoie de amândouă ca să o arunc prin geam.

Pe urmă am văzut ceva ce m-a făcut să rămân pe loc. Am rămas înţepenită, holbându-mă, gândindu-mă la ce însemna ceea ce vedeam. Am dat drumul pietrei din mână. Uşa glisantă era deschisă. Iar în uşa cu

sită era o gaură mare.

***

Să fim înţeleşi, nu credeam neapărat că Maggie încă trăia. Dar n-am putut să nu sper că era în viaţă. Nu părea să fie în casă.

Iată ce mi-am spus că se întâmplase. Mama deschisese uşa de sticlă ca să aerisească şi apoi, când a plecat la centrală ca să fie cu tata şi să vadă ce naiba se întâmpla, a lăsat-o deschisă pentru Maggie. Îi plăcea să adulmece aerul de afară prin sita uşii. Când deschideai uşa de sticlă, se ridica în pătuţul ei şi începea să freamăte din nas. Era ceva adorabil. La un moment dat, înnebunită de foame, de plictiseală sau de sete, făcuse gaura aceea în sită şi ieşise. Slavă Domnului. O fi fost moartă de mult, dar măcar nu murise închisă şi singură în casă.

Nu am găsit-o nici pe ea, nici rămăşiţele ei înăuntru, aşa că am ieşit şi am început să o strig. Mă întrebam dacă animalelor nu li se părea ciudat să audă în sfârşit voce de om. Probabil trecuse ceva timp de când nu mai auziseră. Bănuiam că multe animale nici nu auziseră o voce de om până atunci. Am mers prin curte până la marginea pădurii, strigând „Maggie! Hai, fetiţo! Maggie, am venit acasă!" Cred că am strigat aşa vreo zece minute şi începeam deja să răguşesc.

Până la urmă, Maggie nu a venit în fugă dinspre pădure, aşa că am intrat în casă şi am verificat-o cu mai multă atenţie. Voiam să văd cum stăteam cu apa sau sucul îmbuteliat şi conservele. Planul meu era să locuiesc aici. Aveam să scriu poezii. Să ţin jurnale. Aveam să devin Frumoasa din Reddington.

Am închis uşa de sticlă ca să nu vină vreun animal peste noapte şi am urcat la etaj, în dormitorul meu. Era cumplit de frig, dar era la fel cum îl lăsasem. Pe podea erau blugii pe care nu îi îmbrăcasem în dimineaţa când a fost accidentul de la Capul Abenaki, iar pe birou era bluza care mi se părea că îmi făcea mâinile să pară grase. Pe măsuţa de toaletă era cercelul pe care îl lăsasem fiindcă nu îi găseam perechea. Erau acolo şi şifonierul meu, deschis ca întotdeauna, dar şi jurnalele de pe bibliotecă. Singurul loc din cameră pe care îl păstram curat era partea de sus unde îmi ţineam jurnalele. Şi iată că acolo erau, aliniate între capetele cu unicorni de alamă.

Am fost tentată să încep să citesc din ele chiar atunci, dar mai puteau

aştepta. Eram epuizată. Şi-apoi, m-am gândit că nu aveam nimic altceva în afară de timp.

Mi-am scos hainele, dându-mi seama că erau dezgustătoare, m-am spălat cu buretele cu apă dintr-o sticlă de Saratoga găsită în cămară, apoi mi-am pus pijamalele preferate, roşii şi cadrilate. Incredibil de penibil.

Pe urmă m-am culcat în propriul meu pat. Mi-am tras pătura peste cap şi nu m-am trezit decât pe la nouă şi jumătate a doua zi.

***

În ziua aceea am început să fac curăţenie. O fi ieşit Maggie prin sita de la uşă, dar de atunci intraseră multe animale. Bănuiam că fuseseră veveriţe, ratoni şi pisici în casă. Gaura nu era suficient de mare ca să intre vreun urs, dar covorul din birou şi gresia din bucătărie erau murdare de noroi şi urme de animale. Punga cu crutoanele lui Maggie, pe care o ţineam într-un dulap din cămară, era goală şi hârtia groasă fusese ruptă în bucăţi. E posibil să fi fost Maggie pentru că uşa de la cămară era mereu întredeschisă, dar era posibil să fi fost şi animale sălbatice. Toate cutiile de cereale deschise de noi erau distruse, iar pungile din interior fuseseră linse până nu mai rămăsese nimic. Vântul suflase stropii de ploaie în birou şi canapeaua era umedă şi mucegăită. În camera de zi am găsit mormane de excremente – care, după cum mi-au zis mai târziu, probabil că erau radioactive. Minunat, nu-i aşa?

Nu mi-a plăcut niciodată să dau cu aspiratorul, dar acum aş fi făcut-o dacă ar fi fost electricitate. Dar nu era. Aşa că mai întâi am tras canapeaua dincolo de uşile de sticlă şi am aşezat-o la soare în curte. Credeam că o pot lăsa să se usuce în timpul zilei şi să o duc înăuntru noaptea. Poate în câteva zile avea să fie în ordine. Dacă nu, aveam de gând să o las în garaj. Maşinile părinţilor mei dispăruseră, probabil erau parcate la Capul Abenaki. Aşadar, de ce să nu pun canapeaua acolo? Apoi am luat mătura, un făraş şi o găleată cu spălător şi m-am apucat de curăţenie. Am folosit puţin Windex pe sticla posterului cu fotografii cu mine şi părinţii mei în dimineţile de Crăciun de când eram mică. Am consumat o rolă întreagă de prosoape de hârtie ştergând praful.

Şi am mâncat. Tot ce era în frigider era incredibil de scârbos, aşa că am aruncat totul în nişte saci negri de gunoi. Cel mai greţos lucru pe care l-am găsit a fost ceva ce fusese în altă epocă mâncarea mamei din piept

de pui Aş fi turnat lichidele care nu se evaporaseră complet la chiuvetă, dar nu aveam apă şi am aruncat şi recipientele acelea în sacii de gunoi.

Dar mai era destulă mâncare în cămară. Am deschis o conservă de supă de brânză cheddar, adică ce punea mama ca ingredient principal când făcea macaroane cu brânză, şi am mâncat-o rece, cu lingura. Am golit o sticlă de suc Diet Snapple şi o cutie de V-8. (Nu îmi place prea mult sucul acesta, dar îl beam pentru că nu avea multe calorii şi obţineai nişte vitamine din legume.) Am mâncat o conservă întreagă de cremă de porumb.

Şi când aveam să termin mâncarea din casă? Mi-am zis că aveam să dau o fugă prin vecini. Să fac o plimbare până la magazinul din Newport. Credeam că aveam să mor cu câţiva ani înainte să se termine mâncarea din Zona de Izolare.

***

Aproape în fiecare oră ieşeam afară să o strig pe Maggie.

Într-o zi m-am dus acasă la Skylar Furney ca să-i fur bicicleta. Skylar era unul dintre cei patru copii ai familiei Furney, dar îl cunoşteam doar pentru că era cel mai apropiat de vârsta mea. Era cu un an mai mic decât mine şi învăţa la Academie. Ceilalţi doi fraţi şi sora lui erau şi mai mici; învăţau la gimnaziu. Dar îmi amintesc că Skylar era un biciclist maniac şi m-am gândit să folosesc bicicleta lui dacă el nu o folosea. Voiam să o iau ca să o caut pe Maggie. Voiam să extind zona de căutare.

Cauciucurile se dezumflaseră, dar aveau o pompă pe peretele din garaj. Înţelegeţi la ce mă refer când spun că era înnebunit după biciclete?

Era o bicicletă mult mai frumoasă decât cea pe care mersesem o parte din drum spre Burlington în iunie. Era foarte uşoară. Avea nişte clipsuri care se potrivesc pe tălpile încălţărilor speciale pentru ciclism şi la început m-am speriat că dădusem de naiba. Evident că nu aveam asemenea încălţări. Pe urmă mi-a picat fisa: Skylar avea. Dacă tot aveam de gând să-i fur bicicleta, puteam să-i iau şi încălţările. Cum e expresia aceea? Unde merge mia, merge şi suta.

Nu prea voiam să-i cotrobăi prin dormitor, dar eram pregătită să o fac. Din fericire, nici măcar nu a trebuit să urc la etaj: i-am găsit în noroiul de lângă garaj. Deşi purta numere mai mari ca mine, nu a mai contat după ce i-am prins cu clipsurile. Era în ordine.

A fost în ordine după o oră. Am căzut de vreo şaizeci de ori în ora aceea şi echipamentul de începător rămăsese pe aleea lui Skylar. Cam după a zecea căzătură m-am prins: o fată isteaţă ar încerca să înveţe cum să meargă cu clipsurile pe gazon. Aşa că asta am făcut. Dacă e să fii o ţestoasă răsturnată pe carapace – cam aşa e când cazi de pe o bicicletă când eşti prinsă cu clipsuri – fă-o pe iarbă, nu pe asfalt Mai erau porţiuni cu zăpadă, dar cele mai multe se găseau la umbră. Ba chiar am trecut peste câteva flori roz şi albastre în timp ce exersam.

O doctoriţă de aici m-a întrebat:

— Nu ţi-a fost scârbă să încalţi papucii urât mirositori ai unui băiat necunoscut?

M-am uitat la ea.

— Pe bune? i-am zis. Pe bune?

Trăisem un an întreg într-un iglu făcut din saci de gunoi. Mă culcasem cu şoferi de camion în cabină. Mă tăiasem pe coapse cu un cuţit X-Acto. Şi ea îşi imagina că o să mă sperii să pun în picioare încălţările unui adolescent? Pardon?

Ştiţi ceva? Nici măcar nu-mi trecuse prin minte dacă picioarele lui Skylar Furney miroseau urât sau nu.

În ziua următoare, când treceam pe lângă micul submarin alb cu GPL, mi-a venit ideea: puteam aprinde soba să-mi încălzesc crema de porumb şi supa de brânză cheddar dacă voiam – cel puţin până când se termina gazul. Puteam să folosesc un chibrit pentru şemineu aşa cum făcea mama când se producea o pană de curent din cauza vreunei furtuni de zăpadă. Pur şi simplu întorceai mânerul şi apropiai chibritul de arzător.

Prima dată când am încercat a fost cam cu băgare de seamă: cred că mă temeam să nu sară toată casa în aer. Dar avea protecţii şi împotriva idioţilor. Arzătorul s-a aprins imediat La naiba, mi-am zis. Poţi să găteşti. Nu-i rău deloc.

Aşa am trăit timp de trei săptămâni. Poate trei săptămâni şi jumătate. Apoi, evident, totul s-a dus de râpă. (Ştiu că psihologei mele nu i-ar conveni expresia asta. Ea ar vedea lucrurile altfel. Am începe o dezbatere despre „diateza pasivă” şi despre faptul că trebuie să-mi asum

responsabilitatea.)

Dar până atunci am continuat să fac curat, să mănânc supe şi legume conservate – uneori reci, dar de cele mai multe ori calde – şi să golesc toate bidoanele cu apă şi suc. Am început să fur mâncarea din casa vecinilor, familia Barbour, gândindu-mă că după ce o terminam pe aceea puteam merge la casa următoare. În afară de avioanele şi elicopterele ocazionale care au trecut pe deasupra în ziua a şasea sau a şaptea, am fost complet singură. Nu mă mai gândeam la urmele late de cauciucuri pe care le văzusem când ajunsesem acolo. Scriam. Scriam poezii, scriam în jurnale.

Într-o zi mi-a dat prin gând să mă îmbrac doar în alb. Pe urmă mi-am zis că intram într-o zonă ciudată şi mi-am pus o rochie cu negru şi bej pe care o luasem de la Free People şi care îmi plăcuse întotdeauna.

***

Jurnalele mele erau începute de ani de zile. Încă mai aveam jurnalul meu cu Hello Kitty. Aveam caietul cu Barbie Rapunzel din clasa a doua. Aveam carnetele de prinţesă Disney, cu roz galben şi violet, fiecare din ele cu Cenuşăreasa, Jasmine sau Belle. Erau acolo şi caietele cenuşii din gimnaziu. Erau şi jurnalele legate în piele pe care le începusem în clasa a noua. Aveam şase, cam două pe an. Aveam tendinţa de a termina un caiet în jumătate de an.

După atâta timp petrecut departe, mă fascina felul în care scriam. Uitasem că în clasa a patra şi a cincea scriam doar cu pixuri cu gel roz. Uitasem că într-a noua trecusem printr-o fază în care încercam (fără să reuşesc) să scriu vilanele. Nouăsprezece versuri. Cinci terţete şi un catren. Refrene şi rime repetate. Se spune că Elizabeth Bishop a petrecut optsprezece ani scriind o vilanelă până să o considere terminată. Evident că părinţii mei ştiau despre poeziile mele, dar puţini dintre prietenii mei ştiau. Nu voiam ca lumea să ştie. Erau... ale mele. Câte dintre poeziile lui Emily Dickinson au fost publicate cât ea era în viaţă? Zece poezii, între 1850 şi 1866. Una fost într-o carte din 1878. Atât. Oare voise mai mult? Poate da. Poate nu. Cert este că mare parte a poeziilor ei, mai ales teancurile de hârtii pe care sora ei le-a găsit după moartea lui Emily, nu a văzut lumina zilei cât a trăit ea. În timpul unei întâlniri cu părinţii şi profesorii, care trebuia să fie o „conferinţă”, dar care a fost un fiasco,

mama a dezvăluit că aveam o mulţime de lucruri scrise pe care nu le arătasem nimănui. Încerca să dovedească faptul că aveam talent. Că eram bună de scriitoare. Nu eram un caz pierdut. Care a fost reacţia mea? Am răbufnit ca Vezuviul. M-am simţit trădată şi m-am supărat.

Când m-am împăcat cu jurnalele mele în primăvara aceea, mi-am spus că tăieturile înlocuiseră scrisul, dar că acum eram acasă şi aveam să scriu. Am aruncat cuţitul X-Acto.

Însă după câteva zile am folosit un cuţitaş de cojit pe care l-am găsit în bucătărie. Pe urmă am folosit o foarfecă pentru unghii care s-a dovedit neaşteptat de ascuţită.

Aşadar, acum mă tăiam şi scriam.

Dar, sinceră să fiu, mai mult scriam.

Când eram în clasa a unsprezecea, mama şi tata au pus în cadoul meu de Paşte un jurnal cu copertă de piele şi în acel jurnal am început să scriu povestea asta.

De cele mai multe ori scriam în dormitor, aşa cum făceam când trăiau părinţii mei, deşi acum aveam intimitate din belşug. Aş fi putut să scriu la masa din bucătărie dacă voiam. Aş fi putut să scriu goală puşcă în mijlocul gazonului din curte dacă ar fi fost puţin mai cald. În schimb, stăteam la locul meu de la geam, cu soarele în spate, la fel cum făcusem cu un an, doi ani, trei ani înainte. Uneori mângâiam locul unde dormise Maggie cândva. Mă încercau profunde momente de tristeţe când găseam fire din blana ei.

Nu mă deranja faptul că nu aveam electricitate. După o jumătate de iarnă petrecută într-un iglu, viaţa de acum mi se părea luxoasă ca a unui star de cinema. Şi-apoi, aveam lumânări şi baterii pentru câteva lanterne.

Dacă aş fi dat peste un telefon care să aibă şi încărcător, aş fi sunat la spital ca să aflu veşti despre Cameron, dacă se simţea mai bine. Voiam să îşi revină din comă. Aş fi sunat-o pe Camille să văd dacă ea şi Dawn erau în regulă. Dar n-am găsit niciun telefon cu încărcător.

Mi-am zis că sigur eram căutată, dar mă îndoiam că aveau să mă caute vreodată acolo.

Oricum, lumea avea în continuare probleme mai mari decât mine. Nimeni nu avea să mă caute prea mult.

***

M-am obişnuit într-o lume fără muzică.

M-am obişnuit într-o lume cu animale moarte, animale sălbatice, animale bolnave. Vedeam multe astfel de animale în plimbările mele cu bicicleta prin Zona de Izolare.

Mă atrăgea dormitorul părinţilor mei. Uneori mă uitam fix la patul rămas nefăcut pentru că mama plecase grăbită la centrală, apoi la noptierele lor. Am decis să le respect intimitatea şi am jurat ca niciodată să nu le umblu în dulapuri sau sertare. Părinţii mei nu erau nici pe departe perfecţi, dar cred că nu-mi citiseră niciodată jurnalele.

Totuşi, îmi petreceam mult timp în camera lor. Mă ghemuiam pe patul lor şi adulmecam urmele mirosului lor rămas pe feţele de pernă şi pe cearşafuri.

***

Abia în ziua când am decis să mă duc la Newport şi la Capul Abenaki mi-am dat seama că, de fapt, nu eram singură. Nici pe departe.

Dealul pe care îl coboram spre Newport avea tone de noroi pe şosea, rezultatul scurgerilor în urma topirii zăpezii şi a ploilor groaznic de reci care marcau sfârşitul iernii în nordul Vermontului. În noroiul uscat am văzut alte urme de cauciucuri – şi, evident, unele erau noi – în timp ce coboram panta în viteză. Pe Main Street din centrul oraşului erau şi mai multe urme şi de data asta am văzut că mergeau în ambele direcţii.

Când am ajuns pe malul lacului Memphremagog, am realizat ce se întâmpla. În aceeaşi clipă am auzit al treilea elicopter venind din sud şi zburând undeva în depărtare. Era chiar dincolo de peninsulă şi, deşi nu vedeam ce era dedesubt, ştiam la fel de bine ca oricine că dedesubt se aflau resturile centralei. Poate avea să dureze ani, poate chiar decenii... dar oamenii încercau să cureţe mizeria aceea.

Capitolul douăzeci şi unu

Am găsit un loc unde puteam să stau şi să urmăresc camioanele care veneau şi plecau fără să fiu văzută: unul dintre turnurile gemene ale bisericii Steaua Mării a Sfintei Maria. Era pe un deal, cu vedere la lac şi la oraş, perfect situată dacă voiam să pândesc. (Ca să ştiţi şi voi, nu am intrat cu forţa în biserică. Am şi eu limitele mele. Când fugiseră toţi din cauza exploziei, cineva lăsase una dintre uşile laterale deschisă. Am intrat, pur şi simplu.) Priveliştea din turn era de trei sute şaizeci de grade. Puteam să văd peninsula din spate, aflată în locul în care erau rămăşiţele centralei, puteam să văd oraşul şi drumurile care duceau la nord de Capul Abenaki. Unele camioane erau de la Garda Naţională, altele erau de la NRC şi AFMSU. Vedeam prin geamurile maşinilor că toţi cei din interior purtau costume de protecţie, ceea ce m-ar fi făcut să mă sperii de radiaţiile din jurul meu dacă nu aş fi fost deja destul de sigură că nu mă mai puteam salva.

Încă nu văzusem centrala, pentru că era ascunsă după copacii de pe peninsulă, dar din când în când mă apropiam cu bicicleta mai mult înainte să fac cale întoarsă. Se vedea clar că în curând aveau să fie tot mai puţini copaci: muncitorii curăţau pădurea în partea de sud ca să facă loc pentru rezervoarele uriaşe, gri şi argintii. Şi chiar erau uriaşe; nu folosesc hiperbole cum tind să facă adolescenţii. Erau de mărimea unei săli de sport. La început nu înţelegeam la ce serveau, pe urmă s-a trezit în mine fiica inginerului şi mi-a picat fisa: toată apa radioactivă trebuia să fie pusă undeva, iar destinaţia era rezervoarele acelea. Păreau să facă loc pentru sute de astfel de rezervoare.

Când nu erau camioane prin împrejurimi, o strigam întruna pe Maggie. Îmi pierdusem speranţa, dar mă foloseam iar de „gândirea magică” îmi spuneam că, atâta timp cât continuam să o caut, putea fi încă în viaţă.

***

N-am mai reuşit să intru în supermarketul din Newport. Păreau să fie prea multe camioane care veneau şi plecau din micul orăşel şi mă temeam să nu mă prindă în laţ. Odată mi-a trecut prin cap să mă duc noaptea, dar mi-a fost teamă. Nu am idee de ce. Ştiam deja că nu existau

mutanţi nucleari sau zombi care se plimbau ca pe canalul AMC. Doar câini sălbatici, curcani şi căprioare.

Acum era cald, poate de aceea îmi intrase mintea în *hibernare* până am auzit zgomotul de la uşa de sticlă. Ieşiseră urşii din hibernare. Luam o cină târzie pe podea, la lumina lumânărilor – supa de legume a familiei Barbour şi vreo două batoane Luna pe care le găsisem acasă la Furney – când am auzit animalul afară. Am presupus că venise atras de pâlpâitul lumânării, dar nu cunoşteam destule despre animale ca să ştiu dacă avea vreun sens. Oricum, nu avea nicio importanţă, pentru că în următoarea secundă am auzit animalul lătrând şi aproape am căzut peste lumânări, cât pe ce să dau foc la casă când am sărit în picioare, ştiind imediat că era Maggie.

Am deschis uşa de sticlă şi ce mai rămăsese din sită şi am văzut-o. A sărit pe mine, cu labele aproape urcate pe umeri şi a început să mă lingă pe faţă, iar eu plângeam şi cred că plângea şi ea – cel puţin atât cât poate să plângă un câine. Dar dacă plângea, o făcea de bucurie, ca şi mine. Era îngrozitor de slabă şi avea răni urâte la picioare, iar blana ei era un dezastru: încâlcită, plină de ciulini şi mizerii. Dar trăia şi era de o mie de ori mai sănătoasă decât aş fi crezut. I-am adus o sticlă cu apă, am deschis două cutii cu mâncare pentru câini şi a dormit pe divanul de la fereastră în noaptea aceea, ca şi când nimic nu s-ar fi schimbat.

***

În următoarele patru zile n-am ieşit din curte. Nici Maggie. Nu voiam să o scap din ochi şi cred că nici ea nu voia să mă plimb cu bicicleta lui Skylar. Oricum, nu mai aveam de ce să o caut. Era acolo. I-am periat blana puţin câte puţin, am spălat-o cu buretele până a scăpat de mirosul de mlaştină stătută şi am privit-o mâncând... şi mâncând. În câteva zile trebuia să intru în casă la familia Woodson şi să mai fur nişte mâncare pentru câini. Dar nu îmi făceam griji. Aşa cum erau destul conserve de cremă de porumb şi supă de legume pentru mine în Zona de Izolare, probabil că erau provizii de conserve pentru Maggie cât să o ţină toată viaţa. Când o dădeam cu Bacitracin pe picioare, îmi dădeam şi eu pe coapse şi, pas cu pas, am început amândouă să ne însănătoşim.

Mă simţeam ca atunci când obţinusem slujba de la restaurantul din

Burlington: întrezăream speranţe pentru viitor. Poate partea cea mai urâtă a vieţii mele trecuse.

***

A fost într-o zi pe la mijlocul săptămânii când am pedalat suficient de departe ca să văd centrala dincolo de rezervoarele pentru apă pe care le construiau. Înainte de întoarcerea lui Maggie, mă apropiasem câte puţin cu fiecare drum.

Cred că aveam câteva motive pentru care voiam să o văd, dar cel mai important era că acolo muriseră părinţii mei. Acolo presupuneam că se aflau în continuare cadavrele lor. Era ca şi cum aş fi mers la mormântul lor. (Într-un mod cumva sumbru, *mormânt* e cuvântul potrivit. Rămăşiţele reactorului de la Cernobîl sunt încapsulate într-un sarcofag masiv de beton. La fel şi ruinele de la Fukushima. Îmi imaginam că o parte a procedurii de curăţire a zonei era şi construirea unui sarcofag pentru Reactorul Unu.) Un psiholog de aici crede că are şi ceva de-a face cu Cameron: încercasem să îi fiu ca un părinte şi eşuasem, iar aceste vizite erau pentru „identificare”. Cream o legătură cu mama şi tata. Posibil. Dar cel mai mult voiam să-mi iau adio.

Când am plecat de acasă, am fost nevoită să închid uşile de sticlă pentru că mi s-a părut că Maggie voia să vină după mine. Dar voiam ca întregul ei univers să fie acum casa şi curtea noastră şi cred că şi ea prefera să fie aşa. Voia să vină cu mine numai pentru că mă iubea şi nu voia să fie singură. N-aş putea spune că o învinovăţeam pentru asta. Dar mi-am spus că nu avea să mi se întâmple nimic şi că Maggie va fi în regulă de una singură.

Evident, mă înşelam. Presupun că tot trebuia să se întâmple ceva.

***

Am văzut o bermă mare de cauciuc care trebuia să protejeze Capul Abenaki de inundaţii. Era pe un câmp, între râu şi resturile Reactorului Unu. Semăna cu un şarpe uriaş. În jur erau sute – poate chiar mii – de saci cu nisip.

La fel ca toate celelalte, erau radioactivi.

Cred că înţelegeam, într-un fel, că pe măsură ce mă apropiam mai

mult de centrală, radiaţiile aveau să fie tot mai puternice. Chiar şi la un kilometru şi jumătate distanţă, cei care cimentau albia râului în locul unde lacul Memphremagog se unea cu mlaştinile şi râurile din nord erau echipaţi ca nişte astronauţi. Costumele şi măştile lor făceau costumele de protecţie pe care le văzusem să pară nişte bikini şi ochelari pentru înot. Nu ştiu cum puteau să se mişte. Pe lângă măşti, purtau şi cască dură, galbenă. Cu toate că n-am stat să privesc mixerele de beton, bandele rulante şi macaralele timp de o oră, am prins un schimb de tură. Poate era o coincidenţă şi nu aveau voie să lucreze acolo mai mult de trei sferturi de ora sau o oră odată. Nu ştiu nici acum.

***

„Containerul de siguranţă” – întotdeauna mi-a plăcut termenul acesta – pentru Reactorul Unu conţinea de asemenea o baltă de combustibil nuclear uzat încântător. Chiar şi de la distanţă vedeam că acoperişul era prăbuşit. Un perete întreg dispăruse, aruncat în aer, iar pe laturile carbonizate vedeam şiruri întregi de cuie de armătură. Am văzut un grilaj din stâlpi de metal şi estrada de schelărie care părea că începuse să se topească – şi, în unele locuri, chiar se topise. În jurul reactorului se aflau trei macarale mari, iar eu m-am uitat cum două elicoptere au venit, au zburat puţin deasupra lui, apoi s-au îndepărtat. Cât am stat acolo, unul dintre elicoptere a început să coboare ceva prin ceea ce bănuiam că era o gaură în acoperiş şi, în timpul acesta, mi-am dat seama ce era: un robot. Coborau roboţi în ceea ce mai rămăsese din reactor. Ceva trebuia să strângă toate granulele de uraniu care se topiseră şi cu siguranţă nu avea cum să o facă un om.

Oprisem bicicleta pe marginea drumului şi stăteam pe iarbă. Aveam bicicleta – bicicleta lui Skylar – între picioare. Eram la intrarea din colţul cel mai îndepărtat al parcării pentru angajaţi. Crezusem că aveau să fie acolo toate maşinile Subaru, Volvo şi camionetele celor ce lucraseră cândva la centrală, dar fuseseră luate de acolo şi probabil că acum putrezeau într-un loc unde statul depunea maşinile radioactive. Am văzut doar câteva camioane NRC şi nişte rulote de la AFMSU. Asfaltul se stricase pe ici, pe colo, o combinaţie între umflăturile făcute de îngheţ, pe care nu se deranjase nimeni să le netezească, şi greutatea camioanelor grele care trecuseră pe acolo de la accident încoace.

M-am uitat o vreme la locul unde erau cândva birourile şi camera de control. Cândva acolo fusese o clădire. Era pe partea unde sărise în aer peretele containerului. Acum era un bloc uriaş de ciment. Acolo erau părinţii mei când au murit. Mi s-a învârtit prin gând ideea că probabil găsiseră o modalitate de a scoate cadavrele de acolo dacă autorităţile făcuseră efortul de a scăpa de toate maşinile. Poate că morţii erau undeva în mijlocul betonului, dar nu ştiam sigur. Îmi dădeam seama acum că era posibil să fi fost îngropaţi – desigur, printre ei se aflau şi părinţii mei. Lucrul acesta m-a făcut să pendulez între deşertăciune şi uşurare: deşertăciune pentru că voisem să-mi iau adio şi acum mi se nega acest drept şi uşurare pentru că trupurile lor (sau ce mai rămăsese din ele) ar fi putut fi tratate cu respect şi înmormântate... undeva.

Am auzit în spatele meu un alt camion care se apropia pe drum, aşa că am coborât de pe bicicletă ca să o pot căra în tufişuri, la vreo douăzeci de metri distanţă. Dar m-am împiedicat. A fost o căzătură din aceea ridicolă, care se întâmplă pur şi simplu, mai ales dacă nu ai exersat să ridici o bicicletă şi să încerci să te ascunzi în cele mai apropiate tufişuri şi buruieni. Aşa că m-am ridicat şi am încercat să ridic bicicleta de pe iarbă, dar era deja prea târziu. În parcare tocmai intra un camion de la AFMSU. Şoferul a apăsat brusc frâna când m-a văzut.

Primul instinct a fost să alerg ca o nebună în tufişuri. M-am gândit că, deşi aveam în picioare încălţări cu clipsuri pe tălpi, puteam fugi mai repede decât nişte bărbaţi de vârstă mijlocie în costume de protecţie şi cizmuliţe de plastic în picioare. Dar voiam bicicleta şi mi-am spus că puteam să trec în viteză pe lângă ei înainte să întoarcă maşina şi să pornească după mine.

Aşa că am luat bicicleta, am fugit cu ea pe asfalt şi mi-am potrivit picioarele pe clipsuri. Strigau la mine să mă opresc şi am înţeles ce spuneau chiar dacă sunetele erau înăbuşite din cauza măştilor. Erau doi şi încercau să se aşeze între mine şi drumul de acces spre parcare, dar am fost puţin mai rapidă ca ei. Încercau să mă facă să merg la unul sau la celălalt, de parcă eram o pisică rătăcită. Unul dintre ei aproape că a reuşit să mă înşface – privind în urmă, cred că ar fi reuşit dacă nu s-ar fi temut că îşi putea rupe costumul în cazul în care ar fi căzut. Ar fi fost comic dacă n-ai fi ştiut că trăiam într-o lume cumplit de toxică în care muriseră nouăsprezece oameni şi că alte câteva mii îşi pierduseră casele, iar eu

eram o nenorocită de orfană care se automutila.

Sau nu.

Nu ştiu. Chiar nu ştiu. După cum v-aţi dat seama, fără îndoială, judecata – cel puţin nu ceea ce numim judecată sănătoasă – nu se numără printre calităţile mele.

În orice caz, am scăpat. Am pedalat de parcă eram la Turul Franţei, mai repede ca oricând. Când am ajuns acasă, eram epuizată. Rămăsesem de mult fără aer. Eram mai mult decât obosită. Când m-am prăbuşit în sfârşit în birou, am descoperit că mă simţeam pur şi simplu groaznic. Îmi era greaţă – şi nu-mi place să vă povestesc acest detaliu, dar am promis că voi spune numai adevărul – aveam diaree. Mi se părea că recunosc problema. Făcusem aceeaşi poznă ca Icar. Zburasem *mult* prea aproape de soare. Parcarea de la centrală? O idee foarte proastă. Era un loc super radioactiv. Mi-am spus că probabil era doar un virus, dar nici eu n-am crezut.

În plus, mi-am dat seama că mă dădusem de gol şi că se terminase totul. Oamenii mă văzuseră – nimic bun nu putea să iasă din asta. Ştiam ce credeau oamenii despre familia mea. Şi, desigur, ştiam ce făcusem. Ştiam *toate* lucrurile pe care le făcusem. M-am gândit la micul meu prieten pe care îl abandonasem în Burlington – un băiat care, din câte ştiam eu, probabil că murise pentru că eu nu avusesem suficientă minte să-l duc la doctor. Cred că m-aş fi panicat teribil dacă nu mi-ar fi fost atât de rău. Nu eram sigură unde aveam să merg cu Maggie, dar poliţiştii costumaţi – sau oricine o fi fost – nu aveau să caute prin toată Zona de Izolare. Cine avea timp de aşa ceva? Nu erau decât case goale. Puteam alege orice vilă, orice casă în stil victorian, colonial sau georgian şi orice fermă. Puteam locui în rulote mici şi mari sau într-un magazin dacă voiam. Puteam să merg la casa pe care o consideram a doua mea casă când eram mică – cea a familiei Lisei Curran. Dormitorul Lisei putea fi plin cu haine pe care le-aş fi putut purta. Aşadar, asta a fost decizia mea: aveam să-mi iau jurnalele şi bicicleta lui Skylar, iar dimineaţă aveam să o iau pe Maggie şi să mergem la fosta casă Curran.

Dar, la fel ca multe dintre planurile mele, nu s-a întâmplat chiar aşa. În noaptea aceea au venit după mine.

***

Ar fi putut fi o scenă grozavă de urmărire.

Ar fi putut fi ca în *ET*, cu oameni în costume de protecţie care să mă urmărească în timp ce pedalam cu Maggie alături.

Dar nu era lună plină.

Şi, în cele din urmă, prin pădure nu aveai cum să fugi.

A fost doar şocul meu când mi-am dat seama că eu şi Maggie eram blocate la etajul al doilea. Tocmai vomasem într-un coş de lângă pat – ştiam că nu trebuia să folosesc toaleta pentru că nu puteam trage apa – aşa că eram deja trează. Am auzit zgomotul dubei şi m-am dus la fereastra care dădea spre stradă şi spre alee. Erau deja la uşa de la intrare. Am văzut pe altcineva cum mergea ca un ciudat pe lângă casă către partea din spate, pe lângă lăzile pentru roşii. Privind în urmă, poate că am fi putut fugi, dar nu asta îmi doream pentru Maggie. Poate nici pentru mine. Acum eram bolnavă – orice problemă oi fi avut (şi, cum spuneam, eram destul de sigură că era de la radiaţii) se instalase destul de repede – aşa că nu mai voiam nimic. Nici măcar nu cred că eram capabilă să fug. Să merg cu bicicleta, nici atât.

Dar nici pregătită să înfrunt ce avea să urmeze nu eram. Trecuseră luni, dar unele lucruri, cum sunt cuvintele pe care le spuneau oamenii la câteva ore după accident, nu se uită:

„Ne-am pierdut casa! Din cauza nenorocitului de taică-tu, ne-am pierdut casa! Ce-ai făcut?”

„Aveau o fiică. Stai să vezi, o vor pune să depună mărturie. Să spună ce alcoolic era taică-su. Să fie dar că a fost vina unui beţiv idiot”

„Domnişoară, trebuie să stăm de vorbă cu tine. Trebui să vii cu mine chiar acum.”

Deşi ştiam că totul se terminase, ştiam şi că o persoană ca Missy nu s-ar fi predat uşor. O vedeam cu ochii minţii gonind cu Miata ei pe întuneric pe lângă chioşcurile şi leagănele din curţi. Îl vedeam pe Cameron cu ochiul vânăt, punându-şi pijamalele şi banda adezivă într-un sac de gunoi şi plecând de la familia Rouger. Şi îi vedeam şi pe mama, tata şi ceilalţi ingineri din camera de control de la centrală, încercând să facă tot posibilul ca reactorul nuclear să nu explodeze. Puteţi spune ce vreţi despre tata şi despre ce a făcut sau nu a făcut, dar s-a luptat până la sfârşit – aşa gălăgios, violent, mortal şi amar cum a fost.

Tremuram, dar nu ştiu dacă era de la boală sau pentru că îmi era rău.

Am încercat să mă gândesc unde ne-am fi putut ascunde în casă, la locurile suficient de mari pentru mine şi Maggie. M-am gândit la dulapuri. La uscător. La cutiile din pod.

Dar Poliţia Costumată avea să ajungă şi acolo. Peste tot erau dovezi că locuiam acolo. Nu era numai bicicleta. Totul se vedea. Le putea lua zece minute sau o oră. Dar era o vilă modernă: nu avea pasaje secrete şi ziduri care să se învârtă ca nişte uşi turnante. Nu era nicio scară în spate. Aveau să mă găsească. Fugisem şi mă luptasem atât cât putusem, dar aici era capătul: am realizat că acesta era sfârşitul meu amar. Am îmbrăţişat-o pe Maggie şi pentru ultima oară mi-am permis să plâng.

***

Am luat o lanternă, dar n-am aprins-o; m-am dus în capătul scărilor şi am aşteptat. Curioasă, Maggie a venit lângă mine. Pe urmă ne-am aşezat amândouă.

N-au sunat la uşă; au intrat pur şi simplu. Erau trei, doi au intrat prin faţă, iar al treilea prin uşile glisante din spate.

Am aprins lanterna ca să vadă unde eram şi mi-am ţinut răsuflarea ca o umbră. Eu şi Maggie eram o parte din peisaj.

Sau, mai bine zis, Peisaj.

Apoi camera a fost scăldată în atâta lumină încât am mijit ochii. Lanternele lor erau ca nişte faruri de maşină.

Unul dintre cei care intraseră prin faţă a vorbit primul.

— Nu vrem să-ţi facem niciun rău, a strigat el la mine.

Microfonul îl făcea să pară un personaj-robot dintr-un joc pe Xbox.

— Ce frumos aţi sunat la uşă, am zis. Ce frumos aţi ciocănit!

— Nu suntem aici ca să-ţi facem rău, m-a asigurat el, de parcă eram atât de proastă încât aş fi putut crede că de asta veniseră.

Aşa că le-am spus:

— Ştiu.

Aş fi dat ochii peste cap, dar n-ar fi observat.

— Trebuie să vii cu noi. Avem în camion un costum pentru tine.

— Nu, mulţumesc. Sunt în regulă.

— Fetiţo...

— Nu mai sunt fetiţă de mult.

Bărbatul a dat din cap.

— Te rog, vino cu noi.

— Vine şi Maggie cu mine.

— Credeam că eşti singură. Cine e Maggie?

— Ea e Maggie, am răspuns, apoi m-am întins şi am scărpinat-o pe gât, unde-i plăcea ei.

Tipul părea exasperat. Deşi nu îi vedeam faţa, ştiam că se enervase. Ştiam că toţi trei erau nervoşi la culme.

— Câinele tău?

— Câinele meu.

— Tu eşti Emily, da?

— Da.

— Şi câinele e...

— Câinele are un nume. Tocmai vi l-am spus. O cheamă Maggie.

— Bine. Poate să vină şi Maggie.

— Vreau să iau câteva lucruri.

— Nu. Tot ce e aici e pângărit.

Pângărit. Mi-a plăcut. Era un cuvânt pe care m-aş fi aşteptat să-l folosească Emily Dickinson, nu tipul acela. Ar fi trebuit să spună *contaminat* sau *radioactiv.* Nu ştiu de ce nu a spus aşa.

— Da, am spus.

— Uite ce e. Hainele tale şi...

— Jurnalele mele. Vreau să-mi iau jurnalele şi caietele. Nu-mi pasă de haine.

S-a uitat la ceilalţi doi din echipa – şi vă rog să auziţi sarcasmul din vocea mea – *de salvare* şi unul dintre ei a părut că ridică din umeri. Brusc, mi-am dat seama că era posibil să fie o femeie.

— Unde sunt? Le luăm noi. N-ar trebui să umbli cu ele.

Am început să râd.

— Da, sigur. Le duc eu.

— Câinele tău are nevoie de lesă?

— Nu.

— Ai una?

— O lesă? Pe undeva.

Aşa că nu a fost cine ştie ce confruntare. M-au lăsat să-mi iau jurnalele şi câinele. Asta era tot ce îmi doream.

***

Într-adevăr, în costumul acela era o femeie pe care o chema Jeannine. M-a ajutat să mă îmbrac în costum de protecţie, deşi al meu nu avea microfon. Merită să spun că nu m-au îmbrăcat aşa ca să mă protejeze. Eram deja distrusă. M-au îmbrăcat în costum ca să se protejeze pe ei înşişi şi duba lor preţioasă. Cred că dacă s-ar fi deranjat să îndrepte spre mine dispozitivele Geiger, ar fi pocnit ca boabele de porumb la microunde.

La un moment dat mi s-a făcut puţin rău de maşină, aşa că m-am asigurat că ştiam cum să-mi dau jos masca şi gluga dacă simţeam iar nevoia să vomit, dar nu m-am simţit chiar aşa de rău. Mi s-a părut genul de situaţie în care închizi uşa hambarului după plecarea cailor şi când m-am gândit la expresia asta, mi-am amintit de protestul din ianuarie şi felul în care îi explicasem lui Cameron sensul cuvintelor. Nu prea îmi păsa că nu aveam microfon la costum, pentru că nu mai voiam să vorbesc cu ei. Maggie stătea în spate cu mine şi cu Jeannine, mai mult sau mai puţin mulţumită de podeaua dintre noi. Fusese întotdeauna un câine liniştit, nu o deranja mersul cu maşina. I-a lăsat să-i pună costumul de protecţie ca pe o pătură pentru că şi ea, la fel ca mine, era îngrozitor de contaminată.

Mi-au spus că mă duceau într-un loc unde mă puteau curăţa. Dacă aş fi avut chef să vorbesc, aş fi făcut una dintre aluziile răutăcioase ale tatei la duşurile Silkwood. Ştiam ce urmează. Pe urmă au spus că aveau să mă ducă la spital. Dacă aş fi avut energie să deschid gura sau să dau doi bani pe asta, aş fi glumit: „La unul obişnuit sau unul de boli mintale?" Mi-am spus că oricare ar fi fost bun pentru mine. Dar eu stăteam acolo, pur şi simplu. Priveam pe fereastra din dreptul meu şi vedeam lumea trecând pe sub ochii mei. „Trăsura ne ducea numai pe noi..." m-am gândit eu, apoi am fredonat în gând melodia de la *Insula lui Gilligan*. Am trecut pentru ultima oară prin cartierul meu, apoi pe lângă şcoală. Am trecut de câmpurile cu vaci moarte, pe lângă magazinul de arme. Apoi am trecut pe lângă punctul de control şi am lăsat Zona de Izolare în urma noastră. În urma mea. Tăcută, în spatele măştii, am spus adio.

Epilog

Mi se spune că o să mă fac bine. Mi se spune că deja mă fac bine. Sunt de părere că o să-mi crească părul la loc. Vom vedea. Pare să crească numai pe alocuri – în insule şi mănunchiuri. Chiar dacă nu m-ar fi ras – de tot, la sprâncene, pe picioare, inghinal – înţeleg că o mare parte din păr tot ar fi căzut. Greţos. Încă o pierdere pe lângă atâtea altele.

De exemplu, ştiu că nu o să mai văd niciodată telefonul cu mesajele Andreei şi nu o să mai port puloverul ei de Crăciun. Şi chiar dacă într-o zi am să-mi găuresc din nou urechile, cerceii daţi de Camille au dispărut de mult. Mi-au luat toate lucrurile sau le-am lăsat eu, ceea ce cred că e în regulă. Ce naiba! Cred că trebuia să mi le ia; cred că nu merita să mă întorc după ele.

Cel mai ciudat e cum s-au isterizat toţi din pricina tăieturilor. Ca şi cum asta era cea mai gravă problemă. Să fim serioşi. Eu – ca să folosesc unul dintre cuvintele lor preferate – obişnuiam să „mă manifest" şi să „mă dau în spectacol" în feluri care păreau de-a dreptul nebuneşti prin comparaţie cu tăieturile. Adică, psihologii ştiu despre Poacher, despre pastile şi despre iglu, dar nu îi plictisesc pe dermatologi şi pe gastroenterologi cu asemenea detalii. N-am stat la discuţii cu oncologii – care voiau cel mai mult să-mi facă analize ca să aibă o bază pentru atunci când avea să se producă inevitabilul – ca să spun „Da, mâncarea de aici e o porcărie şi nu-mi plac prea mult nici tacâmurile de plastic pe care vor să le folosesc. Dar tot e mai bine decât să mă culc cu un camionagiu într-o benzinărie ca să fac rost de un sendviş cu salată de ou şi decât să plătesc un veteran al războiului din Irak ca să mă lase să dorm pe salteaua lui".

Mi se spune că multe dintre necazuri mi le făcusem cu mâna mea în ziua în care am mers până la centrală. Chiar dacă nu aş fi făcut-o tot m-aş fi îmbolnăvit, dar în jurul parcării încă mai pluteau nori de praf radioactivi. Şi – apropo – un astfel de loc era şi cel în care mă oprisem cu bicicleta. Dărâmaseră tot felul de prostii în praful de pe marginea aceea a parcării. Mintea mi s-a înceţoşat când au început să vorbească despre rem şi BEIR[34]. (Pentru informaţia voastră, BEIR e un antonim al cuvântului bere. Nu omonim. Berea e bună, în general, dacă nu încerci să slăbeşti.

---

[34] *Biological Effects of Ionizing Radiation,* Efectele Biologice ale Radiaţiilor Ionizante (n.tr.)

BEIR e o porcărie. Se referă la efectele biologice ale radiaţiei ionizante. Se pare că mă loviseră o groază de unităţi rem, motiv pentru care aveam discuţia despre BEIR.)

Nici acum nu petrec prea mult timp pe internet. Stau câte puţin, dar am grijă. Şi-apoi, îmi lipseşte energia necesară. Ştiu că dacă aş sta mai mult, aş căuta lucruri care mă tem că mi-ar produce un regres emoţional. I-aş căuta pe părinţii mei şi aş citi ce spusese lumea despre ei. Aş face cercetări despre ce tip de cancer e posibil să mă omoare şi când particulele radioactive se vor transforma în tumori dure. („Osul fără măduvă", scria cândva Emily Dickinson, „ce scop mai are?" în cazul meu? Poate leucemie, într-o zi.) Aş descoperi ştirile despre mine, precum şi cele despre mine şi Cameron, în care spuneau că eram dusă cu pluta. Şi nu sunt deloc aşa. Sunt dusă doar pe jumătate.

Şi toate lucrurile astea nu ar face decât să mă deprime. Corecţie: toate lucrurile acestea nu ar face decât să mă deprime şi mai mult.

Aşadar, nu am rezistat prea mult ca Frumoasa din Reddington. Dar aici am petrecut o groază de timp drept Frumoasa din Secţia 6. (Nu, nu fac aluzii obraznice la Cehov. Aripa în care sunt eu e botezată aşa de asistente. Oficial, poartă numele unei binefăcătoare, dar numele ei e imposibil de pronunţat şi are prea multe silabe. Aşa că toţi îi spun Secţia 6.) Iar eu pot să port cât alb vreau, ceea ce e nasol când începe să-mi curgă sânge din nas ca dintr-un tun cu apă sau când mă ia un acces de tuse. Nu mă întrebaţi de unde apar şi ce iese de acolo. Mi se face greaţă numai cât mă gândesc, iar eu am nişte coapse care arată de parcă cineva (da, chiar eu) le-a făcut harcea-parcea. Şiruri de cicatrici lungi şi umflate, unele roz, altele albe precum coaja de ou.

Mi-au spus că în câteva zile o să mă scoată puţin la aer, dacă vreau. S-au oferit să ne arate, mie şi lui Maggie, unde sunt înmormântaţi părinţii mei. Aţi crede că nu e primul loc în care aş vrea să merg, dar nu e aşa. Dacă e să merg undeva, acolo m-aş duce. Trupurile lor sunt în nişte sicrie acoperite cu plumb, într-un cimitir special unde sunt îngropate toate victimele dezastrului. Locul nu e deschis pentru public.

Maggie e la familia Curran pentru că nu poate să stea aici, dar au adaptat puţin regulile şi au numit-o „câine de serviciu" aşa că are voie să intre în spital. Au făcut asta ca să fie de treabă. Au ras-o şi pe ea. Nu glumesc. La fel ca şi mie, părul începe să-i crească numai pe alocuri.

Arată ca un căţel cu implant de păr. Facem o pereche grozavă.

Se pare că nu toată lumea mă urăşte doar pentru că mă numesc Shepard. Deşi mi-au pus multe întrebări despre tata, nu va trebui să depun vreodată mărturie şi nu mă vor chinui nici reporterii. Mi-au promis. Se pare că mulţi oameni vor doar să mă lase în pace.

Aşadar, Lisa şi mama ei o aduc pe Maggie aproape în fiecare zi. Ştiu că e bine îngrijită şi că are o casă bună. Planul e să locuiesc tot cu ei când se decid toţi că nu-s nebună de legat. Vom vedea. Mama Lisei m-a căutat mai tot timpul în cele nouă luni în care m-am ascuns, postând anunţuri online pe care le-aş fi văzut la biblioteca din Burlington dacă aş fi petrecut încă cinci minute pe Facebook sau pe alte site-uri unde apărea numele meu.

Acum mă ţin în continuare la distanţă de reţelele sociale. Nu e vorba că sunt antisocială. Dar nu sunt pregătită pentru o reuniune – nici măcar una digitală. Nu sunt pregătită să îi văd pe prietenii mei şi cred că nici ei nu sunt pregătiţi pentru mine. Lisa îmi răspunde la întrebări când mă interesez de Ethan, de Margie sau de Dina. Nu-mi spune prea multe despre celelalte familii de la Capul Abenaki şi nici eu nu întreb. După cum bănuiam, multe dintre ele s-au mutat departe. Evident, niciunul dintre cei rămaşi nu a încercat să mă viziteze. E prea ciudat. Şi au şi ei problemele lor, nu?

Nici pe Cameron nu l-am văzut. Nu au spus-o concret, dar ideea e că nu vor să mă lase să-l văd. Nu li se pare că ar fi bine pentru el şi îmi dau seama că se tem în continuare să nu-l răpesc cumva. Da, ca şi cum aş fi în stare de aşa ceva. În unele zile abia mă dau jos din pat. Dar Cameron trăieşte. Trăieşte şi e sănătos. Nu l-am omorât din greşeală. Se spune că – în sfârşit – locuieşte la o familie adoptivă foarte bună, dar nu vor să-mi spună mai multe.

În cele mai multe zile, mănânc puţin, scriu puţin şi citesc puţin. Mă uit la DVD-uri cu seriale vechi de comedie. Fără televizor. Fără Hulu. Fără iTunes. E alegerea mea. E prea aproape de ce se întâmplă afară.

Şi dorm – dorm mult – ceea ce o să fac chiar acum, mulţumesc mult. Nu ştie nimeni că am furat de la bucătărie un cuţit care taie şi oţelul. Nu am încredere totală în mine însămi, dar mă ajută faptul că îl am acolo. Mă ajută mult.

Aşa că, noapte bună. Îmi pare rău.

Aş vrea să ştiţi asta: îmi pare foarte, foarte rău. Aş fi vrut să fac în aşa fel încât să nu se frângă nici măcar o inimă...

Dar nu am reuşit. Pur şi simplu nu am reuşit.

Mulţumiri

Aş vrea să încep prin a le mulţumi acelor oameni a căror muncă e cu mult mai importantă decât a mea.

Mai întâi, lui Annie Ramniceanu, Director executiv asociat al Serviciului Spectrum pentru Familii şi Tineret din Burlington, Vermont (www.spectrumvt.org). Annie nu este doar un consilier şi un psiholog incredibil de talentat de la Spectrum, care lucrează zilnic cu adolescenţi care luptă cu bolile psihice şi abuzul de droguri; este şi incredibil de răbdătoare cu scriitorii care pun un număr nesfârşit de întrebări. Timp de o jumătate de an mi-a îndurat întreruperile şi m-a ajutat să înţeleg demonii care îşi pun amprenta asupra lui Emily Shepard. Eforturile depuse de ea în sprijinul tinerilor adulţi din nordul statului Vermont sunt o inspiraţie.

Apoi, echipei de conducere de la Fairewinds Energy Education, Amie şi Maggie Gundersen. Arnie a fost operator de reactor specializat şi a condus sau a coordonat proiecte pentru 70 de centrale nucleare din America. Maggie a lucrat în sectorul de informaţii publice şi recrutarea personalului din industria energiei nucleare. Astăzi, prin intermediul Fairewinds, ei se străduiesc să educe publicul şi legiuitorii cu privire la siguranţa şi fiabilitatea energiei nucleare, precum şi în privinţa problemelor care apar la centralele învechite din toată lumea. Au sacrificat enorm de mult timp ca să mă înveţe despre pericolele energiei nucleare, despre cum funcţionează o centrală şi despre ce fel de viaţă ar fi dus tatăl lui Emily. Vă încurajez să intraţi pe site-ul Fairewinds (www.fairewinds.org), unde puteţi afla mai multe despre realităţile energiei nucleare şi unde puteţi găsi o bibliografie numeroasă.

Mă mândresc cu faptul că aceşti oameni – Annie, Arnie şi Maggie – sunt prietenii mei.

În plus, doresc să-i mulţumesc doctorului Mike Kiernan, medic la Secţia de urgenţe a Spitalului Porter Medical Center din Middlebury, Vermont, pentru faptul că m-a ajutat cu scenele din roman care se petrec la spital. Îi mulţumesc foarte mult şi Rebeccăi Schinsky pentru că mi-a arătat unde se intersectează poeziile lui Emily Dickinson şi melodia de pe genericul serialului *Insula lui Gilligan*. Aşa cum au spus oameni mai înţelepţi decât mine, nu poţi să inventezi astfel de lucruri.

Au fost multe cărţi care m-au ajutat Printre ele? *Chemobyrs Atomic*

Legacy: 25 Years afier Disaster, de Jon Glez; *The Day We Bombed Utah: Americas Most Lethal Secret*, de John G. Fuller; *Nuclear Power: A Very Short Introduction,* de Maxwell Irvine; *Full Body Burden: Growing Up in the Shadow of Rocky Flats,* de Kristen Iversen; *Public Mdtdown: The Story of the Vermont Yankee Nuclear Power Plant,* de Richard A. Watts. Vreau să îmi exprim admiraţia pentru remarcabila Karen Hesse. Romanul ei puternic, incisiv şi frumos, pentru tineri adulţi, *Phoenix Rising,* enumeră efectele unui accident nuclear fictiv în sudul statului Vermont. A fost publicat în 1994 – cu o întreagă generaţie înainte de *Închideţi ochii, luaţi-vă de mână.*

Îi mulţumesc şi lui Jane Gelfman şi personalului ei de la Gelfman Schneider – Cathy Gleason şi Victoria Marini; lui Arlynn Greenbaum de la Authors Unlimited; lui Todd Doughty, John Fontana, Kelly Gildea, William Heus, Suzanne Herz, Judy Jacoby, Jennifer Marshall, Beth Meister, Anne Messitte, Sonny Mehta, Roz Parr, Russell Perreault, John Pitts, Andrea Robinson, Bill Thomas şi echipei minunate de la Editura Knopf Doubleday.

Încă o dată, îi sunt recunoscător cel mai mult extraordinarei mele editoare, Jenny Jackson. Îmi place să vorbesc cu ea despre cărţi şi (da) despre cărţile mele, pentru că ideile ei pur şi simplu fac romanele să fie mai bune. De multe ori le fac să fie mult mai bune.

Sunt norocos să fiu căsătorit cu Victoria Blewer. Este al nouăsprezecelea roman al meu – şaptesprezece publicate, două nepublicate – pe care ea l-a citit. Deseori citeşte şi primele variante, pe care nu ar trebui să le suporte nimeni. Şi le citeşte pe gratis. Asta înseamnă dragostea.

În sfârşit, vreau să îmi exprim recunoştinţa faţă de Grace Experience Blewer, fiica mea şi a Victoriei. Grace avea nouăsprezece ani când am scris acest roman şi a fost un element esenţial în crearea vocii lui Emily. A fost mereu pregătită să-mi răspundă la întrebările despre ton şi m-a învăţat multe – adică foarte multe – expresii noi.

Vă mulţumesc tuturor foarte mult.

Emily Shepard este o adolescentă sărmană care trăiește într-un iglu făcut din bucăți de gheață și saci de gunoi umpluți cu frunze uscate. Cu câteva luni în urmă, părinții ei au murit într-o catastrofă nucleară, care a avut loc la fabrica unde tatăl ei era supraveghetor. Oamenii bănuiesc că bărbatul era beat, iar accidentul s-a produs din vina lui. Fiind fiica celui mai urât om din America, Emily simte că viața îi este în pericol și se vede silită să fugă încotro vede cu ochii. După ce își găsește adăpost în casa unui traficant de droguri, adolescenta își inventează o identitate nouă, inspirată de poeta ei favorită, Emily Dickinson. Emily știe însă că trecutul o va ajunge din urmă, iar ea nu se poate ascunde la nesfârșit.

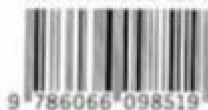
O lectură obligatorie... o poveste genială despre o tânără femeie care duce o viață neașteptată, este silită să ia decizii complicate, apoi să înfrunte consecințele urâte care decurg de aici.

Amanda St. Amand, St. Louis Post-Dispatch

Emoționant și înspăimântător... o carte care mustește de poezie și adevăr.

Jeanne Bogino, Library Journal

ISBN 978-606-609-851-9

www.rao.ro

